

Svítání nad Tamvólem

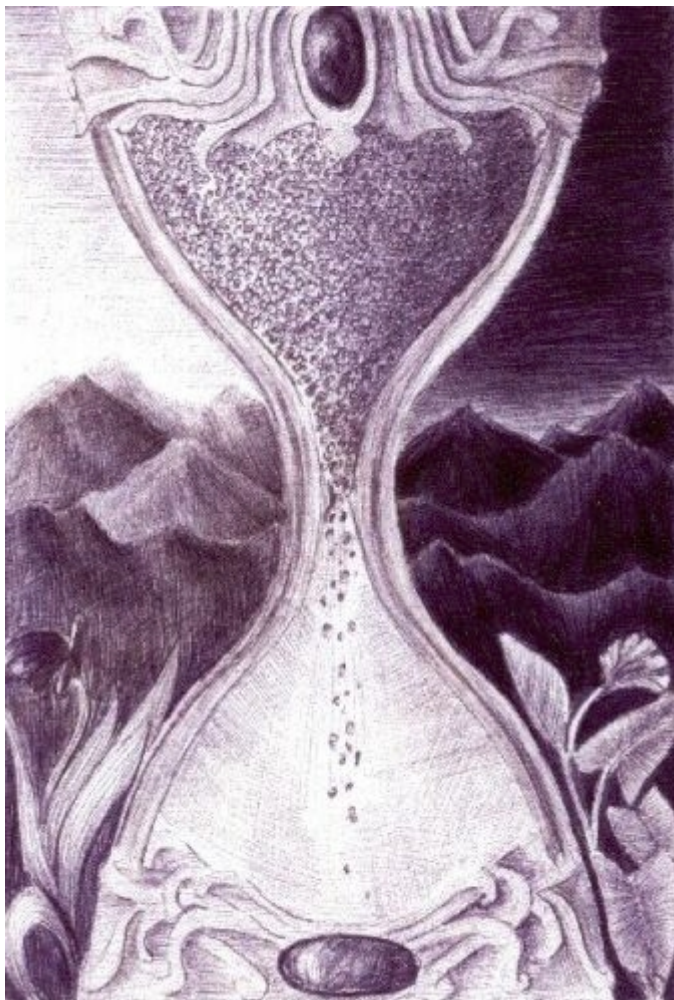
©Text a ilustrace - Kateřina Trněná. Text a ilustrace jsou chráněny autorským zákonem.

Při přepisování jsem zjistila, že tato směs volných asociací a symbolů není kniha, ale sen.

Věřte mi, že asi v polovině jsem chtěla odložit pero a nikdy to nedopsat.....

Katka

I pouhá myšlenka je velká síla.

Věci vznikají jen tím, že na ně toliko myslíme. Jak můžeme tvrdit, že to či ono neexistuje, když právě v tom okamžiku je to přítomno v naší mysli.

1. BINA

Byla sobota, nějaká ta chvilka po půlnoci. Dostala jsem žízeň. To konec konců není v parném létě nic podivného. Tak jsem potichu vstala z postele.

-Aha, říkám si, noční světýlko zhaslo. Ale neodradilo mě to slézt po schůdcích dolů. No a tím to začalo. Místo na líně jsem stála na koberci, kolem byla tma a odněkud táhlo. Zašátrala jsem rukou, jestli

tam alespoň zůstaly ty schody. Kupodivu byly tam.

Teď jsem se zase rozhodla vylézt po nich nahoru. To prosím ne ze strachu, ale spíš jsem byla zvědavá jestli se dostanu do podkroví nebo někam úplně jinam.

Všechno bylo na svém místě. A tak jsem se zase vrátila dolů.

Baterku nebo svíčku jsem po ruce neměla. Proto jsem musela jít po tmě.

Šla jsem po tom měkoučkém koberci a přemýšlela, jakou má asi barvu. V tom okamžiku se mi postavily do cesty dveře. V takové chvíli člověka napadne - otevřít nebo ne? Já neodolala.

Ve svých snech jsem si toho užila až až, ale teď to prožívám na vlastní kůži. Po celém těle jsem cítila mrazení podobné stavu cestovní horečky. Otevřu tedy ty dveře a přede mnou se objevila chodba. Dokonce jsem začínala trochu vidět.

- Kudy se, ale vydat teď? Rovně nebo po schodech dolů?

V tom momentě jsem si uvědomila, že jsem bosa. A tak mi nezbývalo nic jiného, než se znovu vrátit do podkroví. Vzala jsem si tam boty, kapesník a deku.

Sotva jsem byla zase na chodbě, rozhodla jsem se jít po schodech dolů. V přízemí jsem objevila další dveře, otevřela jsem je a ... Víte, stává se, že člověk něco čeká, ale přece jenom, skutečnost překvapí.

Ah ty Tamwôlské zahrady. Byly přede mnou, ponořené do tmy. Jen sem tam osvětlené pro oko návštěvníka, světlem luceren lemujících cestičky.

Po jedné jsem se vydala. Pocit cestovní horečky neustával. Nebýt lehounkého vánku, měla bych dojem, že je ta zahrada kamenná. Vytvořená šileným umělcem ze stříbra, zlata, smaragdů, nefritu a kdo ví ještě čeho.

Připadala mi nekonečně mrtvá a přece jsem měla dojem, že přede mnou nebo za mnou se musí něco nebo někdo objevit. Ah ty Tamwôlské zahrady. Jsou svérázným stínem. Podivuhodnou vzpomínkou tvaru, barvy vůně, existence - stromů, květin, keřů, trav dávno ze země zmizelých. Nelze popsat, co tam člověk cítí, je to někde v srdci.

Ještě hodnou chvíli jsem bloudila po cestičkách, když tu se mi po jednou postavila do cesty besídka. Cítila jsem se v té chvíli ospalá, že jakmile jsem se v ní schoulila na lavičku a zakryla se dekou, okamžitě jsem usnula.

Těžko říct, jak dlouho jsem spala, ale vzbudila jsem se za zpěvu ptáků, vítajících nový den.

Lucerny zvolna pohasínaly. Honem jsem vstala, abych na vlastní oči viděla tu krásu probouzejícího se dne. Prošla jsem pod loubím planých růží a stanula na široké cestě. Po jejích stranách stály lucerny ve tvarech prapodivných potvor a příšer, jimž z úst vycházelo světlo. Jenže teď už skoro nesvítilo a já si docela oddechla, že jsem sem nepřišla za tmy. Byla by to jistě úchvatná, avšak poněkud příšerná podívaná pro ztraceného človíčka v neprobádané zahradě.

Ale teď kolem bylo ráno. Ano, takové ráno, že až tady jsem si uvědomila co to slovo znamená. Ranní chlad, jemný opar, všude krůpěje rosy. K tomu si ještě předstevte tu nejkrásnější zahradu v létě. K Tamwôlským zahradám musíte mít vztah. Jakýkoliv, ale musíte. No a já stejně jako celý Tamwôl, je mám někde hluboko pod kůží. Někde ve mně sílilo radostné očekávání tak silně, že jsem málem nebyla schopná udělat krok. A přesto.

Bylo jasné, že na tento den nikdy nezapomenu. Tak jsem poprvé spatřila Tamwôl. Ozářený zlatými paprsky vycházejícího slunce. Ohromnou budovu, všechny staré architektonické styly tu byly zastoupeny. A přesto nic nepůsobilo rušivým dojmem. Velikost a majestátnost mě srazily na kolena a z očí mě mimovolně vytryskly slzy. V té chvíli mě napadlo, jestli by nebylo lepší obrátit se a jít domů, aby mi něco nepokazilo tento okamžik.

Nakonec jsem se rozhodla vejít. Připadala jsem si jako ve snu a těšila se na další zázraky. Jako by nestačil fakt, kde jsem. S pocitem veřelce jsem otevřela hlavní dveře a vešla.

První moment jsem nevěděla, kde to vlastně jsem. Rozlehlost té prostory mě ohromila. Napadlo mě, jestli to není nějaký přijímací sál. Ale jak jsem brzy poznala, málo co v Tamwôlu je srovnatelné s tím co normálně známe. Celý Tamwôl je vlastně něco jako monumentálně pojatý palác. Výzdoba, venkovní i vnitřní, je tak úžasná, že by se tam měly pořádat exkurze.

Takže teď jsem stála v obrovité hale. Po levé i pravé straně stály v jedné řadě sloupy z černého

mramoru, jejich hlavice a patky, stejně jako stěny byly bílé s bohatou štukovou výzdobou. Podlahu složili ze zeleného mramoru.

Světlo tam dopadalo z rozety nad hlavním vchodem a z druhé strany proskleným stropem. Úplně na konci po obou stranách vedlo schodiště, nejspíš do vyšších pater, když vedly nahoru. Ale po nich jsem nešla. Přímo naproti mně byl vchod do chodby. Tato chodba, celá bílá po chvíli pozvolna přecházela v tmavší se spoustou dveří. Nevěděla jsem kudy jdu, ale šla jsem dlouho, aspoň čtvrt hodiny.

Nebylo divu. Jako pořádně zvědavá ženská, jsem nakoukla snad do každého otevřeného pokoje, na který jsem narazila. No ono to nebylo vlastně jen z čisté zvědavosti. Hledala jsem, jestli nenajdu nějaké lepší oblečení. Protože potkat někoho a být při tom oblečená v noční košili mi bylo přece jen proti mysli. V jedné skříni jsem konečně našla co jsem hledala.

Ale abych se vrátila k tomu kam jsem to vlastně došla. Asi po deseti minutách bloudění mezi všelijakými sály, chodbičkami a pokoji jsem se dostala do hlavního sálu. Je velice rozlehlý se spoustou sloupů a celý z mramoru. Má po jednom malém okénku na každé ze čtyř stěn a prosklený strop nad trůnem. Jinak v něm kromě černých závěsů není nic.

Když jsem tam vešla, na trůně seděl mladý muž. Jen jsem tam tak stála, dívala se a mlčela. On však zpozoroval mou přítomnost a řekl: "Kde leží Lount?"

"Já nevím." Co je lount, pomyslela jsem si. "Tohle není atlas, ale salát. Víš co? Vem si tuhle půlku a já tuhle."

Napadlo mě, že hledá město a tak jsem si vzala hromádku listů a zeptala se jestli je někde rejstřík.

"Zrovna tenhle atlas ho nemá, ani desky. Nezbyvá nám nic jiného než hledat." A tak jsme pátrali.

Před očima mi běhali různé názvy a pak jsem uviděla něco jako: "Nemohl by to být Loounth?"

"Jo, to je ono," řekl a klekl si ke mně na podlahu. "A kdo vlastně jsi?" zeptal se po jednou a upřeně se mi podíval do očí, "já tě totiž vůbec neznám," dodal a čekal co já na to.

"No," prohlásila jsem "to se ani nedivím, bloudím tady teprve od dnešního rána."

"Ty seš lidi, teda člověk, že jo?" Ani nečekal na to co mu odpovím a pokračoval: "Od vás tady už moc dlouho nikdo nebyl. Takže tě tady vítám človíčku, já jsem groa."

"To se dalo předpokládat," já na to.

"Na vysvětlenou bych měla dodat, kdo jsou groa. Tedy, jsou to bytosti zároveň velmi podobné a nepodobné lidem, v každém ohledu. Žijí o poznání déle než my, ale zároveň je jich moc málo. O nás lidech vědí skoro všechno, ale my o nich nic.

"Předpokládat?" zeptal se a tázavě se na mě podíval. Ty víš o groa a Tamwôlu? Od koho?" Jeho pohled byl v té chvíli přísný.

Ale já mohla s klidným svědomím prohlásit: "Dílem od ptáků, dílem od větru něco šeptaly stromy a zbytek ze snů."

"Ty bývají zrádné víš to?"

"To vím a teď srovnávám sny se skutečností. Bez předsudků."

"Výborně takže jedeš s námi," řekl to tak jako by to byla hotová věc.

"Jedu? Kam a s kým?" Dost mě to udivilo. Vydat se na nějakou cestu a vůbec. A doma ani nemají tušení kde jsem.

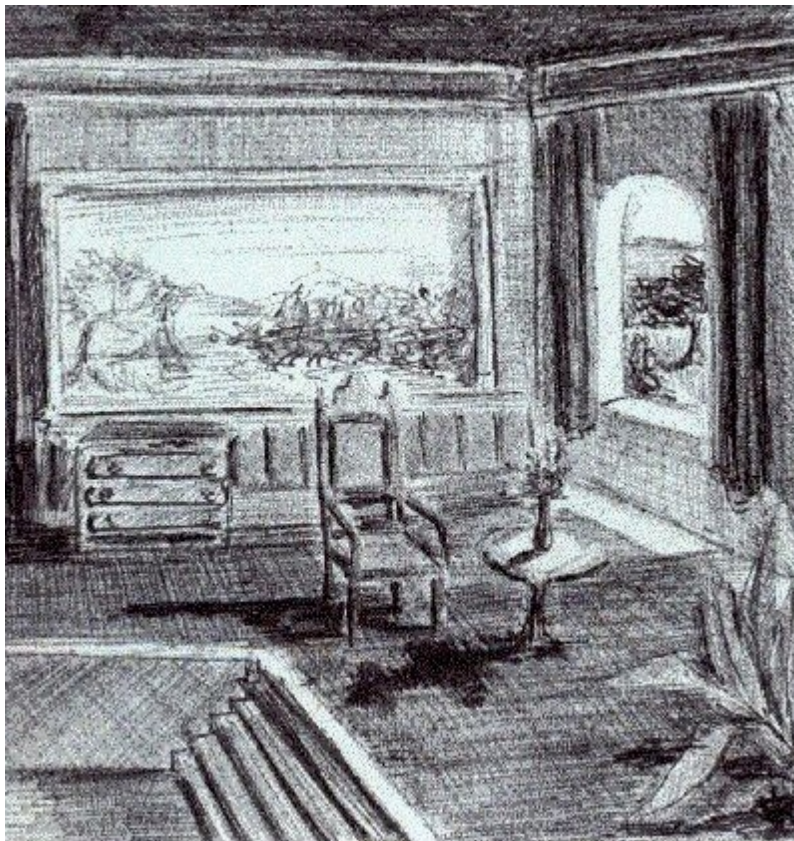
"Například do Loounthu. Tedy napříč Graczkem. Jede nás celkem pět - Mario Venate ine Brogga, Carmina Astrela ine Brogga, Sergo Ventiy Arentas Lueter, ty a moje maličkost Gordig Sengrena. A jak vůbec říkají tobě?"

"Robinia, ale můžeš mi říkat Biny."

"Výborně Bin, ráno vyrážíme."

"No, tedy, já, no, je tady problém." A vyložila jsem Gordigovi, jak se věci mají. Že sebou nemám nic a taky bych ráda dala vědět domů. Gordig prohlásil, že to není problém. Ať prý napíšu dopis a on ho doručí a co se týče těch věcí s tím ať si hlavu nedělám. A tak jsem si nedělala. Ráno jsme se měli všichni sejít. Mimochodem, noc jsem strávila v jedné nádherné ložnici.

Gordig mě zavedl k nějakým dveřím. Stálo před nimi několik zavazadel a hlavně tři osoby -

Mario Venate, kterému se říká Marve, Carmina a Sergo. Gordig otevřel dveře a vešli jsme do sálu plného oken s rudým kobercem na podlaze. Ten moment mě napadlo, že určitě odtud jsem včera přišla. A vůbec jsem se nemýlila. Protože těmi okny se dá vstoupit kamkoli jen chcete. "No a právě jedním z nich jsme vešli do Grazska. Těžko říct, kde ta země leží. Pravděpodobně si ji vymyslel nějaký spisovatel, ale tento fakt nevylučuje možnost se tam dostat.

První co uviděla bylo pole pšenice po pravé straně, zelenou louku na levé a před námi stálo nádražíčko.

Když jsme vešli na perón, rázem jsem poznala, že budu mít potíže.

Vůbec jsem nerozuměla místnímu obyvatelstvu. "Gordigu, já jim vůbec nerozumím. Ne že bych zrovna potřebovala vědět o čem hovoří, ale co když se ztratím?"

"Cože?" Podíval se na mě překvapeně. A nebyl sám Sergo, Carmina i Marve měli stejný výraz. To víte, pro Groa prakticky neexistuje jazyková bariéra. Rozumí jim každý a oni všem. Používají takový zvláštní způsob při domlouvání, nazvala bych to asi jazykem srdce. Je to něco jako, když říkáte svým rodným jazykem cizince, přes nějakou vyšší moc. Ta učiní vaše slova jemu srozumitelná a obráceně. Jenže to pak přes ni nemluvíte ale posloucháte.

Na chvíli pozapomněli, že jsem člověk a nás lidi to ve škole neučí.

"Neboj," povídá Gordig, "když budeš s námi nemáš se čeho bát. My ti nedovolíme se ztratit." Sergo koupil lístky na vlak a Marve mi zatím líčil, co všechno uvidíme, až dorazíme do Loounthu:

"Především musíme zajít do muzea. Loounth je dost staré město. Čtyřikrát vyhořelo, ještě když bylo ze dřeva. Muzeum je z pozdější doby, protože je kamenné. V tamějších sbírkách mají kolekci jedinečných hodinových strojků o velikosti lískového oříšku. Každý ukazuje jiný čas, vše provedeno ve zlatě. Původně to byl dar k padesátým narozeninám královně Magostyn. Měla dvanáct dětí, tedy stejný počet jako je těch hodinových strojků. Každé z těch dvanácti dětí... Na tady máš batoh." To řekl proto, že přijel vlak a my museli nastoupit. Když jsme se pohodlně usadili v kupé, Marve pokračoval:

"Jo, ty děti. Každé bydlelo někde jinde. Tak aby královna věděla, kolik tam mají hodin. Taky je tam sbírka váz z kosterními pozůstatky obyvatel pravěké osady, která dřív stála na místě dnešního Loounthu. Objevili je když připravovali terén pro park. Ten mimochodem stojí též za vidění. Protéká jím Moonly. To je řeka a vtéká do Puškerského moře asi devět kilometrů od Loounthu. Taky je tam rybářská osada a dá se tam jet parníkem.

Gordigu tak jsem přemýšlel, že lepší než v hotelu, bude ubytovat se v jednom penzionu. Myslím že se jmenuje Zlaté návrší. Četl jsem o něm samou chválu."

"Pro mě za mě, Marve, ubytování jsem svěřil plně do tvé kompetence."

Loounth byl skutečně impozantní velkoměsto. Rušné ulice, spousta lidí, hlavně turistů. Ti se dali

poznat podle fotoaparátů.

K penzionu jsme si najali taxi. Chtěla jsem vědět proč se mu říká Zlaté návrší. Sergo tvrdil, že proto, aby jim ho vůbec někdo navršil, museli platit zlatem. Carmina se klonila k názoru Gordiga, že tu dřív byla zlatokopecká osada. Marvé prohlašoval, že se jmenuje po původní majitelce Goldaně Zlatavé, provozovatelce vykřičeného domu. Je to krásné ubytovat se v domě, jenž měl, svého času, pověst, ehm, všelijakou.

Současná majitelka a zároveň recepční byla dlouhá vyzáblá osoba s šedivým maxidrdolem, ale zlatým srdcem. Z čehož jsme pak svorně usoudili, že se každý majitel či majitelka musí vyznačovat něčím zlatým. Ať už jde o jméno, zub či srdce. To, že měla zlaté srdce, se dalo vyzorovat z toho, jak se nám všemožně snažila vyjít vstříc.

Dokonce i v tom případě, kdy Sergo řekl, že potřebuje tvrdou postel, aby ho nebolela záda.

Prošla s ním všechny pokoje a až na půdě objevili, co Sergo potřeboval. Marve s Gordigem mu ji pomohli sundat.

Jakmile jsme si uspořádali věci a dá se říct i trochu zabydleli, rozhodlo se že půjdeme do muzea.

Zrovna tam probíhala vernisáž. Přidali jsme se ke skupince lidí čekajících na autora oněch uměleckých děl, všude v sále rozvěšených či jinak instalovaných. Byl to velice moderní styl.

Umělec nejspíš právě prožíval své duhové období. Marve pojal podezření, že malíř bude barvoslepý. Carmina prohlašovala, že není nad renesanční malíře. Já se zmínila, že inklinuji spíš k realističtějšímu ztvárnění. Sergo dumal, kolik kilo barev asi tak mohl spotřebovat. Gordig s jemným nádechem ironie, komentoval jedno monumentální dílko. Vyznělo to jako neuvěřitelná chvála. Jeden pán se po Gordigovi ohlédl zda je normální.

V podobném tónu jako Gordig, pokračoval pořadatel vernisáže, jen bez té ironie. Vzletně popisoval mistrovské výtvořky. Ten stál vedle a blahosklonně se usmíval. Co přesně říkal, nevím, protože mi to nikdo nepřeložil a tak jsem jen podle výrazu tváře a řečnickových gest usoudila, že tato díla jsou přinejmenším něco jako perpetuum mobile.

Po nasbíraných dojmech jsme se vrhli na muzejní exponáty. Na malé hodinové strojky jsme se těšili marně. Tou dobou je měl v rukách nějaký restaurátorský tým a my se mohli pokochat pouze fotografiemi. Velice slabá náhražka.

Vázy s kosterními pozůstatky jsme zhlédli. Co se však týká toho popela, nemohli jsme se o tom přesvědčit, protože byly za sklem tak šikovně postaveny, že do nich nebylo vidět.

Jeden exponát nás zaujal obzvlášť. Nacházel se v oddělení starého nábytku. Náhorně představoval starého muže sedícího na židli s holí v ruce. Nejspíš ho tam instalovali proto, aby méně chápací návštěvníci věděli k čemu židle slouží.

Bohatě nasycení kulturními dojmy jsme se rozhodli, nasytit se pro změnu jídlem. Zrovna naproti muzea jsme objevili, na první pohled příjemnou restauraci a rozhodli se tam uchýlit. Ochotná obsluha nám v době nepřesahující hodinu, dodala lahodné pokrmy o nichž jsme kromě podivuhodného názvu v jídelním lístku, nenašli jedinké zmínky z čeho jsou zhotoveny. Každý z nás vlastně dostal tajemství místní restaurace. O neuvěřitelně blahodárných účincích této kuchyně jsme se mohli přesvědčit v zápětí. Lákavá vůně přivábila, věřte nevěřte, onoho sedícího pána, s holí, na židli. S jistotou jsme předpokládali, že ještě přijdou i ty osoby, co tam stály v národních krojích, aby se zde řádně zasytily a nasbíraly zde sílu k dalšímu pobytu na podstavci v muzeu.

Padl zde sice názor, že ten pán nepatří do inventáře a že to byl pouhý unavený návštěvník. Marve nás však vyvedl z omylu a prohlásil, že jasně viděl cedulku na jeho klobouku. Sice neviděl co na ní napsáno, ale určitě to bylo inventární číslo.

Po obědě jsme měli v plánu navštívit osadu u moře, tedy přesně řečeno Pusker. Carmina si ještě před tím chtěla zabloudit v místním labyrintu ze živého plotu, který se nacházel v onom proslulém parku.

Nu, a proto, že ani Marvem ani mě se nechtělo bloudit rozhodli jsme se pro osadu. Oni za námi měli přijet dalším parníkem. Plavba nebyla nepříjemná. Marve mi zatím povídal jak cestoval přes oceán do Ameriky, někdy v devatenáctém století. Tohle mě nikdy nepřestalo udivovat, že

jsou tak dlouho na světě.

Byli jsme u cíle. Všude byla hrozná spousta lidí. Jedni chtěli vystoupit a další se už honem hrnuli na palubu. Snad je zachvátila nějaká panika nebo potřebovali stihnout vlak, kdo ví. Jedno však bylo jisté. Ty dva, různým směrem proudící davy lidí, nás s Marvem oddělily. Chvilí jsem sice ještě Marveho viděla asi deset metrů přede mnou, ale pak mi úplně zmizel. A dav mě tlačil dál a dál.

Ztratit se v době turistické sezóny je skoro katastrofa. Nejenom v přístavu, ale i v osadě bylo lidí jako much. Všude bylo velice rušno. Marně jsem hledala nějaké klidné místo, kde bych se postavila a čekala, až mě Marve najde. Tolik lidí, to je tady nějaký výroční trh? Nebo zájezd sem je v toto období o padesát procent levnější?

Postupně jsme se vzdalovala od centra, až do postranních uliček. Nakonec jsem se dostala na pláž. Ta byla kupodivu téměř prázdná. Jen v dálce jsem zahlédla jakési dvě postavičky. To bylo místo jaké jsem potřebovala. Jenom jsem doufala, že Marveho napadne mě hledat. Uvědomila jsem si totiž, že Marve možná taky někde stojí a čeká, až ho najdu. Rozhodla jsem se sednout do písku, nikam nechodit dokud nepřijede další loď na niž budou naši přátelé a začnou nás hledat. Zákon schválnosti by byl, kdyby se i oni ztratili. Pomalu jsem jsem si z toho začínala dělat legraci. U sebe jsem neměla ani halíř. Jazyk místních obyvatel mi připomínal portugalštinu či jinou, mě docela neznámou řeč. Já to tušila, že bude průšvih, až se ztratím.

Snažila jsem se zůstat klidná. Dokud mi nad hlavou svítilo slunce, bylo to v pořádku. Pozorovala jsem vlny a sledovala obzor. Myšlenky jsem nechala volně plynout. Bylo to příjemné do té doby než začalo foukat a po chvíli se rozpršelo.

"Ještě bouřka a bude to kompletní," povzdychla jsem si. Nebylo mi zrovna hej. Věděla jsem, jestli promoknu dostanu rýmu. Jedna možnost na záchranu tu byla. Za mnou stála početná skupinka jakýchsi dřevěných chatek. Nevypadaly zrovna udržovaně, ale lepší něco nežli nic. Zdraví mi bylo prostě přednější. Pokusila jsem se otevřít dveře u té nejbližší. Šlo to docela snadno. Bylo i divné, proč jsou takové hezké domečky úplně opuštěné. Vešla jsem dovnitř a po pár krocích jsem se ocitla něco málo přes dva metry pod povrchem země. Jednoduše řečeno jsem se zpuchřelou podlahou propadla do sklepa a pořádně si natloukla těžiště.

"myslím, že moje kostrč se mi bude ještě dlouho bolestivě připomínat, jakmile budu chtít usednout." To bylo první příjemné zjištění. Druhé bylo, že tu nikde není žebřík a třetí, že sem teče voda. Poslední objev mě zaujal. Že by byl zrovna příliv? A že by dosahoval až sem? Ať to už způsobil jakýkoliv přírodní jev, ta voda byla slaná. Hladina plíživě stoupala. Pokud se jí podaří vystoupit až nahoru, nebude třeba žebříku či provazu. V této úvaze byla jistá útěcha. A voda stoupala. Jako naschvál velice pomalu. Byla studená a:

"Něco takového jsem ještě nezažila. To je ale hnus! Blbá voda, černá slaná, neprobádaná, áá." Každou chvíli jsem měla pocit, že se mi něco jako chobotnice omotá kolem nohou a stáhne mě pod hladinu. Voda mi pomalu stoupala k ramenům.

Ať jsem však poskakovala jak chtěla, na to abych dosáhla na okraj podlahy a dokázala se za něj zachytit mi přece jen scházelo pár centimetrů. Pokoušela jsem se dokonce vyšplhat po kamenné stěně, ale ta byla poněkud oslizlá. Pokaždé jsem sklouzla dolů.

Tu mi cosi chytlo za nohu. Nepříčetně jsem zaječela. Už je to tady! Někaká mořská potvora a teď mě určitě kousne. Smát jsem se začala v chvíli, kdy jsem zjistila, že je to kus provazu. Už mi straší ve věži! Ale ten provaz se mi hodil. Ve zdi byla totiž natlučená velká železná skoba. Jako taková mi na nic nebyla. Ale když se na ni šikovně pověsí provaz?

Po několika nezdařených pokusech se mi podařilo vyškrabat se nahoru.

Venku jsem zjistila, že už dávno neprší, zatímco já jsem dočista promočená. Napadlo mě kolik je hodin. Široko daleko nebylo nic co by ukazovalo čas a slunce ani nevysvitlo z mraků. Jediné, co mě teď napadlo bylo vrátit se na naše hlavní stanoviště, Zlaté návrší.

Mohutné kýchnutí mi připomnělo, abych se vydala na cestu co nejrychleji. Ta po ní jsem se

dala mě zavedla k silnici. Doufala jsem, že se nade mnou někdo slituje a sveze mě. Stála jsem u patníku a čekala, jestli neuslyším zvuk motoru. První auto, co jelo kolem, si mě ani nevšimlo. Druhé jelo opačným směrem. Až teprve to třetí zastavilo.

Přesněji řečeno, zastavila mi starší paní v červené aerovce. Jediný problém byl v tom, že mi dokonale nerozuměla. Rukama, nohama jsem se jí snažila vysvětlit, kam se potřebuji dostat. Honem jsem vzpomínala v kolika jazycích znám slovo zlato. Snad alespoň některému z nich bude rozumět.

Pochopila!! Autíčko si to šinulo vpřed d'ábelskou rychlostí. Bereme li v úvahu jeho stáří - bylo očividně v kondici. To se ovšem nedařilo říct o mě. Už mi jektaly zuby a cítila jsem, že budu mít teplotu.

To ten výlet pěkně začíná! V pensionu jsem se sesunula na pohovku u recepce. Hrozně jsem byla ospalá.

V ponorce vládla vzrušená atmosféra. Utrpěli jsme neopravitelné škody a co nevidět všude pronikne voda. Kapitán vydal příkaz, vyplavat nad hladinu. Ale jak to zvládnou bez dýchacích přístrojů? Nenávidím plavání pod vodou! URČITĚ mi dojde vzduch a já zpanikařím. Kapitán dává rozkaz k vynoření. Dochází nám vzduch a tak otevíráme poklop, abychom se pokusili vyplavat sami. Nad námi je však modrá obloha. Plujeme po řece. Nový rozkaz od kapitána zní: "Všichni na stromy!" Toto vyplním velice ráda. Ještě se podívám na cestu vedoucí k řece. Stojí tam automobil. Sedí v něm nějací lidé, mávají na mě a volají:

"Biny, vzbud' se no tak."

Otevřela jsem oči a uviděla Gordiga. Tvářil se ustaraně. Hrozně jsem se rozkašlala.

"Biny byl u tebe doktor a říkal, že máš něco s průdaškama. Pár dní si poležíš a..."

"Gordigu, asi budu zase spát, jestli ti to nevádí."

"Ne, jen musíš spolknout tenhle prášek. Dobrou noc Bin."

Byla tma a potom jsem šla se smetím na dvůr. Ta cestička byla nějaká divná. Tak bílá a křupavá. I popelnice toho byly plné. Pak mi to došlo, byly to kosti, spousty lidských kostí. To ne! S hrůzou jsem si uvědomila, že nejenom cestička, ale i dům a všechno vybavení v něm je z kostí. I sklo, voda a...! Musím to všem říct. Uvědomila jsem si, že mám žízeň. Ale z vodovodu se nemůžu napít! V komoře na okénku jsem objevila vázu s květinami. Vyndala jsem je a vodu vypila. Pak jsem běžela rovnou do koncertní síně, abych je varovala. Bylo to marné.

Šla jsem dlouhou chodbou a potkávala spolužačky. Nesly si sbalené věci. Vzpomněla jsem si, že náš pobyt zde končí. Vydala jsem se tedy do svého pokoje pro věci. Teprve teď jsem si všimla jakou překrásnou koupelnu jsme měli. Dalo se z ní projít do kulatého modrého pokoje. Uprostřed byla díra, jíž bylo vidět o patro níž.

V tom jsem se vzbudila. Ležela jsem ve svém pokoji v pensionu a vedle mě seděla Carmina.

"Ahoj," řekla jsem a čekala, jaká bude odezva.

"Bin, je ti už líp? Pěkně ses nachladila, ještě, že jsi nedostala zápal plic."

"Kdy budu moct vstát?"

"No, ještě dva tři dny si poležíš a bude to v pořádku. Slyšíš? Už jdou kluci, šli něco nakoupit k jídlu. Půjdu jim říct, že ses už probudila."

Carmina odešla. Potom se všichni sešli u mé postele. Sergio s Gordigem mi vyprávěli jak vystoupili z lodi a začali se po nás shánět. Marveho našli sedět u pomníku padlých hrdinů. Asi hodinu bloumali po městě a vyptávali se, jestli mě někdo náhodou neviděl. Pat to vzdali, protože je správně napadlo, že jsem se možná vrátila na Zlaté návrší. Když mi to konečně dopověděli, Gordig prohlásil:

"Biny, nedá se nic dělat, ale budeš se muset naučit, jak bych tak řekl, vyššímu stupni komunikace. Aby si se dovedla domluvit. Opravdu vidíme, že to tak bude lepší."

A tak mi začaly perné dny učení. Zavřeli mě do komory. Řekl mi:

"Sed', stůj lež, jak chceš a poslouvej! Snaž se uvolnit. Nechtěj mermomocí něco uslyšet. Jen buď připravená a nemluv, pokud možno ani v duchu. Čekej a uvidíš. Možná se to nepovede,

možná ano. Ale to není důležité. Důležité je být, buď! Staň se absolutním přijímačem. Buď každým okamžikem!" Gordig domluvil a zavřel za mnou dveře.

Za čas jsem měla dojem, že jsem ze samých vodičů a drátků. Ale trvalo to jen chvíli. Ani jsem nepočítala dny. Čas se mi slil do jednoho dlouhého dne, přerušovaného spánkem. Do kterého jsem upadala jen tak, bez přípravy. Po čase jsem si zvykla nevnímat zvuky domu.

Nakonec jsem měla dojem, že jsem jen já a ten dům. A pak jsem byla, už jenom já.

Najednou se ozval ten hlas. Slova co ke mně promlouvala mi byla cizí, neznámá, ale já rozuměla. Poslouchala jsem "srdcem". Tak nějak bych to nazvala.

Jen jsem naslouchala. A po chvíli jsem se odvážila zeptat:

"Kdo jsi?"

"Vy lidé nám říkáte andělé strážní."

"Jak to že tě slyším?"

"Posloucháš mě."

"Proč já? Co ostatní lidé? Oni vás nemohou slyšet? Proč?"

"Ale Biny, vy nás slyšíte Jenomže nás většinou nevnímáte."

"Znáte všechny odpovědi? Ať se zeptám na cokoli, odpovíš mi?"

"Vždy ti odpovím. Snažím se ti odpovídat celý tvůj život."

"Ale je spousta otázek..."

"Slova. Poslouchej mě teď dobře, Biny, málo se jimi dá vyjádřit. Některé odpovědi se musejí prožít, jinak jsou nesdělitelné. Pak záleží jen na tobě, budeš li je chtít slyšet."

"Myslím, že ti rozumím."

Netrvalo to dlouho a všechno bylo pryč. Věděla jsem, že sedím na podlaze a srdce mi buší jako na poplach. Snažila jsem se uklidnit.

Pak jsem uslyšela zase něco. Ale tentokrát to byl Gordigův hlas:

"Bin, slyšíš mě? Jestliže ano, tak mi dej vědět."

"Ano, co mám dělat?"

"Biny, pokus se najít, pomoci mysli, třeba Marveho a něco mu říct, ano?"

"Dobře, Gordigu."

Domluvil a já jsem cítila, že spojení je pryč. Jak teď postupovat mi neřekl. Tak jsem zavřela oči, důležité bylo se uvolnit. Opět jsem se naladila na příjem a zase se ozval ten hlas jako prve.

Pověděl mi, abychom na sebe mlčeli. Nebude mluvit ani on ani já. Nebudeme naslouchat, budeme každý pro sebe a zároveň spolu. Nad ničím jsem se nepodivovala, bylo to jasné. Žádné otázky, žádné odpovědi.

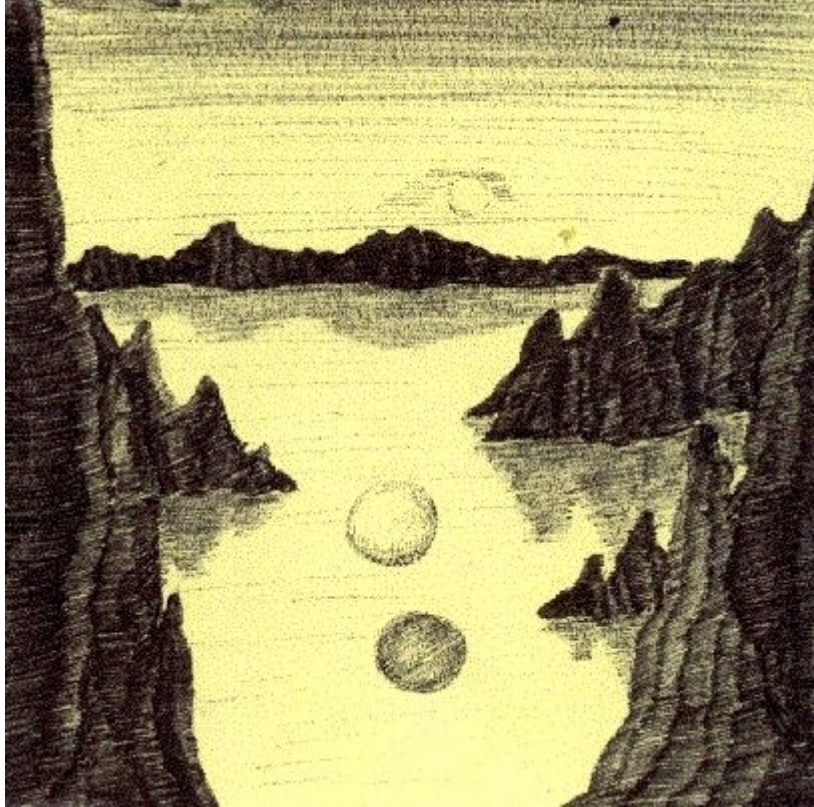
Jak dlouho to trvalo, nevím. Nejspíš jsem usnula, či co se mnou stalo. Hlavu jsem měla jasnou a srdce lehké. A potom jsem přes srdce, jako telefonem zavolala Marveho.

"Ale kdopak mě to budí? To jsi ty Biny? Tak, copak chceš, snídani?"

"Já nevím Marve. Co bude teď?"

"No asi tě vysvobodím z toho tvého vězení. Chvíli počkej už letím nahoru."

Co jsem tam nahoře dělala, jak jsem si počínala, na nic z toho se mě nikdo neptal. Dokázala jsem to a hotovo. Jenom mě potom trápili tím, že jsem s nimi už definitivně musela mluvit "přes srdce". No trápili, on si člověk zvykne.

Bylo na čase jít zase dál. Další zastávkou na naší cestě byla Bleděřížová jezera. Marve se opět zahleděl do příručky: "Název jezer vznikl v dávné minulosti. Město Broh bývalo významnou osadou, vzhledem k tomu, že široko daleko žádná jiná nebyla. Dokonce i Florton byl založen později. Tedy, traduje se, že vrchní náčelník Brohu měl dceru Růženku. A ta se jednou koupala v jezeře Umihe. Pokoušela se doplatvat z ostrůvku Mrhle na břeh, ale síly ji opustily a milá Růženka se začala topit. Kdosi prý tenkrát

zavolal - bledě s Růženkou jest a v průběhu času se tato věta zkrátila na pouhé - Bleděřížová. Od čehož se pojmenovala i jezera zbývající, Ún a Ách. Jiné prameny tvrdí, že název vznikl pouze chybným překladem ze starobrhštiny. V písemných záznamech té doby je zachyceno jako Bladdalrosell. Toto se slovu Bleděřížové vzdáleně podobá, jeho skutečný význam je však kamenobřehé."

Sergo se v zápětí zeptal, čím jiným se ona jezera, kromě výše zmíněných břehů ještě vyznačují. Načež dostal odpověď, že se v nich dá plavat. Carmina ovšem vzala Marvemu příručku a pak řekla:

"V tomhle období je voda pěkně studená. Budeme se muset spokojit s pouhým pohledem na ně."

Nyní se zase příručky zmocnil Gordig:

"Nedaleko jezer je skansen a zítra se tam konají lidové slavnosti."

Bylo to jasné o kulturu bylo postaráno.

Z vlaku jsme vystoupili pozdě odpoledne, ve Flotronu. Pak se pokračovalo autobusem ke břehu Umihe. Tam bylo nutné počkat na pravidelný přívoz k ostrůvku Mrhle.

Hodlali jsme se ubytovat v místním vyhlášeném a zároveň jediném hotýlku, hrdě nesoucím jméno jezera Umihe.

Marve celou cestu po vodě usilovně pozoroval hladinu. Ne, že by mu bylo nevolno, měl k tomu jiný důvod. Ten nám vyjevil chvíli po tom, co jsme přistáli u břehu:

"Já se nemohu zbavit dojmu, že ta voda přece jen bleděřížová bude."

Po pečlivém pohledu na barvu jezera, jsme svorně prohlásili - je narůžovělá. Tento fakt byl způsoben okolností, že slunce pomalu zapadalo do červánků a odraz nebe na hladině umí dělat divy. Přes to všechno pro nás Umihe zůstalo bleděřížové, ať si příručka říká co chce a ráno je jeho barva zase namodralá.

Tedy, ubytovali jsme se. Pokojíčky to byly malé. Carmina byla na pokoji se mnou a pánové zůstali pohromadě.

Totíž původně. Pak se, ale zjistilo, že přijel ještě jeden zájezd a kapacita hotýlku málem nestačila. Na řadu přišla přátelská domluva. Nakonec jsme skončily na pokoji se dvěma asi osmnáctiletými dívkami. Byly to neteře postaršího pána, kterého ubytovali u Sergeho, Marveho a Gordiga. Ty dvě netře byly silně znechuceny faktem, že nemají každá svůj vlastní pokoj a navíc se nachází na pokoji se dvěma osobami starožitného věku a ženského pohlaví. To sice neřekly, ale na jejich obličejích bylo jasně vidět, že mladé muže by uvítaly raději. Jediné co jsme se rozhodly s Carminou udělat, bylo vůbec si jich nevšimnout, pokud to půjde.

Tedy já se nikdy necítím jako vykopávka a Carmina tak taky nevypadala, no co. Nu smířily jsme se s faktem, že budeme nuceny se dívat na dva kyselá obličejce.

Kluci měli větší štěstí. Strýček byl obyčejný, normální pán, nadevše milující turistiku. Kdyby mohl chodil by i ve spaní. Při snídani, obědu i večeři dával k dobru příhody z cest.

Jedno nám však nebylo jasné, proč ta dvě děvčata vzal vlastně sebou.

Vysvětlilo se to jednou při večeři. Jeho sestra a švagrová se s ním, při jedněch narozeninách, pustily do hádky. Šlo o to jestli jsou na výchovu lepší muži nebo ženy. Nakonec to dopadlo tak, že dostaly na prázdniny na starost všechny čtyři kluky a na něho zbyly dvě holky. Vítězství se dobere ten, kdo se postará o svěšené ratolesti tak, aby se nenudily a zároveň, aby neprováděly lumpárny a něčemu novému se přiučily.

Bláznivá sázka. Škoda, že jsme se nikdy nedozvěděli, kdo vyhrál. Nemůžeme tvrdit, že by se sestřenky se strýčkem nějak zvlášť bavily, ale kdo ví jak na tom byli ti druzí příbuzní.

Jak bylo řečeno, rozhodli jsme se navštívit skansen. Hodlali jsme vyrazit už brzo ráno, přidat se rozhodli i pan Vyleocký s neteřemi. To poněkud zdrželo náš časový harmonogram do deváté hodiny ranní. Januše s Inuší okupovaly koupelnu dobré dvě hodiny.

Kolem deváté jsme se konečně dostali přívozem na břeh. Tam byl už přistaven autobus pro případné zájemce zájezdu z Grufinu. Podle turistické mapy jsme si zjistili, že tam dojdeme, za necelou hodinku.

Naše osmičlenná skupinka vyrazila. Hlavní šestice v poněkud neuspořádaném nepochodovém útvaru, následovaná znuděnou dvojicí brblajících děvčat. Zhruba někde v polovině mezi Brohem a jezerem Ún byl náš cíl. Malá osada, momentálně, k prasknutí přeplněná návštěvníky. Předem jsme se vzdělali a tak jsme již nemuseli dodatečně pátrat, proč dnes - slavnost k výročí založení osady Brohu. Tato osadu se jmenuje Brohinem, v překladu to znamená něco jako obdoba Brohu. Postavená byla v minulém století především ke kulturním akcím a navíc je od Brohu, co by kamenem dohodil.

Na stáncích bylo vidět, že lidé znalí starých řemesel nezaháleli. Koberečky, košíčky, hrníčky, dřevěné měchačky... Lidoví umělci předváděli své umění přímo před zraky všudypřítomných diváků. Kejklíři, kouzelníci, akrobaté. Prostě to tam vypadalo jako na pořádné pouti.

Tak jsme chodili a chodili, až jsme se docela rozptýlili. Vůbec jsme o sobě nevěděli. Skončila jsem u loutkového divadla. Dávali pohádku o nějaké zakleté princezně. Jakmile skončila, přemýšlela jsem co dál. Nakonec jsem se posadila na kámen u výběhu s koňmi. Sedím, koukám, dumám co udělat a v tom slyším:

"Haló, Biny, čekám tě u kolotoče."

Co to bylo? Otočila jsem se a za mnou stál kůň a přežvykoval seno. V první chvíli jsem byla schopná uvřit, že mluvil ten kůň. Ale to by byla chyba. Gordig mi poslal vzkaz.

Dorazila jsem k němu jako druhá. Předběhl mě Sergo, pak dorazila Carmina a nakonec Marve. Konečně jsme byli zase spolu.

"V tomhle mumraji nehodlám dál existovat, navrhuju Ún," řekl Marve.

Návrh byl jednomyslně přijat a tak jsme vyrazili. Jenom jsme tak šli po lesní pěšince a vůbec nic jsme neříkali. Ani nebylo třeba. Poledne bylo někde nad námi, chládek lesa kolem nás a Ún před námi.

Jezírko je to malinké. Na délku má s bídou kilometr. Ale oč je menší než Ách nebo Umihe, o to je roztomilejší.

Usadili jsme se na jeho kamenitém břehu a pustili se do svačiny. Gordig navrhl, že vyrazíme k Ách a potom do Flotronu. Broh a Busul jsme si nechali na druhý den.

Po další půlhodině cesty lesem bylo před námi jezero Ách. Pozoruhodnou zvláštností tohoto jezera bylo, že břehy byly lemovány lidmi, upřeně sledujícími jakési dění, odehrávající se na jezeře. Za chvíli nám to bylo jasné. Právě probíhalo sportovní zápolení o zlatou veslici. V okamžiku, kdy jsme se přiblížili k cílové čáře, závod vrcholil. Lidé kolem byli tak napjatí, že na několik sekund zavládlo hluboké ticho, přerušované pouze zvukem šplouchající vody. Jakmile první veslice projela cílem, ozvalo se bouřlivé jásání. Lidé se div nevrhali do vody. Vítěz, nějaký Lokus Presovka, patrně místní favorit, byl rozjásaným davem nesen na stupeň nejvyšší. My se však nezdržovali a namířili jsme si to rovnou do Flotronu.

Na první pohled nás zaujal opravdová dominantna města - budova mrakodrapického typu. Měla rovných dvacet poschodí. První - potraviny všeho druhu, druhé - domácí potřeby, třetí drogerie a kosmetika, čtvrté - nábytek, páté - koberce a jiné podlahové krytiny, šesté - dámské oděvy, deváté - obuv, desáté hračky, jedenácté - zlatnictví, hodinářství, dvanácté - železářství a potřeby pro zahradu, třinácté - sportovní potřeby, čtrnácté - elektronika a osvětlovací tělesa, patnácté - papírnictví, šestnácté patřilo zpráve budov, řediteli, prostě kanceláře, sedmnácté a osmnácté bylo pro vedlejší sklady, devatenácté - kuchyně. Ve dvacátém se nacházela přepychová prosklená restaurace. A to byl náš cíl. Dopravit nás tam měl vyhlídkový výtah. Nadšení z té vzrušující cesty nahoru, jsme se vměstnali do kabiny. Tedy VZHÚRU!!

Tempo stoupaní bylo opravdu pomalé. Za to jsme si mohli krásně vychutnat výhled z patčí perspektivy. Ano, vychutnat asi do úrovně čtvrtého patra. Tam se totiž náš výtah rozhodl, že si dá přestávku.

Původně jsme měli za to, že je to v plánu, aby náš požitek z rozhledu byl důkladnější. Chyba lávky. Asi po čtvrt hodině nám bylo jasné, že jetli si nikdo nevšimne, že tady stojíme, strávíme ve výtahu noc. To jsem, pravda, trochu přehnal, ale ne, že by nás to nenapadlo. Ono nám totiž na mysl přicházelo kde co.

"Ten výtah jede pomaleji a pomaleji, až mám dojem, že za chvíli začneme couvat," poznamenal Marve.

"Patrně taktický manévr," řekl Gordig.

"Jak je to dlouho, co nabírá dech?" zeptala se Carmina.

"Asi něco přes patnáct minut, když vydržíme ještě půl hodiny budeme se moct opalovat," odpověděl Sergo.

A mě bleskla hlavou vzpomínka na ten film Skleněné peklo. Měli tam rovněž vyhlídkový výtah. Jel však dolů a měl zachránit lidi před požárem. Neustálé detonace ovšem způsobily jeho utržení. Před definitivním zřícením byl připevněn byl připevněn k vrtulníku. Brr, protivná představa.. Dělat jsme nic nemohli a tak jsme si sedli na podlahu a koukali se dolů na lidi v blízkém parku. Začala jsem svou oblíbenou hru:

"Olympijské hry jsou v plném proudu. Titul nejrychlejší chodec chce patrně získat mladý muž s jezevčíkem. Musíme se však zeptat odborné komise, zda kvůli psu nebude diskvalifikován.," a předala jsem slovo Marwemu:

"Ještě pře čtyřmi roky, by měl vážné problémy a muselo by se přihlídnout k váze psa. Letos se však pravidla poněkud uvolnila."

Gordig navázal:

"A nyní vážení diváci sledujete krasojízdu maminky s dítětem v kočárku. Všimněte si ladnosti pohybu naší závodnice, jak bravurně manipuluje s kočárkem. Pro majitele černobílých televizorů - kočárek je růžový s barevnými aplikacemi, dostáváme informaci, že jsou to zvířátka. Maminka zvolila rafinovanou kombinaci lehkých bleděmodrých šatů s bílým kloboučkem."

"Ano, ano, vážení přátelé. Právě jsme se přesunuli na nové stanoviště. Před malou chvílí zde byl odstartován rychlostní závod tříkolek a koloběžek," přerušil Gordiga Sergo a Carmina se přidala: "Borci jsou dnes ve výborné formě. Zvláště náš favorit v červeném tričku na koloběžce."

"Ovšem, co se to dnes děje? Jeden ze závodníků vybočil z tratě a dostává se na trávník mezi diváky, patrně nějaký technický problém. Ano jak jsme předpokládali, došla mu zásoba tekutin," doplnil Sergo. "Nyní se stáváme svědky velice napínavého řeckořímského zápasu. Síly se zdají být vyrovnané. Ale, ne! Jezevčík náhle zakolísal a jeho soupeř, neznámé, patrně pouliční rasy, získal výraznou převahu. Co se to opět děje? Do ringu vstupuje jezevčíkův trenér a odnáší si svého svěřence pryč. Pokud se nám podaří získat bližší informace o této události, v zápětí vám je sdělíme."

Marve se natolik vžil do role komentátora, že jsme tam nahoře téměř umírali smíchy. A když k tomu ještě Gordig dodal:

"Nyní sledujeme soutěž vytrvalostní. Závodník vyrazil před hodinou a nyní se blíží k velice obávané překážce. Ano přátelé jsou to tři schody. Podaří se mu bez nehody zvládnout toto

nebezpečné klesání? Jeho dvoukolák je vrchovatě naložen. Neznámý obsah je kryt šedou celtovinou. Zajisté se pohybuje v povoleném váhovém limitu. Napětí vrcholí. První, druhý, třetí. Výborně! Pokud ho poslední překážka příliš nevyčerpala, zajisté se pokusí nasadit ostré tempo a získat tak konečné vítězství."

To prostě nešlo vydržet. Po tvářích mi tekly slzy, od smíchu mě bolelo celé tělo a pokud nás někdo zezdola pozoroval, musel dospět k názoru, že velice trpíme.

Byla to asi pravda, chvíli po Gordigově poslední větě to s námi cuklo a výtah se znovu rozjel. Před námi bylo zbývajících šestnáct pater. Myslím, že se nikdy v životě ve výtahu tak nezasměju.

Veselá nálada nás neopustila ani v restauraci. Když jsem poznamenala, že pokud vyhlídková, znamená to, že se budeme dívat jen na modrou oblohu, tak nemám co dodat, Marve si vzpoměl, jak mu v jednom příšerném hotelu dali pokoj s výhledem na les: "Otevřel jsem dveře od toho kutlošku, rozevřel okenice a zíral - na štít domu. Ovšem a to pozor! Na tom štítu byla namalovaná reklama. Lesy, voda, slunce a krém na opalování."

Aby to nevypadalo, že si chceme jen povídat objednali jsme si večeři.

"Škoda, že tu nemají didjogunju," povzdechl si Gordig.

"Co to je?" musela jsem se zeptat.

"No, Bin, to je velice záhadné jídlo, jedl ho jenom Gordig, Vůbec neví jak se připravuje, ani z čeho a vychvaluje ho až do nebe," vysvětlila mě Carmina.

"Ale moment. Didjogunju je lahůdka. Vzhledem připomíná chlebové placky s medem. Ale ta chuť, Bin na to se nedá zapomenout."

"Nejspíš to musela být pochoutka. Gordig se totiž při tom tvářil tak unešeně, jako by ji jedl před chvílí.

Naše večeře tak dokonalá nebyla.

Sergovi to připomnělo, jak jednou jedl jakousi ještěrku, pečenou na rožni:

"Byla chuti mdlé, právě jako tento salát."

Byl, pravda poněkud nevýrazný, zato kuře se jen rozplývalo. Marve však poněkud nelogicky pronesl slovo: "Buchty."

"Tvarohové a makové," přidala se Carmina.

"To bylo tenkrát o žních," snil dál Marve.

"Že by nějaké sourozenecké didjogunju?" vyzvídal Gordig.

"Pochopitelně. A co ty, Bin, máš nějakou oblíbenou lahůdku?"

Tímhle mě Carmina dostala do úzkých. Existuje tolik úžasných jídel, ale jakému dát přednost?"

"Je jich víc, ale snad domácí pletýnky s máslem. Těm nelze odolat," řekla jsem nakonec. Chvíli jsme ještě vedli hovory o nejrůznějších specialitách a mě při tom napadlo něco, co s jídlem mělo pramálo společného. Nejenže mě to napadlo, já jsem svou myšlenku vyslovila nahlas:

"Co měl pod tou plachtou?"

"Kdo?" zeptal se první Marve.

"No ten pán s dvoukolákem."

V té chvíli bylo jídlo zapomenuto. Asi čtvrt hodiny jsme se pokoušeli vydedukovat podle způsobu jízdy a tvaru plachty, co tam vlastně měl. Bohužel bezvýsledně. Zato se nám podařilo spořádat večeři a dospět k názoru, že bychom se mohli vrátit na Mrhle. Cestou dolů jsme raději volili po schodech. Byl tu sice i obyčejný výtah, ale nám se dnes nechtělo riskovat další technickou poruchu.

Venku nastával soumrak. Město se nenápadně připravovalo na noční život. A nám to bylo jedno. Brzy ráno budeme zase na cestě. Opustíme roztomilý ostrůvek Mrhle, kde koušou komáři.

Zítřka se ještě podíváme do Brohu a pak sbohem kraji bleděružových jezer.

Jedeme na sever.

2. GORDIG

Jemný opar to ráno tak dokonale zakrýval Umihe, až jsme měli dojem, že žádné jezero neexistuje. Lezávý chlad na nás dotíral ze všech stran. Místní kuchař si jel právě na druhý břeh převzít zásoby a my se svezli s ním. Bině byla trošku zima a stále sledovala oblohu, kdy konečně vyjde slunce. Sotva obzor zrůžověl, zastavili jsme se. Bylo by to škoda, když jsme už vzhůru si nechat ujít takový zážitek. Viděl jsem to už mockrát. Jenomže západ a východ jsou něčím neopakovatelné, třeba že je to v zásadě jedno a to samé.

Rudý sluneční kotouč se konečně objevil celý. Šedavá obloha bude za chvíli modrá a to bychom měli být v Brohu. Přidali jsme trochu do kroku, aby se nám rozproudila krev. Ráno a Broh. Liduprázdné městečko si ještě neuvědomilo nový den. Původně jsme si chtěli koupit nějaké ovoce k snídani, ale asi jsme vyšli přece jen poněkud brzo. Tržnice byla pustá. Carmina prohlásila že má žízeň. To bylo pro nás něco jako znamení. Začali jsme se rozhlížet, jestli neobjevíme cosi, z čeho by mohla téct voda. A našli. Z cihlové zdi přímo trčel vodovodní kohoutek s přišroubovanou hadicí. Tu tam pravděpodobně někdo zapomněl. K našemu velkému úžasu a radosti byla nad oním kohoutkem přibitá cedulka s kostrbatým nápisem - konzumní. Bině to přišlo k smíchu:

"Tomu bych nikdy nevěřila. U nás by se mohlo stát, že tam bude napsáno - pitná pouze po převaření, nebo - užitková voda. Jediná okolnost, která by mohla z neuvěřitelné náhody udělat obyčejnou je, že voda nepoteče."

A otočila kohoutkem, aby se přesvědčila. Pod náhlým tlakem vody se, předtím neškodně ležící hadice, bojovně vymrštila. Předvedla přitom tanec indických kober a současně uctila Binu notnou dávkou vody. Překvapení však nebrala konce. Jako kouzlem se v hadici objevily malé otvory, takže se nakonec jevila jako prapodivný vodotrysk.

"Mám považovat zázrak za zákon schválnosti a nebo obráceně," prohlásila Bina, když se jí konečně podařilo vodu zastavit a odšroubovat hadici, aby se Carmina napila přímo z vodovodu. A my, pánové, jsme se ohromně bavili. To prostě nešlo zachovat vážnou tvář. Bina však s ledovým klidem prohlásila, jestli co nejrychleji neuschne, dostane rýmu. Nejvhodnější řešení bylo, posadit se na kamennou zídku za rohem, kde nejvíc svítilo slunce. Sotva jsme se vydali tím směrem, jak se říká, kde se vzal tu se vzal, ze zatáčky vyjel kropící vůz. V tu ránu jsme byli mokří všichni. Pěkně jsme se posadili na tu zeď a čekali, jaká další pohroma se na nás přičítí. Taková shoda náhod se jen tak nevidí.

Sluníčko už peklo, my schli a tržnice se pomalu zaplňovala. Na trhu v Brohu se opravdu dalo sehnat kde co. Nějaká paní tam dokonce prodávala preclíky. Pár jsme si jich koupili na takovou malou přesnídávku. Snídaně se konala o dobrou hodinu později v maličkém parku, po předchozí návštěvě potravin. Dnešní den bude krásný, pomyslel jsem si když jsme šli k místní zoologické zahradě. Tohle ZOO bylo na první pohled velice moderní. Snad proto, že v Brohu není moc zvláštností, snažili se vybudovat jednu pořádnou. Marve odkudsi vykouznil turistickou příručku. Vždycky říká, že bez ní si připadá jako v práci.

Sergo si dělal legraci, že prý každá ZOO, je vlastně noemova archa, až na to, že neplave. Tato se tak mohla nazývat docela bez obav. Zvířecích druhů tu měli nepočítaně. Zařídili jim takový komfort, až jsem měl strach, že nás nepustí dovnitř - abychom nerušili.

Prohlídka nám trvala velice dlouho. Sergeho jsme nemohli odtrhnout o koní, Carminu od mořského akvária, Marveho od šelem, mě od ptáků, Bina byla v sedmém nebi, když uviděla bílé krávy a na hlodavce by se dívala až do večera.

Po třech hodinách jsme byli unavení, ale hlavně vyprahlí. Bylo strašné dusno. Koupili jsme si spoustu pití a vydali se na hřbitov. To díky Marveho příručce: "Tak si představte, že jenom kousek odtud je, krásné, tiché místo, plné starých košatých stromů, pod kterými je teď určitě báječný chládek," prohlásil, když si v ní chvíli listoval.

"Doufám, že to není obdoba toho parčíku, jak jsme v něm ráno snídali?" chtěla se ujistit Carmina.

"Nebojte. Víím co čtu. Je to támhle u kostela."

"U kostela?" zeptal se podezíravě Sergo.

"No hřbitov přece," odpověděl Marve tak, jako by to bylo to nejpřirozenější místo k polední siestě

A vlastně měl pravdu. Nejdřív jsme jen tak bloudili po cestičkách a prohlíželi si náhrobky. Prostinké kříže, strohé i zdobené náhrobní kameny, honosné hrobky. U jedné z nich, určitě patřila nějaké zámožné rodině, jsme se zastavili.

"Že je mu hrozně podobný," obrátil se Marve na Carminu.

"Kterého myslíš?"

"Toho vlevo, že Marve," řekl Sergo.

"Pochopitelně. Co ty Gordigu?"

"Máte úplnou pravdu," musel jsem překvapeně souhlasit.

V tom promluvila Bina, vůbec jí nebylo jasné o čem vedeme řeč: "Kdo?"

"Tady ten anděl vlevo," ukazoval jí Marve.

"A komu je podobný?" vyzvíдалa Bina dál.

"Toho ty neznáš, Biny," řekl jsem rychle, aby někdo nevyzradil víc než je třeba a naznačil ostatním, že půjdeme dál.

Došli jsme až úplně dozadu k malé železné brance. Tam už žádné hroby nebyly, protože tu stromy a keře rostly velice blízko u sebe. Nemohli jsme si přát lepší místo k odpočinku. Marve prohlásil, že asi usne, protože ho v noci neustále rušil nějaký komár a lehl si pod nejbližší strom. Carmina se Sergem se ztratili mezi pěnišníky a my s Binou jsme si sedli ke kamenné zdi. Tohle byla chvíle jako stvořená pro otázky.

"Bin, líbí se ti tenhle výlet?"

"Je to pro mě báječné dobrodružství. A to jste se na něj vydali jen tak?"

"Ale ne. Chtěli jsme si odpočinout."

"To jako dovolená?"

"Tak nějak." Snažil jsem se odpovídat co nejstručněji, abych se mohl konečně ptát já.

"A jaké máte vlastně zaměstnání?" předběhla mě Bina.

"Zaměstnání? My jsme groa, Bin."

"To jako groa je vaše práce? To mi neříkej."

"Ani nechci." Bylo to marné, moje dotazy budou muset počkat. "Bin, to, že jsme groa znamená jistý způsob života. Byli jsme určeni k tomu, pomáhat lidem. Spoustu času žijeme na zemi."

"To znamená, že bych tě tam mohla potkat."

"No, vlastně ano, vyloučit se to nedá. Jenomže je docela dobře možné, že bys mě nepoznala."

Bina si mě zkoumavě prohlédla a pak rezolutně prohlásila:

"Nesmysl! No co se směješ?"

"Ale, Bin, já nemusím vypadat pořád stejně."

"To jako, že by sis nechal udělat plastiku?"

"Ne."

"Pak už jenom zbývá abrakadabra, nebo čáry máry, Gordigu."

Bina byla jako na trní. Prosebným pohledem si žádala odpověď. Chvilku jsem dumal, jestli jí to mám říct a nebo to nějak zamluvit. Rozhodla okolnost, že o Tamwôlu už stejně ví.

"Klidně bych mohl vypadat jako ty."

"Ukaž."

"Ty si, ale pěkně zvědavá. Teď to nejde. To můžu jenom v zrcadlové síni."

"Aha," řekla Bina a plácla se dlaní do čela, jako, že zapomněla. To je, ale číslo.

"Biny, ty víš o zrcadlové síni?"

"Jenom trošičku přísahám."

"A jenom trošku víš ještě o čem?"

"Gordigu, já jenom tak vím, že něco je. Ale nevím o tom nic."

I když se tvářila jak nevinňátko, stejně jsem jí tak úplně nevěřil. Svoje tajemství si schovává a naše chce znát. Ale vlastně jsem se na ni nezlobil.

"Tak co bys ještě ráda věděla?"

"Poslyš Gordigu. Teď mě napadlo. Je to asi hloupost. Ale kdyby se čirou náhodou potkali na zemi dva groa a ani jeden by nevypadal jako normálně. Tedy jestli mi rozumíš?"

"Ano."

"To by se vlastně nepoznali a mysleli by si o sobě, že jsou lidi."

Tomuhle nápadu jsem se musel usmát.

"Ale kdepak, Bin, dá se to poznat, na očích."

Bině to nejspíš připadalo jako nepochopitelná věc. Dívala se mi do očí a nechápavě kroutila hlavou. Určitě by to taky chtěla umět.

"Jste zvláštní. Nikdy by mě nenapadlo, že s vámi budu cestovat. Nevadí vám to moc? Viděli jste toho tolik. Náš lidský čas je proti vašemu nepatrný. Říkáš, že nám pomáháte? To jako andělé strážní?"

Bina najednou nezvykle zvažněla.

"Tak za prvé, vůbec nevadí, že jsi s námi. A ta druhá otázka. Mezi námi a jimi je stálé duchovní spojení. To přece víš. Ale některé věci děláme my, jejich je spíš duchovní sféra.

Někdy jsme mezi lidmi i několik let, desetiletí. Tentokrát jsme se zdrželi asi jen pět let."

"To mi připadá jako věčnost. Jak dlouho jsi byl na zemi nejdýl?"

"Padesát let, asi. To se mohlo o delším návratu do Tamwôlu jen zdát."

"Proč?"

"Nesměl jsem se vrátit. Měl jsem ženu a děti."

"Nesměl? To je zajímavé. A co ještě nesmíte?"

"Zabít člověka. Nikdy."

Proč se jen na to ptala.

"Je za to nějaký hrozný trest?"

Zrovna na tuto otázku se mi vůbec nechtělo odpovídat. Jenže ona neví jak ožehavé zvolila téma.

"Určitě strašný, Bin."

Nejspíš poznala, jak mi je nepříjemné o tom hovořit a tak mi okamžitě položila otázku docela jiného druhu.

"Takže ty máš manželku?"

"Teď už ne. To bylo dávno. Na konci čtrnáctého století."

"Fakt."

Bina jen hořela zvědavostí na další informace z mého soukromého života.

"Jmenovala se Anna, měli jsme spolu deset dětí."

Najednou se mi to všechno vrátilo. Jak jsem ji poprvé uviděl. Žádal jejího otce o ruku. Stal se dřevorubcem. Na naši svatbu. Narození prvního dítěte i těch ostatních. Jak nám tři umřely. Jak ostatní vyrostly a založily si vlastní rodiny. Na Annu kdy umírala. O tom všem jsem se Bině letmo zmínil.

"A jak si umřel?"

"To bylo jednou v zimě. Za sněhové vánice. Vrátil jsem se do Tenhalu a všichni si mysleli, že jsem někde zmrzl. Bylo mi asi sedmdesát."

"To si celou tu dobu žil jako člověk?"

"Zdá se ti na tom něco nepochopitelného? Za celou tu dobu jsem směl Tamwôlu jen do zrcadlové síně. Na malou chvílku. Muselo to vypadat, že stárnu stejně jako lidi."

Biny se jen na mě dívala, usmívala se a mírně pokyvovala hlavou. Jako by věděla, chápala, rozuměla. Najednou jako bych ji viděl úplně jinak. Starší, moudřejší. Byl to jen okamžik. Zdálo se mi to?

Měl si ji moc rád?" zeptala se tiše.

"Byla to dobrá žena, Biny. Těžko najdu druhou co by se s ní mohla rovnat. A ty někoho miluješ?"

Nejdřív zbledla, sklopila zrak a špitla: "Ano"

Tohle je tedy její bolavé místo, o kterém nechce mluvit. Kdopak to asi je, že o něm tak taktně

mlčí. Už jsem se jí na to chtěl zeptat, jenže Marve se právě probudil a přisedl si k nám.

"Jaképak tajemství si tady svěřujete?"

"A neposlouchal si nás tak trošku?"

"Jenom trošku Gordigu, přiznávám. Ale nebylo to nic co bych neznal. Je to tajnětkář, Biny. Až budeš chtít něco vědět, přijď raději za mnou."

Jen, aby ho Bina nevezala za slovo. Je toho schopná.

Náš plán vydat se přímou cestou do Busulu nevyšel. Najednou se zvedl silný vítr a to bylo neklamně znamení, že se blíží bouřka. Jediné místo nejbližší místo, kam jsme se mohli schovat, než se to přežene, byl kostel.

Nevelký s prostinkou výzdobou zvenku i zevnitř. Bina se svěřila, že kdy byla malá připadali jí kostely jako místa pro strašidla.

My máme v Tenhalu pěknou řádku kostelů a starověkých chrámů. Dávno ale neslouží svému účelu. Určitě bych měl Tenhal Bině ukázat. Všiml jsem si jak si zaujatě prohlíží staré domy. Zatímco venku byla bouřka právě v nejlepším, my jsme seděli pěkně na lavici a radili se co dál.

"S takovou se dostaneme do Busulu až na večer," povzdechl si Sergo.

"To nevadí, vlak do Vrchodolného jede stejně až v sedm. A pokud vím, Busul není zrovna městečko k pohledání," řekla zasvěceně Carmina.

"V Mušálu budeme muset přestupovat. Tedy pokud jedeme na Mauzton," dumal Marve nad jízdním řádem.

"Takže dneska večer Busul, Bradlava, Vrchodolná, Žebřichov, Hvižná, Sochlov, Lupuchovice, Vuplech, Frapsov, Žebllín, Loktice a ráno dorazíme do Mušálu. Tam budeme čekat asi hodinu. Potom pojedeme přes Kvurt, Kuftice, Malov, Želatrony, Travník, Bukonice, Koňčím, Praskov, Modravu, Lupnul, Latouchov, Zemlatov, Dolní Šerou, Hlouchov, Čiřimice, Vydlouchy, Putiškov až do Mauztonu nad Plotnou.

Tam přijedeme večer.

"Nějaké ubytování snad najdeme." četl jsem nahlas svoje poznámky.

"A kam se pojedete dál?" ptala se zvědavě Biny.

"To je překvapení, Biny. Prozradím ti jen, že v Grazku to už nebude."

Schválně jsem ji napínal. Čím míň bude vědět, tím víc bude překvapená. V Glenviku jsem se neukázal dost dlouho. Doufám, že tam bude krásně jako před lety. A venku bylo najedou taky krásně. Vzduch se krásně pročistil. Bina si pochvalovala, že nevznikl efekt, zvaný prádelna. Určitě se tomu odborně říká jinak, ale její pojmenování přesně vystihuje skutečnost. Se stromů na hřbitově ještě kapala voda. Procházeli jsme hřbitovem a bylo nám báječně. Jen ať si někdo říká, že se to nehodí. Něco takového jsem už potřeboval. Cestovat, jen tak. Nejvíc se těším na Mauzton. Myslím, že příště si uděláme výpravu k pramenům Plotny. Do Busulu jsme šli zkratkou, přes louky a les. Mírně jsme se brodili blátem. Říkám-li mírně, je to pravda. Dešťová sprška se této oblasti sotva dotkla.

Jen tak jít je pro mě velice uvolňující. Na nic nemyslet. Čas nechat plynout svým tempem. Pod nohama cítit zem. Poslouchat co šeptá vítr. Ten odpolední mi přinesl vzpomínku na pláň stříbrných trav. Tichou téměř bez konce. Vlnící se ve větru jako vlnky na jezeře. Semínka té trávy jsou jako rudé kapky čerstvé krve na jejích stéblech. Sladké i trpké. Maminka říká, že jsem se tam narodil. Ponořil jsem se do vzpomínek jako do vody. Plynuly kolem mě a já si málem nevšiml, že jsme v lese. To znamená, že za necelé tři hodiny budeme stát v Busulu na nádraží. Bina opatrně našlapovala po mechu. Šla přede mnou a tak jsem ji měl na očích. Určitě si představuje, že je průzkumník. Nevím to jistě, ale je jí to podobné. Ještě jsem od ní neslyšel větu jako, to jsem si dala, že jsem s vámi, nebo měla jsem zůstat doma. Dokáže se tahle osoba vůbec naštvat? Nebo rozzlobit? Má skoro svatou trpělivost, ale něco mi říká, že by byla hrozný nepřítel.

"Na co koukáš, bratříčku?" šeptl mi Marve. Už si ani nevzpomínám, kdy jsme s tím oslovením, bratříčku, začali.

"Jen tak."

"Dej si pozor, bratříčku, lidské dcery ti vždycky dokázaly poplést hlavu."

"Lidské, možná. Ale Bina je zvláštní případ."

"Pochopitelně. Asi to není žena. "zlobil mě Marve.

"To myslíš jako jak?"

"Je ideální objekt pro vědecké pozorování. Je skvělá a přitom nemožná. Podezřelá a docela důvěryhodná. Někdy mi připadá, že se nám zdá. A vlastně nedělá nic neobvyklého. Bude to přelud." dokončil Marve svou úvahu. Myslím, že ležela v hlavě nám všem.

Busul je strašně špinavé město. Našli by jste zde snad všechny druhy průmyslu. Nudné, šedivé město. Vůbec ne jako Broh. Pomalu abychom se báli chodit blízko domů, aby na nás něco nespadlo. Omítka cihla nebo zedník. Snad u každého třetího domu stálo lešení. Pokud bych byl nucen tu žít, stal by se ze mě maniodepresivní jedinec. Už se pomalu blížila pátá hodina a měli jsme hlad. Proto jsme se rozhodli, že si najdeme restauraci, ze které není vidět ta hrůza venku. Po delším hledání jsme ji našli. Scházelo se do ní po osmi schůdcích. Nebylo tam jediné okno, zato tam nechyběla klimatizace a neuvěřitelná výzdoba z umělých květin. Uprostřed každého stolku byla místo vázičky malá fontánka.

"Ta voda je na mytí nebo na pití?" ptala se Bina jakmile si toho všimla.

"Možná se v tom mají umýt použité talíře a příbory," odhadoval Marve.

"Brepto," řekla mu Carmina.

Že by neměla náladu na žerty? Ale kdepak! Blížil se k nám vrchní.

Na večeri jsme čekali asi dvacet minut. Než jsme dojedli bylo právě šest. Za půl hodiny jsme na nádraží. A za další půlhodinu nám jede vlak. Načasované to máme perfektně. Na nádraží jsme si ještě koupili zmrzlinu a sedli si na lavičku u novinového stánku.

Starý trafikant právě nasazoval mříže. Jakmile uviděl, že nikam nespěcháme, postavil se s jednou mříží k nám a rozpovídal se. "Jo, jo. Zmrzlina na nádraží. To by někam jedete, že jo? A kam to máte namířeno?" "Směřem na Mauzton," sdělila mu Carmina.

"A to jo. Tam je krásně. V létě, jo. Bydlí tam můj bratranec. Patří mu řeznictví, tam na rohu.

Teď si nevzpomenu, jak se to tam jmenuje. Zrovna jsem mu psal, jak se má, že nebydlí v Busulu.

Tady co chvíli nějaký obchod vykradou. Jo, jo. Proč si myslíte, že sem dávám ty mříže? Před dvaceti lety, to bylo jiný, ale teď. Včera vyloupili za bílého dne hodinářství. Právě to, přes ulici. Bylo to za poledne. Já to sice na vlastní oči navídl, ale povídal mi to metař. Řikal, že zahlídl tu jejich rachotinu, teda auto. Však byl kvůli tomu na policii. Jenže oni mu tam moc nevěřili. Víte, on ten metař dost pije. Ale jinak, postřeh, to on má. A když se napije, tak tuplem. Jenže oni na to nevěří. Jejich chyba. Kdyby ho poslouchali, dávno by ti zlodějíčci byli zavření. Jo, jo, tady bývá veselo. Před týdnem se tady dva rozbili hlavu lahví od rumu. Že prej, kdo dýl vydrží. Pak se ještě servali."

Starý trafikant se dostával do ráže. Měli jsme čas ještě necelou čtvrt hodinu a on měl pořád v zásobě dost informací. Přerušili jsme ho v okamžiku, kdy popisoval, kde najdeme v Mauztonu nejlepší pivo.

"To zahrnete u kašny doleva. Je tam dům s takovým podloubím a pak dvoje dveře. A pak ještě zahrnout doprava a ..."

"Promiňte, nám za chvíli pojede vlak," jemně ho upozornila Carmina. Trafikant ze sebe vychrlil přešle vět ve smyslu, že jsme to měli říct dřív. A opět se pustil do nasazování mříží.

Náš vlak přijel přesně na čas. Bina řekla, že má nejraději malá nádraží. Na velkém by se jí prý mohlo stát, že zabloudí nebo nasedne do špatného vlaku. Na to Marve poznamenal, že pokud by se to stalo, má to svůj účel. Bina mu kupodivu neodporovala. Téma - význam cesty kamkoli jim vydrželo až do Vrchodolného. Tam jsme z neznámého důvodu čekali asi dvacet minut. Pomalu se začínalo šerit a pod námi už začali rozsvěcovat pouliční osvětlení. Nádraží stojí nad městem a tak jsme ho viděli jako na dlani. Postavili ho z kopce. Není tedy sporu, proč ho nazvali Vrchodolné.

"Lidi v tomhle městě asi nemají kola nebo je používají jen k jízdě dolů." zauvažovala Bina.

"Měli by si tady postavit lanovku místo autobusů." doplnil ji Marve.

Mám dojem, že si ti dva nějak začínají rozumět. Zajímalo by mě, jestli si vzpomene na ty řeči v

Tamvolu.

"Člověk? Gordigu, doufám, žes ji sem nepřivedl. Já si chci těch pár dní odpočinout od hlídání lidí. Je to opravdu nutné?"

Vlastně jsme všichni měli dojem, že to bude horší. Vlak se dal zase do pohybu. Tahle noc bude nekonečná. Sedadla ve vlaku nejsou zrovna stvořená ke spaní. Venku už byla tma. Mdlé světlo ve vagónu zrovna vyzývalo ke spánku. Marve se zapřel mezi batohy, které jsme poskládali na místo vedle něj. Carmina se Sergem se schoulili k sobě. Já bych snad usnul i ve stoje. Všiml jsem si, že Bině zoufale chybí opora pro hlavu. Už, už se zdálo, že usne, ale stačilo, aby se víc uvolnila a byla vzhůru. Nechtěl jsem budit Marveho, aby Binu pustil na své místo. A tak jsem jí nabídl, ať si opře hlavu o mé rameno. Kdyby bylo na Bině vidět, jak se červená, zářila by teď jako pivoňka. Ne, že by se snad obávala z mé strany nějakých návrhů. V tom bylo něco jiného. Všiml jsem si toho už dřív. Jako by se bála někoho dotknout. Dotyk byl pro ni čímsi posvátným. Připadá mi to tak. A myslím, že nebudu daleko od pravdy. Přece se jen přisedla blíž a nesměle mi položila hlavu na rameno. Jako by měla strach, že si to v poslední chvíli rozmyslím. Blázinku, Bino. Marve měl pravdu. Je to přelud.

Zrovna jsme vyjízděli z Frapsova a já se probudil. Všichni byli dávno vzhůru.

"Kdyby to bylo jenom na tobě, mineme Mušál a vystoupíme až na konečné v Hluvilově," dělal se ze mě Marve legraci. Od rána měl podezřele dobrou náladu. Jestli viděl, jak Bina spala, musel se bavit. Ráno bylo mlhavé a studené. Ani se nám v Mušálu nechtělo vystupovat.

Nádražní hala byla skoro prázdná. Jeden pán poklimbával na lavičce. Postarší uklízečka utírala na druhém konci haly nějakou louži. U novinového stánku se postrkovala skupinka asi třiceti zívajících dětí a táborový vedoucí jim kupoval jízenky. Další člověk nervózně přešlapoval u vchodu na peron. Pak se ozval nádražní rozhlas: "Osobní vlak z Březolupic, Kohlína a Žbiřic do Vichtova, přijede na třetí kolej."

To byl pokyn pro nervózního pána a skupinku dětí. Mezitím se v hale objevily dvě starší dámy, pán s kufrem, voják, slečna se psem, druhá uklízečka z bufetu se šla koupit noviny a ještě tu byl jeden pán neurčitého věku s neuvěřitelně čistýma botama. Toho si jako první všimla Bina: "Ten člověk se při chůzi patrně vznáší nad zemí. Venku je to samá louže a boty se mu lesknou jako zrcadlo." Venku se dokonce zatáhlo a začalo drobně pršet. Do haly se začali hrnout lidé. Blížila se sedmá hodina. Bina si cosi zapisovala do sešitku a Marve jí koukal přes rameno.

"Somr, co?" zeptal se na jakési slovo.

"Somráka," odpověděla klidně Bina.

"Co tam spisuješ?"

Byl jsem zvědavý v jaké souvislosti to slovo použila. Odpověděl mi Marve:

"Popisuje ráno na nádraží. Píše tam: jsme tu přes půl hodiny a ještě jsem tady neviděla žádného somráka. Marve si klidně čte, co píšu. Asi mi chce kontrolovat pravopisné chyby. A teď to dokonce čte nahlas. Doufám, že ho to ba... ba... baví. Teď to nemohl přečíst."

Marve se na ni podíval a dodal: "Bino nediv se, škrábeš jako kočka."

Bina se jen usmála a jako by se nechumelilo psala dál. Opět se ozval rozhlas: "Osobní vlak z Grufinu, Háječku a Mušálu do Kvurtu, Praskova a Mauztonu přijede na pátou kolej."

A to byl náš vlak.

Venku pořád přšelo. Věřím, že bych docela klidně usnul, kdyby se nezačali vzpomínat.

"Když si představím, že doma mám krásnou, pohodlnou postel." povzdechl si Marve.

Bina tuto větu využila k dotazu: "A kolik vás, vlastně bydlí v Tamvôlu?"

"To máš různý, Biny, jak kdy. Většinou nikdo. Tedy Gordig se tam teď na nějaký čas odstěhoval." ochotně vysvětloval Marve.

Dřív s námi bydlel v Tenhalu. Tam normálně bydlí všichni groa." doplnila ho Carmina.

Tvářil jsem se jako by nic.

"Tenhal, to je kde?"

"Jak vyjdeš hlavní bránou, dáš se doprava. Tak za slabou půlhodinku jsi v Tenhalu. Vlastně je to dost veliké místo. Jako jsou Tamvolské zahrady odrazem zmizelé vegetace země, tohle jsou

odrazy budov a věcí." vysvětlovala Carmina.

"Zdá se mi to velice nepochopitelné. Jak může obraz existovat ve hmotné podobě?"

To jako, když na zemi zboří dům, objeví se v Tenhalu?"

Pokusil jsem se jí to trochu objasnit: "Přesně tak, Biny. I když se to zdá tvé logice nepochopitelné.

Tamwôl nebyl stvořen proto, aby se chápal. Spousta věcí v Tamwôlu vypadá, že vlastně nemá smysl. Ničemu neslouží. Ale to tam prostě není důležité. Smyslem jako takovým je sama existence.

Podívej se na samotnou budovu Tamwôlu. Vůbec by nemusela být tak rozlehlá, ale je. Od té doby co se alespoň já pamatuju, roste. Nikdo ji nepřistavuje a přece je rok od roku větší."

A Marve začal vzpomínat:

"To je pravda, že se zvětšuje. Onehdy jsem se byl podívat ve východní na ten bazének, jak jsem tam spadl. No a teď má nad sebou stříšku."

"Počkej, Marve, kdy se tam spadl?" zpozorněla Carmina.

"To si nebudeš pamatovat. Bylo mi necelých pětset let."

"Ale ano. Právě si mi to připomněl. Měli jste ho vidět. Říkal, že je duch studny nebo co. A chtěl mě začarovat v rybu. Ale já mu řekla, ať si vleze do vody, jinak, že to neplatí."

"Jenže si zapomněla říct, že jsem tam nevlezl sám, ale žes mě tam strčila." ohradil se Marve.

Bina se zadumaně koukala na podlahu. Asi se pokoušela spočítat kolik jim bylo v přepočtu na lidský věk.

"Pětset let?" zeptala se, jakmile zjistila, že to nespočítá.

"No, to je něco přes šest let. Tedy přibližně. Naše děti rostou nejdřív docela rychle, ale asi ve věku tisíc let to vyjde asi sto let na lidský rok," snažil jsem to trošku osvětlit.

"To je hrůza."

"Pročpak?" rozesmál se Marve. "Narodili jsme se jak říkáte, před naším letopočtem. Gordig rovných tisíc, Sergo osmsetjedna, Carmina pětsetpatnáct a já šestset šest. To je nějaká hrůza?"

"Ano, když začnu počítat, tak je. Ale slibuju, že s tím přestanu."

Vzpomněl jsem si, že jsem jako malý chlapeček chtěl být faraónem až vyrostu. Jednou jsem to slovo náhodou zaslechl. A protože jsem do Egypta ještě nesměl, šel jsem se podívat aspoň do sálu z okny. Jakmile jsem zjistil, že vládnoucí faraon nemá vlasy, hned mě to přešlo. Byl tam se mnou tenkrát Smrt a ptal se mě, pročpak se tak cením svých vlasů. Řekl jsem mu na to, že bych je chtěl mít zrovna tak dlouhé jako on.

Bina naštěstí neví, že v Tamwôlu víceméně bydlí. Myslím, že by tam chudinka nechtěla zůstat ani minutu. Lidi jsou v tomto ohledu zvláštní. To, že můžeme s někým žít, je velký dar, který je právě tím cennější, že je konečný. Říká-li Bina hrůza, jestliže porovnává náš věk, co bychom pak museli říkat my v porovnání s ním. Když jsme byli hodně malí, častokrát nás hlídal, abychom nedostáli úhony. Jak jsme vyrostli, učil nás spoustu užitečných věcí. Oslovuj ho příteli. Jeho pravé jméno neznám a říkat mu jménem, co mu dali lidé jsem nechtěl.

"Ale úplně nejlepší bylo, když jsme si v Tamwôlu hráli na schovávanou. Prakticky je to úkol téměř nemožný. Ale mě to ohromně bavilo. Jednou se mi stalo, že jsem usnul ve skříni a probudil se až ráno. Myslel jsem si, že ostatní šli už domů. Tady tam přespali. Myslím, žes to byl ty Sergo, cos mě našel v jídelně, když jsem chtěl jít za vámi," vyprávěl Marve.

"To máš pravdu. Jenomže se zapomněl říct, že ze všeho nejraději sis chtěl hrát na gladiátory," upřesňoval Sergo.

"Přiznávám, jenže to jsem byl moc malý," obhajoval se hned Marve.

"Jo, malí, pořád si chtěli hrát na nějakou válku, co právě probíhala. Rodiče jim sice neustále říkali, že to je špatná věc, ale oni na to nedbali. Potají se plížili do zahrady a tam sváděli boje.

Jednou jste mě zajali a přivázali ke stromu," povzdechla si Carmina.

"Pochopitelně, sestřičko. Tajně jste nás s holkama sledovaly, abyste mohli doma žalovat. To bylo varování."

Vyrůstali jsme v klidu a míru. Jakmile jsme trochu odrostli, začali nás brávat sebou. To bylo

něco docela jiného poznávat lidi na vlastní kůži. Jednou se mi podařilo nějak se zaplést s klukama do rvačky. Něco podobného jsem v životě nezažil. Předtím jsme se doma sice taky prali, ale podle tohoto to bylo jen takové kočkování. Tenkrát jsem se vrátil domů pěkně potlučený. Zavřel jsem se v pokoji a rezolutně prohlásil, že se už nikdy na tu prokletou zem nevrátím.

Máma mi řekla: "Jak myslíš, hochu. Nikdo tě nemůže nutit." Snad jsem čekal, že se na mě bude zlobit nebo mi poručí se tam vrátit. Připadal jsem si tam hrozně bezbranný. Za pár dnů jsem se však začal zlobit sám na sebe. Zdálo se mi, že jsem zbabělec. Nevěděl jsem kudy kam. Máma se toho musela všimnout.

"Gordigu, chlapče, copak se ti z hlavy ztratily všechny rady. Až někdy budeš v úzkých, a to si pamatuj jednou pro vždy - chovej se jako člověk, ale myslí jako groa. Pak určitě najdeš způsob jak z toho ven."

"Ale, ano. Za žádnou cenu jsme nedokázali donutit Carminu, aby se naučila jezdit na koní." přerušil moje myšlenky Sergo.

"A jakmile začali dívky vstupovat do kláštera, chtěla se stát taky jeptiškou," doplnil Marve.

"Hlavně, že vy jste byli dokonalí. Kdopak to, Marve, tenkrát utekl z domu za tím pastevcem ovcí s tvrdil mu, že je úplný sitotek? nedala se Carmina.

"Já se nestačím divit," kroutila hlavou Bina.

"Tolik volnosti jsem nikdy neměla. Je snad něco, co jste neprovedli?"

"Pravda je, že jsme tropili spoustu věcí. I na zemi. Tam se dělo ledacos. Teď, pochopitelně taky. Jako děti jsme nebyli o nic horší nebo lepší než vy," chopil jsem se slova.

A Bina odpověděla:

"Já vím. Vzpomíná se většinou na ty zvláštnější události v životě. Ty nejobyčejnější zapomínáme.

Spousta událostí, prožitků, skutků a citů nám proteče mezi prsty jak voda. Zůstane mám jen mokrá dlaň. A i tu si kolikrát utřeme."

Jaká to hořkost, kde zůstal lehký tón řeči? Jako by z toho přímo čišela marnost. Vědomí pomíjivosti času. Neurčitost budoucna. Jako by neměla pro co žít a přece ji cosi nutí přežívat do dalšího dne. Sám nevím, jak mě ty myšlenky napadly. Zase se tváří bezstarostně, jako předtím. Carmina ji začala zpovídat, teď si povídají o kreslení:

"Co se mi ale nedařilo, byly ruce. Buď měli prstů moc nebo málo a tak jsem je překreslovala na volánky. Nakonec to většinou dopadlo tak, že ty postavičky měly ruce delší než tělo, až na zem. Když jsem si hrála na princeznu, moc mě zlobilo, že nemám dlouhé vlasy." povzdechla se Bina.

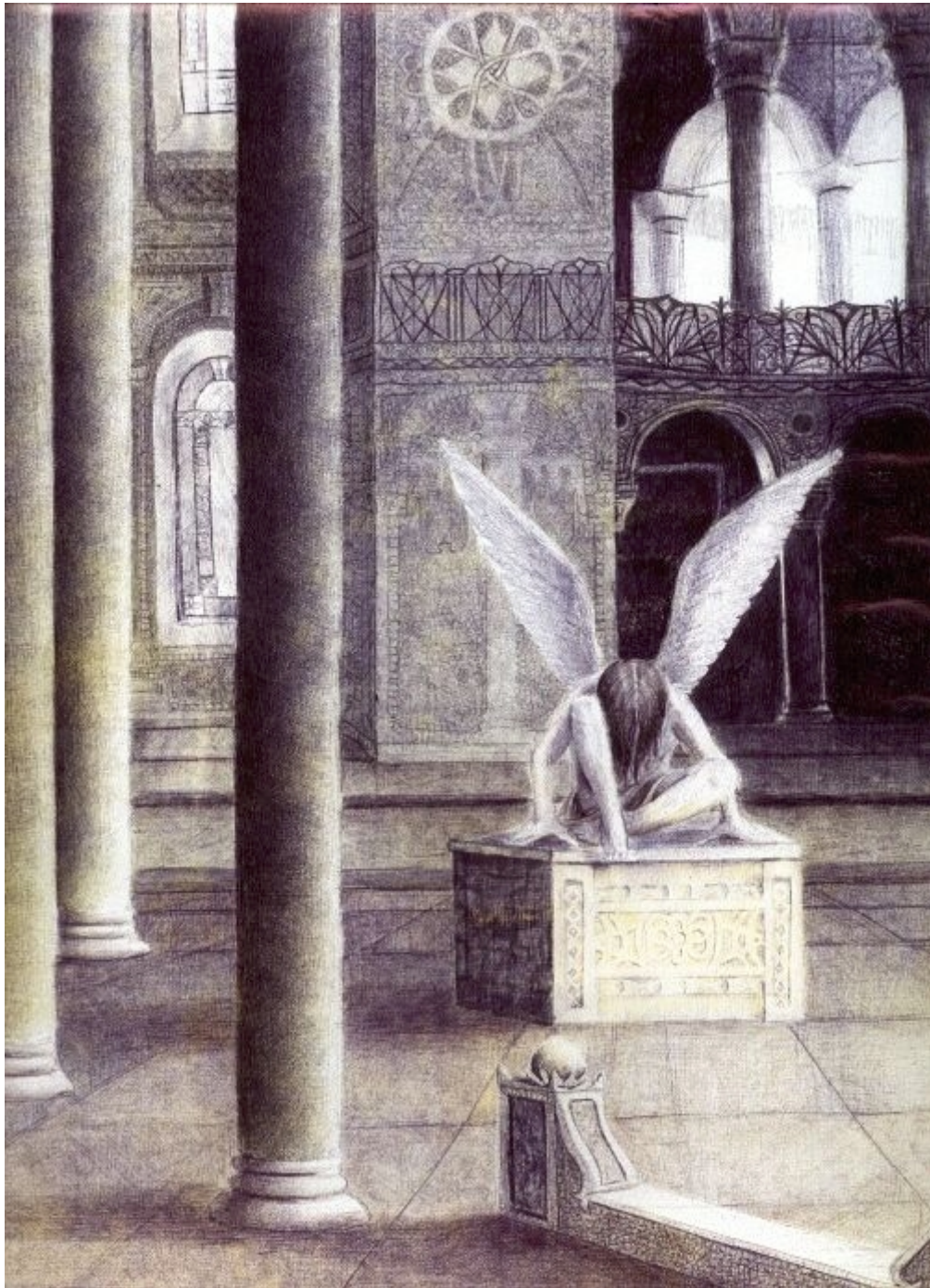
"To sis je nikdy nenechala narůst," vyzvíдалa Carmina.

"Ale, jo. Jenomže nikdy moc dlouho. Působením neznámých sil se stalo, že kdykoli mi někdo dal soupravu hřebínků se zrcátkem, vlasy šly za nějaký čas ustříhnout."

"A teď je máš preventivně akorát po uši." neodpustil si Marve poznámku. Bina na to neodpověděla a pokračovala:

"Ve školce, jsem vůbec nedokázala pochopit, jak je možné, že hvězdy jsou vlastně obrovské, když je vidím jako malé stříbrné kyticky. Nebo mi nešlo do hlavy, jak to, když všichni říkají, že je země

kulatá, že nespádneme, brala jsem to podle jednoho malého glóbusu. A tak jsem dospěla k teorii, že země je svým způsobem zakulacená, ale jako míč s odřízlým vrškem, tím vidíme slunce, hvězdy a nebe. To znamená, že uvnitř té dutiny žijeme. A kdyby se náhodou stalo, že by někdo přece jen spadl, dopadne maximálně do nějaké jiné země. Až za několik let, jsem si přečetla, že cosi podobného bylo vymyšlené ve fašistickém Německu. Už si vážně nevzpomínám, kdo to byl."

Je doopravdy zajímavé, co se vylíhne v dětské hlavičce. Jako malý jsem byl přesvědčený, že mi musí narůst křídla. Ne, že by moji rodiče nějaká měli. Jenomže jsem jednou viděl něco, co jsem neměl. Byl to právě den na novoluní. A to je zakázáno chodit do východní části Tamwôlu. Jenomže, já na to nějak v zápalu hry zapomněl. V jedné síni jsem si sedl za mohutný mramorový sloup a pokoušel se odloupnout barevné kamínky z mozaiky na stěně. Najednou jsem poznal, že tam nejsem sám. Opatrně jsem vykoukl zpoza sloupu. A užasle zíral. Na osamoceném kamenném podstavci uprostřed sálu byl anděl. Pomaličku se zvedal z pokleku a na zádech se mu objevila křídla. V tom okamžení se napřimil, rozepjal je a zmizel. Až mnohem později mi došlo, že tahle křídla nejsou na létání. Možná to teď řeknu dost nešikovně, ale jako by byla výsadou toho stavu. Doma jsem o tom raději mlčel. Ale nebylo to lehké. Byl to pro mě hluboký zážitek. Jenom naši staré kočce jsem se svěřil. U ní jsem měl jistotu, že mi neskočí do řeči ani nevyhubuje.

"Už jsme v Lupnulu. To je skoro čas na oběd," zauvažoval nahlas Marve.

Marve je úžasně praktický. Tedy v něčem. Mám dojem, že to dělá schválně, aby oklamal okolí. Je velice vnímavý, někdy se uvědomuje budoucnost, má vznešené ideály a snad právě proto se tváří, že žádné nemá.

"Teplý oběd by mi vyhovoval líp," posteskla si Carmina.

No, jo Marveho sestřička. Když jsou pohromadě jeden by řekl, že starší je ona. Má obrovskou vnitřní jistotu a sílu. Jak dlouho už chodí se Sergem? Dvěstě let? Předtím se stále prováděli nějaké schválnosti a soupeřili spolu. Jenže nikdy se nemohlo rozhodnout, kdo je vlastně lepší. Nakonec pochopili, že nejlepší budou pouze spolu. Láska dělá divy. Sergo je plný protikladů. Někdy začne dělat dvě věci najednou a ani jednu nedodělá. Zato když něco doopravdy chce, dokáže cokoli. Nic ho nemůže zastavit. Všiml jsem si, že se na mě Bina upřeně dívá. A tak jsem se jí v duchu zeptal: "Copak Biny."

Poskočila jako, když ji píchne a nahlas řekla: "Nic."

My se tak snažíme, aby se to naučila a ona si stejně reaguje po svém. Asi to chce víc času.

Jenomže, k čemu jí to vlastně bude, doma.

To o čem si povídali, jsem vnímal sotva napůl. Díval jsem se z okna. Krajina se změnila. Vysoké kopce a hluboká údolí a lesy.

Na Mauztonském nádraží Carmina zajásala: "Konečně jsme tady!"

"Jenom se těš, sestřičko na noc." Marve věděl co říká.

Večer byl pomalu na spadnutí a my ještě nevěděli, kde budeme spát. Toužil jsem po měkounké posteli. Štěstí stálo tentokrát proti nám. Každíčkový hotel, motel, hotel, či nejobyčejnější pension měl plně obsazeno. Z jedné strany se nebylo, proč divit. Byla právě sezóna. A tak nám po usilovném pátrání nezbývalo nic jiného, než se smířit s faktem, že budeme spát venku, pod širým nebem.

Sedli jsme u jedné školy na zábradlí a studovali v mapě, kde by se našlo nějaké klidné místo a hlavně nenápadné. Marveho návrh, přespat na hřbitově neprošel. Ve chvíli, kdy jsme studovali náskres městského parku oslovil nás neznámý muž:

"Mládeži, nechtěli byste mi pomoci? Pochopitelně by to nebylo zadarmo."

"A o co jde, jestli se můžeme zeptat?" otázal se ho za nás Sergo.

"To máte tak. Před chvílí mi volal mistr, že zítra ráno nám přijedou vyměnit ve třídách linolea. Čekali jsme je až příští týden, víte, a tak nám nemá kdo vynosit lavice a skříňky. Kdyby se vám chtělo pomoci. Sám na to nestačím."

Nemusel nás dvakrát pobízet. Než se docela se šelilo, třídy byly prázdné. Pan školník, jak by řekla Bina, byl přeššasten. A honem začal vyzvídat, co že za to budeme chtít.

"Pouze střechu nad hlavou na tuto noc." oznámil mu náš požadavek Marve.

Vidina čistě povlečené postele nenávratně mizela v dáli. Ovšem pokud jsme si mohli vybrat mezi hrbolatým trávníkem nebo rovnou podlahou, zvláště když už ráno bývá chladnější, jasně zvítězila rovina. Pan školník, byl neobyčejně potěšen naší skromností. Kdyby však znal naše skutečná přání, musela by ho dost vyděsit představa, jak spí na nějakém starém kanapi, zatímco pětice neznámých turistů okupuje jeho ložnici. Protože jsme se chtěli zdržet jen jednu noc, uložil nás do jedné z vyklizených tříd. Výhled z okna byl rovnou na školní pozemek.

"To mi připomíná, jak ve škole zjišťovali, kdo bude přes prázdniny doma, aby zašel na pozemky zalívat ovoce a zeleninu. Vždycky mě to nějak minulo." zavzpomínala si Bina.

Sotva jsme se chtěli uložit ke spánku, zjistili jsme, že odněkud zvenku přichází podivný neidentifikovatelný zvuk. Vypadalo to trochu, jako by pan školník pořádal párty. Rozhodli jsme se tomu přijít na kloub. Chodbami za noci jdeme nechtěli bloudit a proto jsme zvolili cestu oknem. Ale nebylo to od školníka. Ten podivný ruch a šum přicházel zprava od živého potu. Přesto, že byla už řádná tma, viděli jsme ho díky pouličnímu osvětlení. Plížili jsme se opatrně mezi záhonky až k němu. Za plotem stála ještě cihlová zeď. Přelézt ji se nám zdálo jako velice lehký úkol. Zvláště, když pamatuje několik generací, poněkud zubatá a odrolená. Zpoza zdi k nám doléhaly mocné tóny, nám neznámé skladby, v podání dobře sehraňého orchestru. Chudák Marve, právě se pokoušející zdolat tuto zeď, se tak lekl nečekaného zvuku, až se pustil a zapadl

do živého plotu.

"Mějte úctu k mému jemnému sluchu," křikl na neznámé hudebníky, aniž doufal, že ho vůbec uslyší. Než se nám podařilo Marveho vyprostit ze změti listů a větviček a úspěšně se vyšplhat nahoru na zeď, hudba skončila. Jediné co teď bylo slyšet, byl bouřlivý potlesk. Viděli jsme báječně. Před námi bylo divadelní jeviště a jakýsi pán v obleku právě oznamoval, že za několik okamžiků proslulý divadelní soubor z Dolní Šeré předvede svoje představení - Mám život rád.

Carmina si přitom povzdychla:

"Myslím, že tímto je záhada všech obsazených pokojů vysvětlena."

"Máte pravdu, Holmesi, jenom nám chybí dalekohled. Vidíme sice krásně, ale velikost herců mi připadá značně nedostačující. Jdu pro něj." sdělil nám Marve svůj plán. Sergo mu ho však překazil.

"Já vím, a zase tě budeme vymotávat z houští. Dojdu pro něj sám."

"Nejsem žádný nešika," zlobil se naoko Marve.

Mám dojem, že mu to vůbec nevadilo, že tam nešel.

Sergo přinesl nejenom dalekohled, ale i pekáč buchet.

"Ty posílá paní školníková," dodal na vysvětlenou.

Buchty byly snědeny, představení se přehouplo do druhé poloviny a Bina lezla dolů.

"Copak? Biny, nelíbí se ti to?" hned jsem se ptal.

"Ale kdepak. Potřeby tělesné nutno respektovat. Oči se mi klíží, tak hrozně, že bych se co nevidět ocitla na zemi." Popřála nám hezké dívání a my jí na oplátku dobrou noc.

Celé představení skončilo chvilku před půlnocí. Marveho napadlo, jestli za sebou Bina zabouchla okno, bude obtížné se dostat dovnitř. Jeho obavy byly zbytečné. Tiše jsme vklouzli pod deku a za chvíli jsme spali. Asi se mi něco zlého zdálo, ale vzpomenout jsem si nemohl. Horší pak bylo, že jsem nemohl znovu usnout. Napadalo mě kdeco.

Zítرا ráno překročíme hranici. Bina bude určitě překvapená, až to uvidí. Ne, nemůžu spát.

Potichu jsem vstal, otevřel dveře a vyšel na chodbu. Vchod na dvorek byl otevřený. Noční chlad mi snad udělá dobře. Proč nemůžu spát? Sedl jsem si na schody a díval se do noci.

Bina, Bina, tahle osůbka mi pořád leží v hlavě. Jak je možné, že se objevila v Tamwôlu?

Tohle mě snad zajímá ze všeho nejvíc. K nám se přece jen tak někdo nedostane. Jsme chráněni víc než nějaký trezor.

Musím přiznat, že jsem z toho byl dost popletený, když se objevila v Síni. Naštěstí jsem se ovládl. Nic nepoznala. Zajímavé je, že ani neodporovala, jakmile se dozvěděla, že pojede s námi. Jako by o Tamwôlu věděla, ale odkud? Nikdo z nás přece nesmí nic říct. Povídala tehdy něco o snech.

Kdo ví. To, že je s námi, to by mohl být důvod. Měli jsme ji naučit něco z našich schopností. V okamžiku, kdy jsem ji uviděl mi něco řeklo, že pojede s námi. Cesta skončí a popozítří bude doma. Měl bych ji upozornit, ať o tom nikomu z lidí naříká. Ale ne. Moc dobře ví, že by jí to stejně nikdo nevěřil.

Ona něco, ví. Spíš bych měl říct, tuší. Konfrontuje realitu s informacemi. Pochybuji o ní? Nevěřím jí? Ne, je to Bina.

Kupodivu nám za těch pár dní, co ji známe docela přirostla k srdci. Párkrát jsme o ní mluvili, když zrovna spala. Stále je tu ta otázka - jak je vůbec možné, že se dostala do Tamwôlu? Je to záhada.

Ovšem, jak pozoruji, nejenom pro nás, ona to taky neví. Jak je to dlouho, co u nás byl nějaký člověk? Ne, nevzpomenou si, je to pradávnou.

A co bude potom, až se vrátíme domů. Sám nevím, proč mám divné tušení. Něco se stane. Něco co souvisí s ní. Vnímám ji ve stavu přítomnosti, ale co byla zač než k nám přišla? Není to dívka a ani zralá žena. Užila si svoje. Mnoho let má ještě před sebou. Těch lidských. Bojí se toho neznáma. A já mám najednou o ni strach. Až se vrátí domů, co si počne? Jak se vyrovná s vědomím, že se do Tamwôlu už nikdy nepodívá? Mohl bych si říct, že jí to bude jedno. Viděla ho jen chvíli a v naší společnosti byla jen pár dnů. Co je to proti rokům stráveným na zemi. Ne,

mám tušení, že bude nešťastná, až se vrátí. A nenamlouvám to jen sám sobě? Že by měl Marve pravdu v tom, jak říkal, že neodolám žádné lidské dceři? Nesmysl. Pokaždé, když nemůžu spát napadají mě hlouposti. Je to pravda. Všechno je v pořádku. Kdyby nebylo, máme všichni pohotovost.

Moje myšlenky byly najednou klidné a já mohl jít spát. Konečně!

Ráno nás probudil školník voláním:

"Už jsou tady, už jsou tady!!!!"

Měli jsme akorát čas se sbalit a než jsme se nadáli, stáli jsme opět před školou u zábradlí.

"Mám dojem, že se mi to jenom zdálo," hlesl Marve, při pohledu na jeho červené a bílé pruhy. Celé dopoledne jsme měli na prohlídku Mauztonu. Posledních pár hodin v Grazku. Bloumali jsme kolem nábřeží, Plotna si bezstarostně plynula svým korytem. V jedné kavárně jsme se zastavili na čaj. Naproti nás stál staříček hotýlek U modrého zajíce. Všiml jsem si, že většina oken je stále zavřená a zakrytá závěsy. Jestli tam jsou někteří z těch lidí, co byli včera na tom představení, není divu, že ještě spí. Nikdo je brzy nebudil. Konečně se mi podařilo dofotit film. Doufám, že se všechny fotky povedou. Mauzton je krásné město. A to architektura, samá věžička a podloubičko. Chtěli jsme se podívat do muzea, jenomže měli zavírací den. A tak jsme si alespoň koupili průvodce.

"První zmínka o Mauztonu je už šestset let stará," přeložil si Marve svérázný jazyk knížečky do srozumitelné podoby.

Hlavně nás zajímalo, jestli je tam něco o názvu řeky.

"Délka, pramení, ne, to ne, aha, tady to je. Je možné usuzovat, že název Plotna vznikl zkomolením mnohem staršího názvu řeky, Blautná, řeka se spoustou bláta. Taky si mohli vymyslet něco originálnějšího." povzdechl se Marve.

Pomalu nadešel čas, abychom se poohlédli po příhodném místě, odkud by se dalo nepozorovaně přejít do Glenviku.

Vzali jsme to směrem na jih. Pár metrů za městem bylo opuštěné místečko-smetiště.

"Jé, zgarby." zahlaholila Bina. " Co tady budeme dělat? Hele, starý gramofon. Táhle je pohovka." Běhala mezi hromádkami odpadků a přitom mě poočku pozorovala. Přímou hořela nedočkavostí, až jí konečně povím, jak se do Glenviku dostaneme. Najednou se zastavila a zaraženě se rozhlížela kolem:

"Kde jsou?"

"Kde, myslíš? Jestli se máme dostat za nimi, musíš se mě držet."

Pokrčila rameny, jako by si říklala, co jiného mi zbývá.

"Doufám, že se to povede."

"No tak, Bin, nezdržuj a podej mi ruku."

Zvedla ji váhavě, a velice pomalu ji položila do mé dlaně.

"Au, ještě mi ji pošramotíš," zlobila se naoko.

V zápětí si však ohromeně sedla na palouk mezi kopretiny.

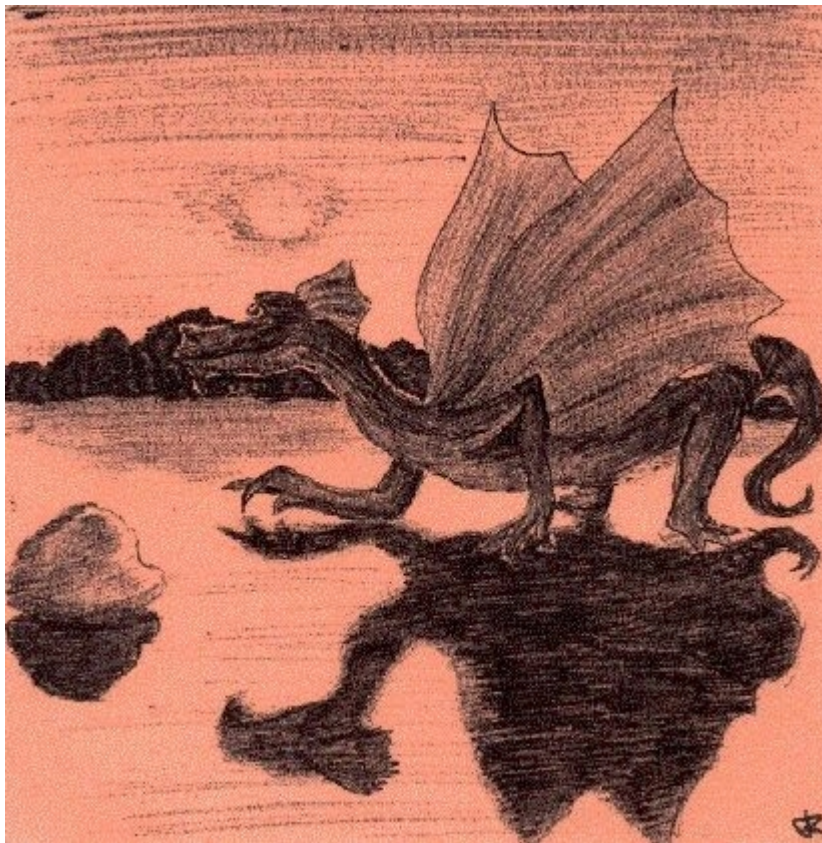
"Vů, vůbec jsem si nevšimla cos udělal. Kde je smetiště? Oj, to je na mě moc rychlé." A nesměj se. No, tak!"

Byla tak popletená, až mě to rozesmálo.

"A trefili jsme vůbec správně? Vždyť tu kromě nás nikdo není." začala si z ničeho nic dělat starosti.

A já se musel pořád smát. Věděl jsem, že jsou nedaleko. A ona nic. Stačila by jí na to jen myšlenka. Ne, ona bude stále myslet jako člověk. Seděla naproti mě a zkroutě se na mě dívala. To snad dělá schválně. Baví ji, že se směju a tak "blbne".

V té chvíli odkudsi, přesněji řečeno z bezového houští, vyšel Marve.

"Kdepak jste. Jestli si nepospíšíte, Carmina se Sergem vám snědí všechny maliny:"

Honem jsem se zeptal:

"A co draci?"

Marve okamžitě pochopil, že chci Binu trochu postrašit.

"Ne, žádného jsme neviděli."

Oba jsme poočku pozorovali, co na to Bina řekne. Pozorně nás poslouchala a pak aniž by vstala prohlásila:

"Za humny, je drak."

A zatvářila se, jako by říkala, buďto se zbláznili nebo mají pravdu.

"Bin, jaká humna?" nebylo Marvemu jasné, co tím chtěla říct.

"To je jedna pohádka. A jsou

tady draci zlí nebo hodní?" zeptala se tak samozřejmě, jako bychom mluvili třeba o slonech.

"Více méně asi už mrtví. Ale vídal jsem je jako malý kluk." objasnil jsem Bině stav věcí.

"A to taky dštili síru a plivali oheň?" konečně se plně projevila její zvědavost.

Marve se k ní připojil:

"Gordigu a taky jedli princezny? Mluvili lidskou řečí a hlídali poklady?"

"Ne, byli to normální ještěři. A křídla taky neměli. Tedy ti velcí. Měřili kolem dvaceti metrů.

Žrali kde co. Ryby zajíce nějakou krávu, ale taky jedli ovoce a trávu, asi měli rádi pestrou stravu.

Lidi většinou nechávali na pokoji. Neříkám, že do jednoho vymřeli. Možná by se dali někde hluboko v lesích potkat. Ale je to spíš nepravděpodobné. Jediné, co vám z nich můžu ukázat, jsou jejich kostry. Nedaleko odtud je místo, kde se nejspíš dva poprali a navzájem se zabili."

Když viděli, že s vyprávěním je konec, rozhodli se pro maliny.

Po chvíli však Bina začala prosit:

"Můžeme se podívat na ty kostry ještě dneska?"

Odušil jsem, že ještě dnes, znamená teď hned. Původně jsem myslel, že je chce vidět jenom Bina, ale ostatní se k nám přidali. Předem jsem je varoval, že je to už nějakých dvěstě let, co jsem je viděl naposledy. Tady, že je docela dobře možné, až tam přijdeme, nenajdeme nic. Hájek jsme nechali za sebou a přec námi se tyčili vápencové skály. Cesta byla do t zarostlá. Už ji moc neužívají. Dřív býval nedaleko lom. Vůbec to tady vypadalo opuštěně. Široko daleko ani živáčka.

"Vidíte tu pokroucenou borovici, úplně vpravo? Tak tam jsou." oznámil jsem. Byly tam pořád v trávě mezi kameny. Ne sice v původním stavu, přesto však dávaly jakousi představu o velikosti toho zvířete.

"Páni, tohle bych nechtěla potkat živé." přiznala Bina nad spodní čelistí.

Chvíli jsme ještě běhali mezi kosterními pozůstatky, když tu si Carmina vzpomněla, jak jsem jí vyprávěl o nějakém hradu a městě.

"Neříkal si, že by to mělo být někde v těchto místech?"

"Ano, máš pravdu. Jenže je to dlouho. Pokusím se to najít."

Taky mi to připadá poněkud zvláštní. Malá města se většinou rozrůstají a ne zanikají. Chvilku se zdálo, že jsem málem zabloudil. Nakonec jsme našli pěšinku, připadala nám, že ji přece jen

někdo používá. Zavedla nás na to místo. Změnilo se to tam k nepoznání. Široká dlážděná cesta se úplně ztrácela v trávě. Brána i hradby byly zbořeny a to nemluvím o tom co zůstalo z královského hradu. Nahoře na skále, kde se dřív tyčival se vypínali k nebi mladé stromky. Vzpomínky mi vracely obraz bohatého města. Tohle nebylo samo sebou.

"Tady, to vypadá jako po válce," zhodnotil to Sergo.

"Vskutku si dali záležet, aby nezůstal kámen na kameni." povzdychla si Carmina.

"Určitě se nebudu mýlit, když řeknu, že to takto zbořené nebude ani sto let. Byla to čistá práce. Jestli to byla válka, pečlivě odstranili všechno co tu po ní zůstalo.

Spíš mi něco říká, že to bude něčím jiným. Jako když se pálí minulost. Staré fotografie a dopisy se hážou do plamenů. Smysl je jen v budoucnu," zadumal se Marve.

Bina jen mlčky stála, snad si pokoušela představit, jak to tady vypadalo dřív.

Ano, pokusím se jim to popsat, alespoň přibližně.

"Na této cestě bývalo přes den pěkně rušno. A ta brána byla velice bytelná. Tady ještě vidíte zbytky hradeb. Jak tohle jenom zbořili? Nejspíš vojáci. Obyčejní lidé bydleli až za druhou bránou. A tady stála studna. I tu zasypali. Tamhle jsou třetí hradby. Za tu bránu jsem se nikdy nedostal. Až teď. Mělo by tam být schodiště vytesané do skály."

To jediné jaksi přečkalo veškerou zkázu. Nahoře, kde stával hrad, chloubou tohoto kraje, byla jen hromada kamení a hlíny. Království lidí vystřídalo království stromů. Rozptýlili jsme se mezi ně. Bina s Carminou došly až ke strmému srázu a dívali se do kraje.

"Vidíš, Bin, tamhle k západu je nějaká stavba, že by taky nějaký zámek nebo hrad?"

"Nezdá se to příliš daleko. Mohli bychom se tam zítra podívat," navrhla Bina.

Já měl také návrh. Podívat se v okolí po nějakých houbách k večeři, dřív než se slunce skloní k západu, to se pak hledají špatně. Taková výprava za houbami je skoro jako nějaké dobrodružství. Málokdy nějakou najdu. A tak jsem doufal, že někdo z nás pěti bude mít větší štěstí. Nemýlil jsem se. Bina tvrdila, že místní houby jsou velice solidární a neustále se jí pletou pod nohy. To se jí prý doma stává velice zřídka.

O večeři bylo postaráno. Co nám však dělalo trochu starost, byl nocleh. Poslední dobou nemáme zrovna pohodlné lože. Náhodou jsem si vzpomněl, že ve skále pod hradem mívali sklepy a vězení. Že mě ta prostinká věc nenapadla dřív. A sklepy tam byly. Vlastně by se dalo říct, že to bylo hotové bludiště.

"Doufám, že tu do sklepa nachodili s mapou a s kompasem," řekl zadumaně Sergo.

"Mám hlad," oznámil stručně Marve a začal prohrabávat poslední zbytky zásob.

"Houby na noc nejsou sice moc zdravé, ale co se dá dělat," povzdychla si Carmina.

Seděli jsme před jednou z chodeb a krájeli houby na smaženici, zatímco Marve chystal ohniště. Carmina se pak ptala Biny, co bude dělat, až se vrátí domů.

"Asi jako vždycky, pojedu na chalupu a tak," odpověděla vyhýbavě. Po chvíli dodala:

"Bude se mi stýskat." a sklonila hlavu nad krájené houby.

"Snad by šlo zařídit, abys k nám přišla na naši svatbu." navrhla Carmina.

Bina se rozzářila jako sluníčko. Určitě to nebude velký problém. Než byla večeře hotová, naučili jsme Binu jednu naši písničku. Velice se styděla a předem se omlouvala, že nemá zrovna hudební sluch.

"Mezi přáteli se na to nehledí." řekl jí rezolutně Sergo. Bavili jsme se výborně až do tmy.

"Hele, měsíček." všimla se Bina malého srpečku.

"Taky tady mají jenom jeden, jako na zemi," oznámil Marve. Patrně se mu vybavila nějaká pasáž z knihy.

"A v Tamwôlu?" zeptala se Bina.

"Taky jeden a můžeš mi věřit, že je to ten samý na jaký se díváš doma," odpověděl Marve.

"Jak to? To je dokonalé." zajásala Bina. Ani nečekala, že se jí to někdo z nás pokusí "vědecky" vysvětlit. Nepotřebovala to mít podložené složitými vzorci. I když nejspíš celý Tamwól odporoval všemu, co ji učili ve škole, v zásadě jí to bylo jedno. Byl a to jí stačilo. A my jsme byli pro ni tak skuteční, že si nás nepotřebovala nějak dokazovat.

Ještě před tím, než jsme se v chodbičce uložili ke spánku, Bina mi pošeptala:

"Smysl života je život. A zázraky se dějí pořád.

Kdo ví přišla-li na to v této chvíli nebo dřív. Nebylo to důležité. Prožila něco mimořádného. Schová si to uvnitř jako poklad pro horší dny. Nespal jsem zrovna klidně. Pořád se mi zdálo, že z té spleti chodeb za námi se něco vynoří. Naštěstí se nestalo vůbec nic. Jen se mi v hlavě vybavila jedna věta co řekla Bina: " Jsem ten největší strašpytel na světě, protože se bojím napřed, že se někde něco objeví."

Byl jsem moc rád, když se konečně rozednilo. Horký čaj nás postavil na nohy. Po skromňoučké snídani jsme si složili věci a vypravili se na cestu. Směr byl jasný. Dojít k tomu hradu, co včera objevili naše dámy. Doufali jsme totiž, že tam se konečně doptáme, kam dál.

Pěšinka nás dovedla až na křižovatku.

Chvíli jsme dumali, nad dvěma cestami, vedoucími přibližně stejným směrem. Nakonec se nám společnými silami podařilo určit, snad, tu pravou.

Sotva jsme však vkročili na tu cestu, stalo se cosi podivného. Asi osm metrů před námi se zjevil jezdec na koni. Přeměřil si nás pohrdavým pohledem. Dříve, než jsme se ho stačili na cokoli zeptat, zvedl ruku.

Vyšlehlo oslnivě bílé světlo. V té chvíli nebylo vidět nic jiného. Raději jsem zavřel oči. Trvalo to jen mžik. A po tom zvláštním světelném efektu byla cesta před námi zase prázdná.

Byl pryč. Co to mělo znamenat? Cesta byla volná a my mohli pokračovat dál. Ano, mohli, kdyby Bina. Kdyby neležela na trávníku. Sklonili jsme se nad ní v domnění, že nedýchá. Naše pohledy se střetly. Co to má znamenat? Nerozuměli jsme, co se vlastně stalo. Je možné, že by byla mrtvá? Doopravdy mrtvá?

Podle stavu jejího těla se to nedalo spolehlivě určit.

Naše myšlenky se spojily v jediný dotaz. Stává se přece, že lidé upadají do stavu zdánlivé smrti. A my chtěli mít jistotu. Ticho! Žádná odpověď. Co se stalo, že její anděl strážný mlčí? A co bylo ještě podivnější, Smrt rovněž! Proč! Stačilo by jediné slovo, zemřela - žije! Připadal jsem si v té chvíli stejně bezmocný jako lidé. Biny, co to má znamenat?

Až teď jsem si uvědomil, jak mě děsila představa, že nás opustíš a vrátíš se k vám. Toto je sice cosi jiného, ale výsledek je stejný.

Byli jsme bezradní. Co s ní uděláme? Máme ji pohřbít nebo čekat, až se probere. Přát její duši šťastnou cestu nebo prosit ať se v těle projeví? Rozhodnutí bylo jen na nás čtyřech.

Měli jsme udělat osudový krok a byli jsme na to sami.

Proč my, proč teď, proč takto?

"Počkáme pár dní, snad se za to dobu něco stane," navrhla Carmina.

Sergo ji jemně uchopil za ruku a řekl: "To nemyslím."

"Bojím se, že se nerozhodneme správně," přiznal jsem.

Pak promluvil Marve:

"Myslím, že ať v této chvíli uděláme cokoli, bude naše rozhodnutí správné. To, že teď tady Bina leží nejspíš znamená, že se naše cesty dělí. Nevíme přesně proč k nám přišla a my jí dovedli sem. Asi to byl náš úkol. A ten právě skončil. Je-li mrtvá, pak jejími průvodci být nemůžeme. A pokud se stane a procítne, my ji provázet nemáme.

Neptejte se mě, kde beru tu jistotu, protože ji nemám. Mám jenom pocit."

Když domluvil, nebyl mezi námi nikdo, kdo by se nehodlal vrátit domů. Cesta dál ztratila smysl.

Byla to ta nejpodivnější událost. Věci jdou mimo nás a je důležité abychom nic nevěděli.

Už zase. Už ji nikdy neuvídím. Mám dojem, že byla jenom snem. Iluzí pro nás. Zkouškou naší shovívavosti, trpělivosti a tolerance. Ale je to jen dojem. Jenomže já bych ho uvítal jako skutečnost, protože by to tak nebolelo. Její tělo jsme uložili daleko do chodby, kde jsme strávili předešlou noc a s těžkým srdcem jsme se vrátili do Tenhalu.

Fiat voluntas tua!

Toho rána měl Jocher Spaed velice naspěch. Potřeboval se dostat domů ještě dřív než na oblohu vyjde slunce. A rozbřesk byl blízko, velice blízko.

Udýchán rozhrnul husté větvoří zakrývající vchod do podzemí a vešel. Obklopila ho tma. To však neznamenalo, že byl snad nějak příliš zvolnil tempo. Znal v těch chodbách po paměti snad každý výstupek a skulinku. Tak, proč jít obezřetně, jako slepec a dávat pozor, aby do něčeho nevrazil?

Osud bývá někdy zlomyslný a známá místa se pojednou promění v území hic sunt leones. Tato nebo nějaká podobná věta prolétla Jocherovi hlavou v okamžiku, kdy o něco velikého zakopl a vzápětí se ocitl na studené zemi.

"Jaký pitomec, mi sem zase co nastrkal. Před půldruhým rokem to byly brambory!"

Sotva byl opět na nohách a zběžně seznal, že ho pád nijak nepoškodil, rozhodl se zjistit, co se mu tak nešťastně připletlo do cesty. Sotva k tomu v té tmě natáhl ruku, ozvalo se tiché zasténání.

"To snad není možné, oni mi sem chodí spát lidi nebo co. Hola, člověče, vstávejte."

"Au." Jestli jsem vám ublížil, tak promiňte.

"Ale to se nesmíte divit, když si tady ležíte." řekl roztrpčeně.

"Co se stalo?" ozval se ženský hlas.

Jocher nechápal.

"Madam stalo se, že se nacházíte na místě, kde nemáte co pohledávat. Rozumíte? Doufám, že ano. Rovněž doufám, že bez prodlení opustíte tyto chodby a vrátíte se tam odkud jste přišla," sdělil jí důrazně své přání.

"Mám pocit, že má čelist je vedví. AU. Já tady, ale nespala. To jsem tady sama?" Hlas ze tmy se náhle odmlčel.

"Ano, jste tady sama. A to jestli ležíte nebo co děláte je mi srdečně jedno."

Ta osoba jako by ho, ale vůbec nevnímala, jen si cosi tiše šeptala:

"Opustili, ztratili, zapomněli? Ne, ne, proč mě nechali tady? Au."

"Madam, já nevím, kdo, co a proč vám kdo udělal, ale prosím vás ještě jednou opusťte tuto chodbu," trval na svém Jocher.

"Promiňte, já vůbec nevím, co se stalo. Od okamžiku, kdy blesklo to bílé světlo, mám v hlavě jenom mlhu. Au!"

Jocher by snad dokázal být tvrdý a neúprosný, ale ta osůbka v něm pojednou vzbuzovala lítost.

"Jestli dovolíte a půjdete se mnou domů, podívám se vám na tu čelist."

"Je tady poněkud tma."

"To nevádí. Dejte mi ruku, povedu vás, tak bezpečně, jak to jen půjde. Pokud tu ovšem nemám další nocležníky."

Slabé zaúpění, které se ozvalo v něm vyvolalo dojem, že se pokusila o úsměv.

Asi po dvěstě metrech Jocher otevřel železnou skřípající branku a usadil ji na cosi měkkého. Že je to pohovka, poznala ve chvíli, kdy celou místnost ozářilo slabé světlo svíčky. Bylo to nějaké staré sklepení. Ovšem zařízené vším potřebným. Jocher i se svíčkou se k ní posadil a posvítil jí na obličej. Pravou tvář měla mírně oteklou a fialovou.

Stejně jako Jocher, si i ona prohlížela jeho. Byl o trochu mladší než ona, atletické postavy.

Oválný obličej rámovaly polodlouhé hnědé vlasy. Měl trochu vystouplou bradu, ale jinak velmi jemný rysy. Co ji trochu překvapilo, byl fakt, že i v téhle polotmě měl na očích tmavé brýle. Nemohla se mu podívat do očí a to jí malinko vadilo.

I když se to snažila nedat najevo, Jocher to poznal. Aby zakryl rozpaky, rychle vstal a řekl, že jí donese studený obklad. Ve chvíli, kdy jí přiložil mokrý šátek na tvář a uviděl její vděčný pohled, přešla Jochera veškerá zlost na tuhle osobu.

"Jmenuji se Jocher Spaed."

"Já jsem Robinia, ale většinou mi říkají Biny. Jestli mě doprovodíš k východu z tohoto bludiště, velice ráda vyhovím tvému požadavku, abych se vzdálila."

Tohle Bina neřekla proto, že by měla třeba z Jochera strach. Spíš ho nechtěla popudit.

Nezapomněla ještě, jak se na ni tam v chodbě obořil.

Jochera však zajímalo něco docela jiného.

"Co si to říkala o tom bílém světle?"

"Pokusím se to říct nějak od začátku. Vydala jsem se s několika přáteli z Tamwôlu na takový malý výlet."

"Z té, tajemné krajiny?" vyhrkl Jocher překvapeně. "Ty jsi Groa?"

"Jak? Tajemné? Tys už slyšel o Tamwôlu?"

"Pochopitelně. Babička mi o něm vyprávěla pohádky. O bytostech co tam žijí a jak čas od času přicházejí k nám.

Babička se s někým takovým setkala. To by mě nikdy nenapadlo, že se to podaří i mě." mluvil s takovým západem, až bylo Bině líto, že ho musí zklamat.

"O, ne, ne, já nejsem groa. Jsem jenom člověk. Do Tamwôlu jsem se dostala náhodou." musela honem uvést věci na pravou míru.

"To je škoda."

"Snad je taky poznáš, jestli jsou mí přátelé někde nedaleko, tak se s nimi můžeš vidět. Ale abych pokračovala. Výlet byl pomalu u konce, ale Gordig mi chtěl ukázat tuhle pohádkovou zemi."

"Chceš říct, že žiju v pohádce?" Jocher se srdečně rozesmál. "A ty jsi Bino potom odkud? Z tajemného Tamwolu nepocházíš. Moji rodnou zem Glenvickou pokládáš za pohádkovou.

Neznámá cizinko, vaše země je pravděpodobně onou bájnou krajinou, která pluje mezi hvězdami, obrovští draci létají povětřím, strašliví kouzelníci mučí prostý lid svými nečistými čarami a uspávají je navěky bílým světlem."

"Pravda, při trošce dobré vůle a notné dávce fantazie, by to mohl být můj svět. Já bych ho však popsala bez těch nadpřirozených úkazů. Ale to bílé světlo mě potkalo tady. Jakýsi člověk nám bránil v cestě a pak se zablesklo."

"To byl kouzelník Aunumon, straší v tomhle kraji asi devadesát let. Přišel odněkud ze severu, ale říká se, že vlastně pochází z nějaké neznámé krajiny, proto jsem si myslel, že by snad mohl být od vás."

"To je tedy dokonalé," vyděsila se Bina, "doufám, že se ostatním nic zlého nestalo."

"Vzhledem k okolnosti, že tě někdo nechal ležet v té chodbě ..." Jocher se zamyslel, "aspoň co já vím, Aunumon Silis zajatce nebere. Prostě jenom škodí, kde může."

"Víš, to je mi právě záhadou, proč mě tam nechali. Neznám je nijak moc dlouho, ale tohle by mi nikdy, jen tak, neudělali."

Bina prudce vstala a začala nervózně přecházet sem a tam. Jocher se naopak pohodlně posadil a smutně prohlásil:

"Mě je to jasné. Prostě si mysleli, že jsi mrtvá."

"Vážený Jochere Spaede, to je absurdní!" řekla Bina, když se zprudka obrátila na Jochera.

"Tím bych si nebyl zrovna jist. Poslyš Bino, můžeš se pokusit určit, kdy se to tak mohlo stát?"

"Já nevím, jaký tu máte kalendář. Ale přece jenom. Jo, byl vidět měsíček, takový rohlíček do C."

"Včera byl úplněk Biny."

"Jak, úplněk? To bych musela spát měsíc?"

To je docela vysvětlitelný jev. To bílé světlo bylo kouzlo, co zastavuje čas. Na první pohled každý zasažený vypadá jako mrtvý. Nedýchá, netluče mu srdce. Že neumřel se dá zjistit, až po dlouhé době, protože tělo nepodléhá rozkladu a až navěky je zcela neporušené, jako bylo v okamžiku zastavení. Jenomže, pokud někdo nezná účinky bílého světla nebo prostě neví, co to způsobilo. může se stát, že ten nešťastník je prohlášen za mrtvého a pohřben."

"To je strašné. Ale nechápu, jak to, že nepřišli na to, že žiju."

"Ani groa nejsou vševědoucí, Biny."

"Jochere Spaede," řekla Biny smutně, "vlastně mi to došlo až teď. Děkuji ti, žeš mě vzbudil."

Při téhle větě Jochera polilo horko. Sváděl malý vnitřní boj. Moc rád by se s ní o nečem poradil. Třeba by našel řešení. Ale může jí svěřit tajemství, jehož vyznění, kdyby na to někdo přišel by ho mohlo stát život?

"Bino, můžeš se mi podívat do očí a říct mi upřímně, jestli umíš zachovat tajemství?"

Tou větou ji přivedl do rozpaků. Neuvědomil si, že má stále ty tmavé brýle. Aby to napravil honem vstal, svíčku přiklopil zeleným stínítkem a sundal si je.

"Jochere, smím se tě na něco zeptat?" otázala se nesměle Bina.

"Myslíš, tu svíčku?" Bina přikývla.

"Je to, víš .." Jocher nevěděl jak do toho. Trošku se za to styděl. Ale už nějak předem počítal, že se ho na to lidi budo ptát.

"No, já nesnáším normální světlo, jenom zelené."

"Aha, tak to jo." řekla klidně Bina, jako by jí oznamoval, že nemá rád jablka. Přijala to jako fakt a to ho potěšilo.

Nenáviděl, když ho někdo litoval.

Bina mezitím vstala, přišla k němu a pohlédla mu do očí. Napadlo ji, že je to až škoda, když ty nádherné bledězelené oči musí stále zakrývat.

"Přisahám ti Jochere Spaede, že nikomu nic neřeknu," pronesla vážně.

"Tak pojď za mnou." Jocher popadl Binu za ruku a táhl ji do tmavé chodby. Byl pojednou velice neklidný. Bina cítila jak se jeho ruka chvěje. Jaké podivné tajemství, jí to chce svěřit?

Spěchali kamsi do podzemí, hlubokou tmou. Po chvíli chodba končila.

"Ještě chvíli, Biny, jenom otevřu. Až rozsvítím, zavolám tě. Tak tady prosím počkej," řekl a zmizel za dveřmi.

"Už je rozsvíceno," ozvalo se po chvíli. Tato prostá věta ji uvedla do pohádky. Ani v nejkrásnějších představách neviděla cosi tak neskutečně honosného. Docela dobře by se dalo říct, že zlatá výzdoba pokrývala každičký k

doušek tohoto velkolepého sálu. Stěny byly potaženy zlatým brokátlem. Ze stropu visely čtyři těžké zlaté lustry, jako kytice osmi lilií. Kromě nich tu nádheru pomáhalo osvětlit asi dvacet lamp. V jejich světle byly všechny poklady plné narudlých záblesků. Ohnivé zlato, napadlo Binu, když se dotkla jakési zlaté sošky vykládané perlami. Zlato, drahé kameny. Četné truhlice tím byly naplněny. Zlaté stolky, křesílka, vázy, šperky a jiné titěrnosti, všechno dokonale řemeslně provedené. Zlatem protkávané koberce. Křišťálové číšky, květiny ve vázách, dovedně vytvořené z rubínů, safírů, diamantů a smaragdů.

"Jochere, co to, proboha je?"

Ta nádhera ji spíš děsila. Svým způsobem.

"Já to tady hlídám Biny. Je to asi pět let, co starý strážce odešel na odpočinek. Přijal jsem nabídku, abych to vzal po něm. Je to pro mě poměrně výhodné, není tady moc denního světla. A když si rozsvítím zelenou lampičku, nemusím si stínit oči."

"Ale Jochere, k čemu je tady to skladiště zlata? Vždyť si tady sám, to nemáš strach ze zlodějů?"

"Věř mi, že ti, kdo věděli, že je tady to zlato, zaplatili životem. Kromě strážce a krále, o tom nikdo neví."

"Já to vím, Jochere! Ale je mi jasné, že kdybych se o tom někde v kraji zmínila, přišla bych o krk nejenom já, ale i spousta dalších lidí, co by to náhodou vyslechli. A to určitě nemíním riskovat. Nehledě k tomu, že jsem ti dala slovo. Jedno mi však vysvětlí, jaký důvod tě přiměl k tomu, abys mi to tady ukázal?"

"Než ti to povím, klidně se posad'."

"Bude to dlouhé?"

"Pokusím se to říct stručně. Tak tedy, je to přibližně padesát let, co se to stalo. Král Bertrod II tenkrát bydlel v překrásném hradu, právě na tomhle kopci, pod kterým jsme. Po té nešťastné události z něho zůstalo jen pár zarostlých zdí.

Bertrod měl dvě děti, Bjanku a Anolta. A o Bjanku právě jde. Tenkrát ji bylo dvacet let a ten kouzelník Aunumon ji chtěl jako manželku. Mezi námi, Biny, říká se, že byl ženatý asi desetkrát a každá jeho žena záhadně zmizela, snad je v něco začaroval, když mu odmlouvaly, kdo ví. Pak se není co divit, že Bjanka ani její otec jeho nabídku zrovna dvakrát radostně nevíkali. Těžko říct kolik je tomu kouzelníkovi vlastně let. Moje prateta říkala, že nebýt jeho pověsti, šíleného manžela, dívky by si mu samy nabízely. Byl prý tenkrát velice přitažlivý. Když mi tohle

vyprávěla, byla vždycky dojatá a slzela. Mám dojem, že ho tajně milovala." při vzpomínce na zamilovanou pratetu se Jocher musel usmát a na chvíli se odmlčel. "Jo, a Bjanka, protože měla strach, Aunumona odmítla."

"A on ji začaroval?"

"Svým způsobem, uspal ji navěky nebo lépe řečeno jí zastavil čas."

"Jako mě?"

"Přesně."

"A ten hrad zničil jako dodatek?"

"To ne. Ten dal zničit Bertrod. Byl hrozně zoufalý. Svou dceru velice miloval. A, že když tam nebude bydlet ona tak nikdo. Nebo řekl něco v tom smyslu. Jediné co nechal neporušené byly podzemní chodby a tahle síň. Prý to bývala mučírna. Nechal sem přenést všechno zlato, které patřilo k jejímu věnu a nechal ji taky ukrytou před světlem. Snad kdyby se našel způsob, jak ji opět přivést k životu," dopověděl Jocher a podíval se na Binu. Ta jen užasle otevřela oči: "Ona je tady?"

"Je, a to je důvod, proč jsem tě sem vlastně přivedl. Já se do ní bláznivě zamiloval, Bino. Chtěl bych ji vzbudit. Je to možná ode mě hloupost. Když ji neproberu, budu se moct na ni dívat a představovat si, že je jenom moje, co budu živ. Jenže teď vím, že jí můžu pomoci. A tak to chci udělat, ať už se pak stane cokoli."

"Jochere Spaede. Mám dojem, že tě láska připravila o poslední zbytek rozumu. Vůbec si mě sem nemusel vodit a riskovat tak svůj život. Mohl si k ní jít sám a probudit ji jako mě."

Jocher se tvářil trochu jako provinilý školák.

"Tajemství tíží, Bino. Ale je tu ještě jiný důvod. Prostě si nemůžu uvědomit, co jsem přesně udělal, že jsem tě vzbudil. Byl jsem na tebe tak našťvaný a událo se to tak rychle."

"Pokud si dobře pamatuju, pěkně si mě nakopl," řekla jen tak mimochodem Bina a opatrně si sáhla na pravou tvář.

"Bino, to bude ono," zajásal Jocher, "ale, ne. Budu ji muset ublížit, abych ji vzbudil," posmutněl v zápětí.

"Víš, Jochere, možná právě tak to měl ten kouzelník promyšlené. Nikdo přece nebude ubližovat, jen tak někomu nehybně ležícímu, na první pohled mrtvému, navíc, je-li to jeho milovaný příbuzný."

"Pojď, ukážu ti ji." řekl Jocher a vedl ji po bílém mramorovém schodišti k něčemu obzvlášť pozoruhodnému. Mohlo to být klidně altánkem nebo nadměrnou postelí s nebesy. Čtvero sloupů, tvořených spleť droboučkových kvítků ovinutých kolem štíhlých sloupků zeleného mramoru zakončených hlavicí v podobě lotosu, podpíralo klenbu. Nebesa se sty a sty navzájem propojenými zlatými hvězdami. Přední a zadní čela se jevila jako tepaná bruselská krajka, tak jemná, až se jí Bina musela dotknout, aby se přesvědčila, že je to kov. Boční závěsy byly jako bělostně duhový perlový déšť. Sama Bjanka byla jako perla. Ležela uprostřed vši té nádhery tak opuštěně, až Binu napadlo, že sem vůbec nepatří. Ani trošku se Jocherovi nedivila, že se do ní zamiloval. Měla v sobě tolik jemného půvabu, že by jí nejspíš žádný muž neodolal.

Chudáčku, Jochere, pomyslela si Bina, jestli se do tebe nezamiluje, do konce života nenajdeš pokoj nebo tě to připraví o rozum. A někde hluboko v duši jí cosi zašeptalo, Biny, Biny. To jakási stará vzpomínka se připomněla. Až ji bodlo u srdce.

Ležela na zlatém prostěradle, jako by spala. Něžnou tvář jí lemovaly husté, mahagonové pletence vlasů, sahající až k pasu. Na sobě měla jen lehounké bělostné šaty. Ten neobyčejný Bjančin vzhled zapůsobil na Binu tak, že měla dojem, že stačí jediný dotyk ruky a ona se rozbije na malé porcelánové střepy.

Jochera napadaly nejspíš podobné myšlenky.

"To je nemožné." řekl z ničeho nic.

"Opravdu ji chceš vzbudit? Jochere, chceš nést všechny následky, jaké to bude mít?"

Nemusela mu ani vidět do očí, stačilo se jen podívat na výraz jeho tváře, aby pochopila, že právě vyslovila nahlas jeho myšlenky. To je okamžik setkání s osudem.

Stojíme tady jako sudičky u kolébky, jenomže tady chybí ta třetí. Třetí? Bině se kdoví proč před očima vybavila tarotová karta Smrti.

"Bino, zhasni, prosím ty lampy, všechny."

Na nic se ho neptala a šla. Už se rozhodl. Mezitím co Bina zhasínala jednu lampu po druhé, vytáhl Jocher z pod jednoho stolku lucernu ze zeleného skla a rozsvítil ji. Sotva zhasla poslední a jediné, co vydávalo trošku světla byla ta lampa, Jocher si sundal brýle.

Bina stála uprostřed sálu bez hnutí se zatajeným dechem. Teď ho nesměla rušit.

Kdyby mohlo Bjanku probudit jediné políbení, oč by to bylo pro Jochera snazší. Co, když se to nepovede, napadlo Binu a po zádech jí přešel mráz.

A v tom se to stalo.

Jocherova pěst tvrdě dopadla.

Bina, jako by dostala strach, schovala se za nejbližší truhlici.

"Ať si ho zamiluje, Bože, jestli je to nějak možné, dej jim vzájemnou lásku," zašeptala tichoučkou kraťoučkou modlitbičku.

"Cítím průšvih, to bude katastrofa v každém případě. Vždyť ona je urozená, kdo ví jakou má vlastně povahu? Na tohle Jocher nepomyslel. To bude průšvih! A jestli se do sebe doopravdy zamilují. Nechci domyslet, jak by.. To bude průšvih.." drmolila si tiše Bina a dál si představovala, hrůzné varianty možného vývoje událostí.

Jocher měl v prvním okamžiku dojem, že se vůbec nic neděje. Už se chtěl zklamaně vzdát naděje, když Bjanka otevřela oči. Právě tak bleďezelené jako Jocherovy. A Biny se pak navždy nemohla zbavit dojmu, že se Bjanka do Jochera zamilovala právě kvůli nim.

Jakmile se mu zahleděla do očí, musela v nich přečíst úplně všechno, protože v zápětí jí zrůžověly tváře a stydlivě sklonila zrak. Nerozuměla vlastně ničemu. Proč leží v posteli, kdo je ten mladý muž, proč je kolem tak málo světla a hlavně, proč ji bolí levá tvář. Otázky věru stručné, odpovědi na ně poněkud zdlouhavé.

Jocher ji nechtěl vyděsit hned na začátku tím, že by jí vypověděl vše najednou.

"Princezno Bjanko, jsem Jocher Spaed a měl jsem za úkol vás hlídat, dokud budete spát."

"Hlídat mě, když spím? Čí to byl nápad?"

"Vašeho otce."

"To se o mě tak bojí? A tak, to bude kvůli Aunumonoví. Před chvílí tady byl. Když jsem ho odmítla, mají strach aby mi něco neudělal. Je to však, aspoň se mi zdá, poněkud přehnané, ukryvat mě proto do sklepení.

Jochere, běžte oznámit mému otci, že s ním chci mluvit." poprosila nakonec.

"Odpusťte, Bjanko, ale bohužel to udělat nemohu. Je to, jak bych tak řekl neproveditelné," odpověděl Jocher, snažící se ukrýt rozpaky.

"Otec není, zde na hradě?"

"Přesně tak. Je to padesát let." přiznal Jocher s pohledem upřeným do dále.

"Co je padesát let? Jochere, mluvíte v hádankách."

"Pamatujete si na bílé světlo?"

Bjanka si opravdu vzpomněla a pochopila, protože v zápětí omdlela. Z dalšího dumání o průšvihcích Binu vyrušila Jocherova prosba:

"Biny, někde u dveří je karafa s vodou. Dones ji prosím, ale rychle."

"Už je to tady," šeptala si pro sebe Bina a šla Jocherovi pro tu karafu.

"Ona ti zase usnula."

"Nevím co bys dělala ty na jejím místě."

Bina raději zhltnula jedovatou poznámku o tom, že měsíc opravdu není padesát let. Půl století je totiž opravdu nějak moc. Řekla jenom:

"Budu čekat u dveří." a odešla

Netrvalo však dlouho a Jocher přišel za ní.

"Co se stalo?"

"To víš, chce být chvíli sama."

Bina kývla hlavou na znamení, že to chápe.

"Neměl bys mě doprovodit k východu? Moc platná ti stejně nebudu a taky bych se měla poohlédnout po cestě domů nebo do Tamwôlu."

"Zůstaň, prosím, ještě pár dnů," prosil Jocher. Jemu samému to připadalo zvláštní, že to řekl. Přítomnost Biny mu najednou připadala naprosto přirozená. Jako by se znali od narození.

"Hrozně mi na ní záleží. Jsem dost nesvůj a nerad bych udělal nějakou chybu," přiznal Jocher docela tiše.

"Jochere, jste někde tady?" Bjanka šla směrem k nim se zelenou lucernou v ruce.

"A vy jste kdo?" zeptala se, když uviděla Binu stojící u dveří vedle Jochera.

"To je Bina, stalo se jí to samé co vám, Bjanko," představil ji Jocher.

Docela to samé co mě, pomyslela si Bjanka, když se podívala na Bininu fialovou podlitinu, která musela bolet stejně jako její pohmožděná tvář. Tohle jí bude muset někdo vysvětlit.

Dřív než mohla vyslovit svou otázku, požádala Biny Jochera, aby je doprovodil k němu domů a donesl jim něco k jídlu.

Když ty dvě v Jocherově pokojíku osaměly, zeptala se Bina jestli Bjanka nechce studený obklad.

"Jak se vám to stalo?" vyzvídala Bjanka opatrně, doufala, že se přitom zároveň dozví, jak se to stalo jí. Bina se usmála a řekla:

"Jocher mě ve tmě neviděl a tak mě nakopl," pak si, ale uvědomila, co to vlastně řekla a jak asi takové sdělení na Bjanku zapůsobilo a rychle dodala:

"Bylo to čistě neúmyslné! Ovšem ve vašem případě nezbytně nutné, vzhledem k tomu, že jinak by váš čas byl zastaven patrně navěky. S jistotou, ale můžu říct, že Jochera to bolelo mnohem víc než vás."

"Dost drsný způsob," posteskla si Bjanka.

"Zato dokonale účinný."

"Vás si chtěl Aunumon také vzít?"

"To určitě. Já vlastně ani nevím, proč mi to udělal," odpověděla Bina, zakuckávaje se přitom smíchy.

Princezna, neprincezna, ty dvě si prostě začaly tykat. Inu společné utrpení lidi sblíží.

"Bino, proč je tady tak málo světla?"

Bina zaváhala. Má jí to říct?

"To je kvůli Jocherovi."

"Nemá rád světlo?"

"Řekněme, snáší zelené. Bjanko, snad se ho na to moc neptej. Určitě ti o tom řekne sám," sotva to dořekla odněkud ze tmy se vrátil Jocher s mísou nádherných meruněk.

Jocher věděl, že jeho povinností, jakožto strážce je upozornit krále na okolnost, že se Bjanka vzbudila. Ta tím ale moc nadšená nebyla. A mohl za to Jocher Bjanka se do něho zamilovala a docela dobře si nedokázala představit, že kdyby se chtěli vzít, král by zajásal radostí. I samotný návrat ke dvoru ji děsil. Jediný koho si pamatovala a věděla od Jochera s jistotou, že žije, byl její bratr. Bylo mu teď pětadesát, ale vládu už předal svému synovi. S ní, už jistě nikdo nepočítal a kdyby se teď vrátila, ještě by ji provdali za nějakého politicky výhodného spojence. Tady měla svobodu, zlatou síň, ale především byl tady Jocher.

Bina ty dva nechávala pěkně o samotě. Vždyť sama měla starostí, až nad hlavu. Prošla snad všechny mapy Glenviku, které našla u Jochera v knihovně, ale cesta do Tamwôlu nikde.

Někdy zkoušela, jak si všimla u groa, navázat duchovní spojení s kýmkoli. Neozvalo se nic. Bina ani nenapadlo, že možná schválně jí nikdo neodpovídá. Spíš to vyčítala své lidské nedokonalosti. Pomalu začínala věřit, že to nedokáže. Nechtěla zůstat v Glenviku, sama však nedokázala popostrčit se k nějakému činu. Byla tam už týden a žádné řešení.

Jednou při snídani, když se o tom zmínila před Bjankou a Jochrem, vzpomněla si Bjanka na jednoho muže, Narnoota Brena. Byl rodinným lékařem a ve volných chvílích se věnoval tajným vědám.

"Vyprávěl nám skvělé historiky. Jeho pracovna byla pro mě tím nejděsivějším místem na hradě.

Ale chodila jsem tam pořád. Bála jsem se moc ráda. Ten, by ti, Bino snad uměl poradit. Jenže tenkrát mu bylo určitě přes padesát."

Bině svítila naděje, sice malinká, ale byla. Třeba už nežije, ale mohly po něm zůstat nějaké knihy nebo cokoli co by jí mohlo pomoci.

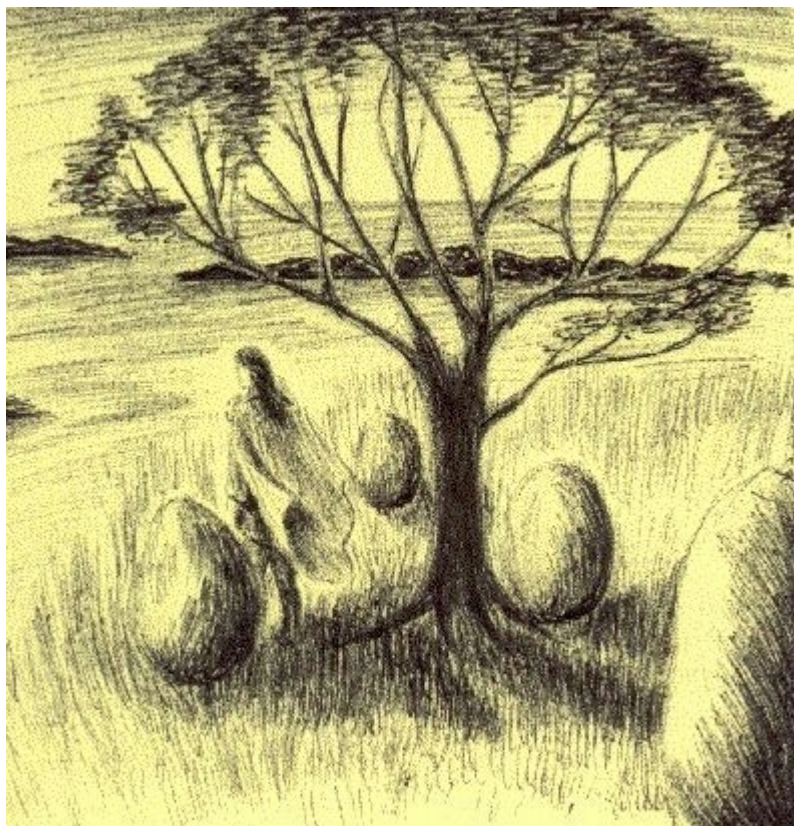
"Zítřka se vydám na cestu," oznámila jim Bina a šla se přichystat.

Odpoledne si sedly u jezírka v zahradě. Bjanka se jí chtěla svěřit se vším, co si s Jocherem naplánovali:

"a asi pozítří půjdeme navštívit jeho rodinu. Víš, že má ještě dva bratry a tři sestry? Stejně mi Bino budeš chybět. A Jocherovi taky, mám dojem, že tě bere jako další sestru."

"To jsem poznala, nechává mě umývat nádobí," dodala Bina s úsměvem.

Celou dobu co jí Bjanka vyprávěla, musela Bina stále pokukovat po jakémsi otvoru ve skále za jezírkem. Nebylo by těžké se tam dostat, pomyslela si Bina. Stačilo by jen projít kolem skály, podél jezírka, po uzounké kamenité cestičce.

Bina vstala z trávy:

"Promiň Bjanko, ale nějak mi strnula noha, půjdu se trošku projít, ať to rozchodím."

"Klidně jdi Bino, já tě zatím počkám v besídce, mám tam rozečtenou knížku."

Jakmile se Bjanka začetla, Bina se jako myška propíčila pro svíčku a následně kolem skály k otvoru.

Připadala si jako v nějakém dobrodružném filmu. Srdce jí napjatě bušilo opatrně postupovala vpřed. Fantazie pracovala na plné obrátky, nebezpečí číhá na každém kroku. Stačí neopatrně šlápnout a propadne se do nastražené pasti nebo ji probodne otrávený oštěp. V místech kde se chodba dělila si pro jistotu udělala kamenem do skály značku. "Doufám, že tu není nějaký vetřelec, co mi je

bude mazat."

Rozhodla se, že půjde ještě asi pět metrů a vrátí se. Za prvé si vzala jenom jednu svíčku a ta jí bude muset vystačit i na cestu zpět a za druhé se svým představami pěkně vyděsila.

Po třech metrech objevila ve zdi mělký výklenek utopený ve tmě. Když si tam posvítla, uviděla, že zadní stěna je docela černá a dokonale hladká, až se v ní odrazil plamínek svíčky.

"Je to jako matné zrcadlo," zašeptala tiše.

Natáhla levou ruku, aby se toho dotkla. Snad setinu vteřiny po tom co ucítila pod konečky prstů ledovou hladkost té plochy, rozsvítla se jakýmsi vnitřním světlem a Bina v ní na pouhý okamžik zahlédla příšernou osobu.

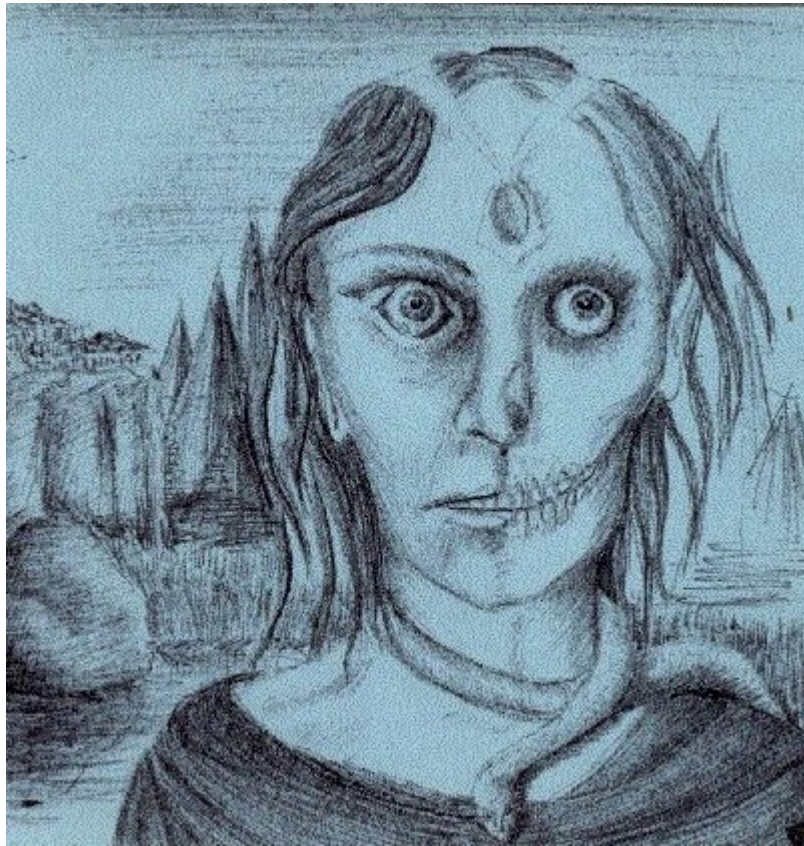
Vyděsila se toho úkazu natolik, že hrůzou upustila svíčku do prachu a s výkřikem prchala tmou k východu. Měla v té chvíli jen jediné přání. Být odtamtud pryč.

Bjanku ten výkřik vytrhl ze čtení. Zaslých ho i Jocher, který tam právě přišel. Pohledy obou se upřeli na skálu za jezírkem a v té chvíli uviděli Binu, jak vyběhla ven z chodby.

Denní světlo bodlo Binu zprudka do očí, až si musela zastínit tvář. Hlava se jí točila a bylo jí

mdlo. Nemohla popadnout dech, ruce se jí třáslly. Klekla na břehu, sklonila se nad hladinu, aby si opláchla obličej. Doufala, že však ve vodě odrážela ta strašná tvář z výklenku.

"Ne!" zakřičela a uhodila pěstí o hladinu a jen tiše pro sebe si šeptala, "nejsem blázen!" Hlava ji rozbolela tak, až měla dojem, že jí musí prasknout. Bolestí se celá schoulila do klubička.

Ticho.

V tom okamžiku k ní přiběhli Jocher s Bjankou. Oba pořádně vystrašení, co se děje.

"Bin, co je s tebou?"

"Jochere, podívej, její vlasy. Má je dočista bílé:"

"No tak Bin, mluv přece."

naléhal Jocher a zlehka se dotkl jejího ramene.

Bina zvedla hlavu a upřeně se na ně podívala. Jocher zděšeně odtáhl ruku a Bjanka si rychle zakryla ústa, aby nevykřikla. Ten odraz na hladině nebyla halucinace.

"Ona se ptá, kdo je Bina?"

"Kdo, se ptá? Biny, co se stalo?" Jocher nerozuměl.

"Ona je Biny?" chtěla se ujistit Bina a ukázala na sebe.

"Proboha, Jochere, co je to s ní?"

"Nevím."

"Ona se ptá, kdo jste?"

"Copak, ty se na nás nepamatuješ?" ptal se Jocher.

"Říká, že se velice omlouvá, ale bohužel si nevzpomíná vůbec na nic. Je jí to opravdu líto."

"Bin, já jsem Bjanka a tohle je Jocher," vzala Binu za ruku a odvedla ji k Jocherovi domů. Vůbec nic nepoznávala.

"Chce se zeptat, jestli tady bydlí." řekla nesměle Biny. A tak jí Jocher s Bjankou pověděli všechno co znali.

"Říká, že jí mrzí, že vám dělá starosti a prosí, jestli by jste ji nenechali o samotě, chce se jí spát." Ještě předtím, než také Jocher s Bjankou ulehli. Radili se co dělat.

"Trošku si vyčítám, že jsem se nevšimla jak tam jde. Když jsem byla malá, stával tam voják na stráž a my jsme měli zakázáno tam chodit. Teď vím proč.

"Jochere uděláme to, co chtěla Bina. Najít cokoli, co zůstalo po Narnootovi Brenovi. Vydáme se do města všichni tři. Třeba budeme mít štěstí."

Ráno, když si chystali věci na cestu, pošeptal Jocher Biance:

"Myslím, že celou noc nespala a ráno jsem ji náhodou zahlédl jak se na sebe dívá do zrcadla. Tak mě napadá, že je to snad dobře, že ztratila paměť, aspoň se netrápí proto, jak vypadala."

Pozdě odpoledne dorazili do města a namířili si to směrem ke hradu. U brány se Bjanka zeptala strážní, kdy by našla královského lékaře, že prý má pro něho důležitou zprávu.

"Jo, to myslíte starýho Brena? Ten bydlí na konci támhle té uličky v tom pr'ávým domečku."

Jocher s Bjankou se na sebe usmáli, tohle byla ta nejlepší zpráva jakou mohli dostat.

Bjanka je zatím oba nechala stát venku. Sama zaklepala na dveře a opatrně vešla.

"Dobrý den, hledám doktora Brena."

"Dobrý den, slečinko. No jen pojd'te dál," pobídl jí doktor sedící za stolem s hromadou knih. Bjanka sešla po schůdcích dolů.

"Potřebovala bych od vás radu," řekla a přitom si všimla, že doktor očividně zpozorněl

"Ale slečinko, nestůjte přece tam ve tmě a pojd'te sem k oknu, na světlo, ať si vás prohlédnu."

"Já, ale nejsem nemocná." ohradila se.

"Tak proč mě hledáte?" podivil se doktor s úsměvem. "To je neuvěřitelné," dodal pak v zápětí, "Bjanko, víte, že vypadáte jako jedna. I hlas máte stejný," podívoval se.

"Ale já jsem Bjanka, strýčku Narooto."

"Holčičko, ale vždyť ty vypadáš tak mladě. Ale jsem já to starý blázen, dočista jsem zapomněl. Posad' se a povídej."

Celý Naroot, řekla si Bjanka v duchu, vůbec se nezměnil. No ano, za padesát let opravdu příliš nezestárl. Na divení však neměla čas a tak co nejstručněji pověděla, co bylo s ní a hlavně co měla na srdci.

"To, je moc zlé. Nebudu ti nic nalhávat. Ale něco bych pro ni snad mohl udělat. Kde je teď?"

"Jsou venku."

"Tak jdi pro ně." Sotva stačil trošku srovnat knihy na stole byli tam.

"Dobrý den, pane Brene."

"Vítám tě, Jochere. Sedněte si tady někde s Bjankou a můžete si vzít koláčky, před chvílí mi je donesli z kuchyně. Budu si muset s Binou promluvit o samotě." a obrátil se k Bině celé zahalené do cestovního pláště.

"Ona vám přeje dobrý den."

"Já tobě taky. Pojd' se mnou támhle do mé pracovny."

A pracovna to opravdu byla. Na policích spousty knih a na stole samé křivulky. Hotová alchymistická kuchyně.

"Tak se mi ukaž, Bin." řekl a vymotal ji z pláště.

"Non."

"Co jsi to řekla?"

"Říká, jestli byste ji nemohl oslovovat Non."

"Máš k tomu nějaký důvod?" zeptal se zkoumavě Naroot.

"Říká, že Bina už není, nemá paměť, nemá tvář. Chce být Non. Novou osobou."

"Ty se pamatuješ, jak si vypadala dřív?"

"Ona se nepamatuje, ale došlo jí to. Poznala to podle toho, jak se na ni dívají. Říkají, že je člověk, ale nevypadá tak. Chce být Non. A chce do Tamwôlu."

"Tiše, Non, tohle jméno nemusíš říkat moc nahlas. Proč tam chceš jít?"

"Ona říká, že neví. Bina tam prý chtěla a Non tam chce taky."

"A ty víš, Non, co je Tamwôl?"

"Ona neví, ale potřebuje někam pryč. Bjance s Jocherem je spíš jen na obtíž a lidi se jí budou bát. Neví, jestli je Tamwôl to správné místo. Chce být jen někde, kde ji nikdo neublíží. Má strach."

"V tom případě sis nemohla vybrat líp. Non, myslím, že tí pomůžu. Počkej tu na mě." řekl a odešel nahoru.

"Mám dobrou zprávu, můžu ji nějak dostat, kam chce. Udělám to zítra ráno. Ale ty Jochere mi budeš muset ještě povědět všechno co ti Bina prozradila."

Ráno nastalo loučení. Bjanka s Jocherem se vraceli domů. Naroot jim schválil, že králi nic neřeknou.

"Byly by z toho jen mrzutosti," poznamenal.

Bina jim slíbila, že kdyby se jí někdy vrátila paměť, pokusí se je navštívit. Jakmile odešli, řekl Naroot:

"Non, teď tě vezmu do Tamwôlu. Ničeho se neboj a podej mi ruku."

"Ona se chce zeptat, jestli má ještě něco udělat."

"Klidně postačí, když zavřeš oči."

A stalo se. Ve chvílce stáli v Tamwôlských zahradách.

"Jak se ti taky líbí, Non?"

"Říká, že je to tady velice krásné a pusté. Nikoho tady nebude obtěžovat."

"Tak jí vyříd', Non, ať zrovna z toho strach nemá." řekl zamyšleně Narnoot a přitom zasněně pohládl kůru jednoho stromu.

"Ptá se komu, to má vyřídít."

"Ah, promiň, Non, zapomeň na to. Víš, že jsem tady nebyl už sedmdesát let? Za tu dobu se to tady trochu změnilo, ale neboj se, cestu najdu."

"Ona se ptá, kam ji zavedete."

"Budu ti muset najít střechu nad hlavou. Myslím, že Tamwôl bude pro tebe to nejlepší."

"Ona říká, že jí to není jasné. Copak teď není v Tamwôlu?"

Narnoot se usmál.

Non, jak brzy sama poznáš, Tamwôl a Tamwôl je rozdíl. A ničeho se neboj. Tady ne!"

Chvilíčku to trvalo, než se mu podařilo najít cestičku. Šli po ní dobrou čtvrthodinku, než mezi korunami stromů zahlédli střechy Tamwôlu a zároveň zaslechli opodál hlasy. Bina se zastavila.

"Stalo se něco?"

"Ona se ptá, jestli chcete jít k těm lidem."

"To nejsou lidé, Non. To jsou groa, je to jejich země."

"Ona se ptá, co jsou, groa zač."

"Groa jsou groa. Jocher říkal, že to byli tví přátelé, co tě zavedli do Glenviku. Já jsem taky groa. No tak, Non, netvař se tak zničeně."

"Říká, že si připadá hloupě. Co když to jsou její přátelé a ona je nepozná. Dovolte jí aby se šla raději podívat na ten dům."

"Dobrá Non. Půjdu za nimi sám. Ale varuju tě. Ten, jak ty říkáš dům, je větší, než si dovedeš představit. Tak abys nebyla zklamaná," dodal s úsměvem.

Když se za ní díval jak odchází, napadlo ho, že by ji rád poznal před tou nehodou.

"Musí to být zajímavá osobnost, když jí sem povolili vstup," pomyslel si.

Vzápětí se však vydal zjistit, kdopak to tam řeší jakýsi zapeklitý problém.

"Dobrý den, drazí přátelé." řekl hned jak prošel mezi živým plotem.

"Dobrý den. To snad není možné. Narnooto! Jsi to opravdu ty?" vyhrkl radostně Gordig.

"Konečně sis na nás vzpomněl. Sice si byl pryč jen pár desetiletí, ale nám se stýskalo. Zůstaneš už tady?" vyzvídal honem Marve.

"Kdepak, kluci. Mám tam rozdělanou ještě nějakou práci. Ale vy, jak tak poslouchám, taky něco řešíte."

"Naše starosti jsou, určitě příjemnějšího rázu, než ty tvoje. Sestřička se bere Sergeho." chlubil se Marve.

"Tak, Carmina se bude vdávat? No konečně! Doufám, že mi sdělíte datum svatby, to si nesmím nechat ujít. Tam v Glenviku mě taky pozvali."

"No jo Glenvik," povdechl si Marve.

"Udělalí jsme si tam výlet, ale trochu se to zamotalo a tak jsme se za tebou nedostali," dodal Gordig.

"To je od vás pěkné, starého kamaráda nenavštívíte."

"Vždyť si Narnooto mladší než já," ohradil se Marve.

"To jsem, ale v Glenviku mi počítají už stodruhý rok," řekl Narnoot a s úsměvem si pročísl řídnoucí bílé vlasy.

"Poslyš, dědečku, copak tě přimělo odskočit si sem?" vyzvídal Gordig.

"Inu, jedna taková okolnost se ztrátou paměti. A mám dojem, že zrovna vy budete ti praví, co by jí mohli nějak pomoci."

"Narnooto, nemluv v hádankách, ale jasně!" dožadoval se Gordig okamžitého vysvětlení.

"Ta okolnost stojí támhle u fontány. Říká si Non, něco se jí přihodilo, ale nepamatuje se co. Tak si ji tu nechte a pěkně se o ni starejte."

"Nikam, Narnooto!" zadržel ho Marve.

"Přesně tak. Nejdřív nás představ a pak si jdi, kam je ti libo," doplnil Gordig. Namířili si to k fontáně.

"Non, tihle dva mladí pánové, ti tady všechno ukážou. Tohle je Gordig a tamto Marve."

Bina zvedla hlavu a nesměle jim pohlédla do očí. Reakce byla nečekaná. Marvemu poklesla čelist, Gordig zalapal po dechu a pak si mezi sebou vyměnili jediný pohled. V téže chvíli chytili Narnoota pevně za ruce, aby jim náhodou nezmizel.

"Narnooto!" procedil Gordig mezi zuby.

"Ty víš, kdo to je! A klidně se bavíš tím, jak nás taháš za nos," vyjel na něho Marve.

"Ona prosí, ať mu neublížíte," řekla potichu Bina.

"Co to řekla?" zeptal se nevěřičně Marve.

"Tak jenom ztráta paměti. Ano? Narnooto, mluv!" poručil Gordig.

"Nic nám neřekla, ale podle příznaků to mohlo způsobit jedno z černých zrcadel." odpověděl vážným tónem.

"Promiň, vím, žeš to tak nemyslel," omlouval se Gordig.

"Byl to pro nás šok, když jsme ji poznali," upřesnil Marve.

"Já vám rozumím, mysleli jste si, že je mrtvá." řekl Narnoot a obrátil se k Bin.

"Měj se krásně, Non."

"Ona říká ať vy taky."

"Marve, Gordigu, co nevidět jsem tady zase."

Dořekl a zmizel.

Náhlou radost ze setkání kazila okolnost, že se na ně Bina dívala tak cize. Neznamenal pro ni nic. A to je přivedlo do rozpaků, jak s ní mají vlastně mluvit.

"Bin," začal opatrně Gordig, "my víme, že se na nás nevzpomínáš."

"Jsme moc rádi, že jsi zase tady. S námi." řekl Marve a Gordig ještě doplnil:

"Biny, uděláme všechno co bude možné, abychom ti pomohli. Neslibujeme žádné zázraky a tak buď prosím schovívavá."

"Ona říká, že vám moc děkuje a zároveň i ona žádá o trpělivost. Byla by vám vděčná, kdyby jste jí dali, zatím, úplné soukromí."

"Dobrá Biny, doprovodíme tě do tvého pokoje," řekl Marve a pokynul jí, aby je následovala.

Byla to přesně ta

ložnice, kde strávila svou druhou noc v Tamwôlu.

Když zůstali sami stát na chodbě, položil Gordig Marvemu otázku:

"Marve, řekni mi, spím?"

"Chceš odpověď Gordigu? Půjdu teď domů a povím Carmině a Sergovi, co se stalo."

"Budou mít radost," povzdechl si Gordig.

Tu noc, po velice dlouhé době Gordig plakal. Nemohl vůbec usnout. Trápily ho výčitky svědomí. Neměli ji tam nechat. Po chvíli se vztek, beznaděj, pocit viny a vzpomínky spletly do touhy něco udělat. Vstal z postele, práskl dveřmi a vyšel do tmavé chodby. Zamířil si to rovnou do Velké sloupové síně.

On tam byl. Seděl na trůně zahaleném tmou jako by věděl, že Gordig přijde. Neřekl jediné slovo, čekal, až začne sám.

"Příteli, určitě víš, koho máme v Tamwôlu. My groa neznáme lék na její trápení. A tak tě prosím o pomoc."

"Gordigu příliš spěcháš. Neprosila tě snad sama o trpělivost? Některé věci se mohou spravit samy od sebe jiným je třeba napomoci. Její podoba je to nejmenší, na to stačí zrcadlová síň. Ale nepůjde to dřív než její paměť a vědomí budou v pořádku. Popřej jí čas."

"Věřím ti příteli."

Další dny plynuly v klidu jako by se nic nestalo. Bina trávila většinu času zavřená v knihovně a za večera bloumala po zahradě.

Styděla se. Hrozně se styděla sama za sebe. Co jsou zač tihle groa? Jsou k ní tak laskaví. Její ložnice je velká a nádherná jako vůbec celá tahle budova. Ano tento podivný dům. Je v něm tolik pozoruhodných věcí a tajemných síní a člověk se tu cítí dokonale bezpečný. Kterousi noc, když ji přemohl pláč, sedla si zničeně na podlahu a hlavu opřela o zeď. Nejdřív se jí zdálo, že je to jenom sen a nebo ozvěna vlastního srdce, ale něco zaslechla. Od té doby měla dojem, že ten dům je vlastně živý.

Neustále však měla pocit, že ji někdo pozoruje. Ale ať se dívala sebelíp nikoho nezahlédla.

Kdosi ji ovšem doopravdy sledoval. Jednou v noci stál u její postele, kde spala. Byl to on.

Sklonil se nad ní a tiše pošeptal:

"Tvoje paměť je jenom uzamčená. Klíč k ní máš ty!"

Na druhý den ráno se Gordig probudil velice brzy. Pokoušel se sice ještě usnout. Spánek se však nedostavil. Dělal si starosti se vším. Se svatbou, s Binou. S tou hlavně. Všem okolo se snažila vyhnout. Tak rád by se s ní promluvil. Vždyť se musí cítit hrozně osamělá. Zvolila se něco jako dobrovolné vyhnanství, ale proč? S těmhle myšlenkami vyšel až ven na terasu a posadil se na první schod.

Jak tam tak seděl a dumal, zaslechl za sebou kroky. Byla to Biny. Také si to ráno nějak přivstala a teď zachumlaná do deky, přisedla si ke Gordigovi.

"Ptá se jestli si vzpomínáš, na to ráno v Brohu."

Gordig se na ni překvapeně podíval.

"Myslíš, jak jsme hledali vodu?"

"Ona říká, že byla tehdy celá mokrá."

"Tos tedy byla. Biny." z čiré radosti Binu objal. Aspoň její paměť je v pořádku. Ale stejně ze všeho nejvíc si přál, aby byla zase taková jako dřív.

"Gordigu. Ona se tě chce na něco zeptat."

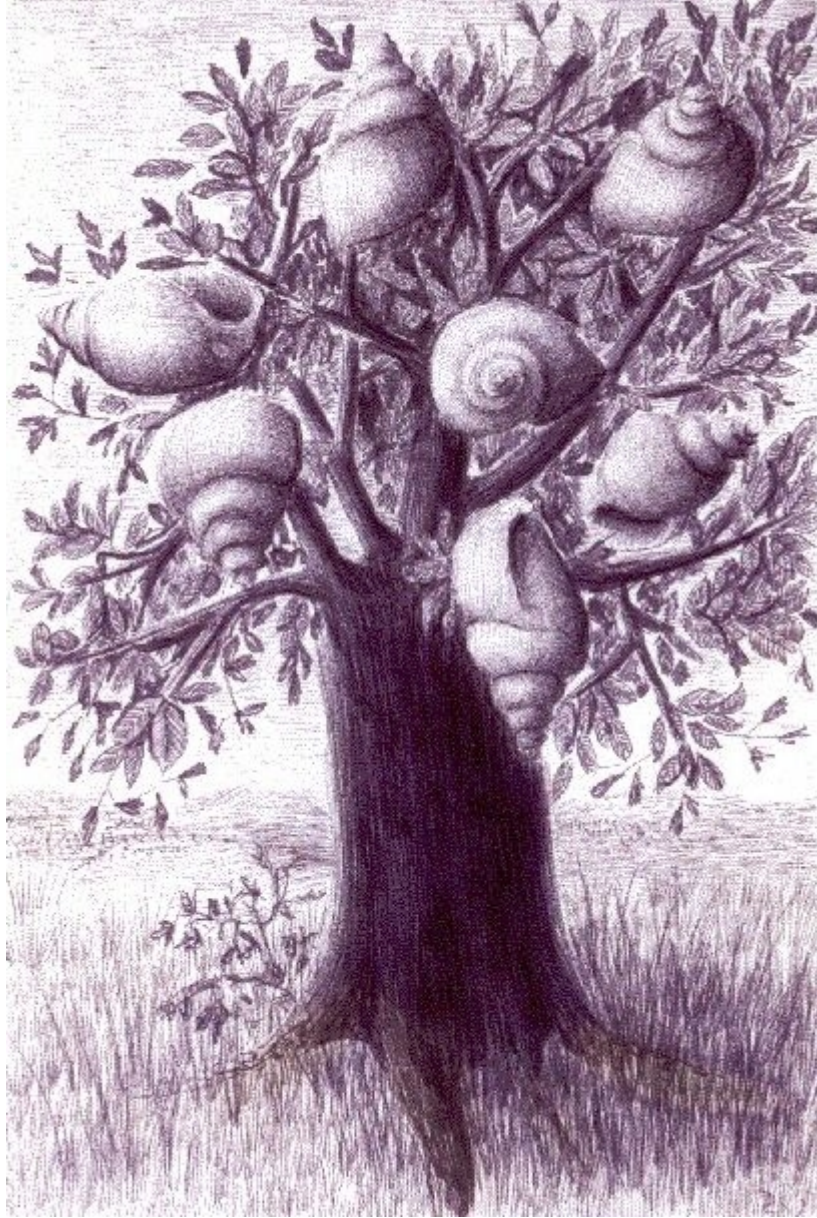
"Poslouchám tě Biny."

"Ona se ptá, jestli ti připadá moc ošklivá," vysoukala ze sebe rozpačitě.

"Hlavně mi kvůli tomu připadáš dost nesvá. A to mě zlobí. Chápu, že to není nic příjemného, ale do katastrofy to má daleko. Nám je opravdu jedno jak vypadáš. Jenom bychom si přáli, aby si byla zase sama sebou. Ještě něco Ti povím. Snad tě to potěší. Není to definitivní. Neboj se, až přijde ta správná chvíle, dám ti vědět. Nenechám tě navěky běhat s tímhle obličejem." a povzbudivě se na ni usmál.

"Ona říká, že ti děkuje, Gordigu."

Teď když se už Bina zase na všechno pamatovala, musela jim všem vyprávět, co se s ní dělo. Ovšem je pravda, že její posunuté vědomí trochu komplikovalo vnímání děje.

Tamwôlské léto se pomalu sklánělo k podzimu. Listí bylo ještě zelené, ale vzduch už voněl po chladném větru. Až se z toho Bině zastesklo. Jak se předtím toulala chodbami Tamwôlu, bloudila teď mezi stromy. Ach, ty Tamwôlské zahrady, nejste parkem či sadem. Od obzoru k obzoru táhnete se jako oceán. Království stromů, šepotající za měsíčních nocí svůj příběh, království květin, něžných šperků v koruně Tamwôlu. Bině se stýskalo po vrchovině. A v zahradách hledala její odraz. Nikdy nedoufala, že by mohla najít cokoli důvěrně známého. Ten den se vydala dost daleko. Po pěti hodinách prodírání se hustým lesním porostem, dostala se na nízký kopec, jen mírně porostlý stromy. Chtěla si tady odpočinout, než se bude vracet zpět. Sedla si do trávy, mírně zaklonila hlavu a při

pohledu na strom stojící před ní, se jí sevřelo srdce. Zнала ho. Určitě se nemýlí. Ten legračně zdeformovaný kmen by poznala kdykoli.

Tamwôl je asi něco jako nebe pro stromy, řekla si Bina na cestě zpět. Stýskání pominulo. A taky na něj nebyl čas. Začaly přípravy na svatbu. Všichni groa, co mohli zůstat tou dobou v Tamwôlu, měli plné ruce práce.

Když se Bina ptala Gordiga, při míchání těsta na věnečky, proč pečou oni, řekl jí:

"To víš, Biny, u vás lidí se stará o pohoštění rodina nevěsty, tak ti to připadá poněkud zvláštní. Jenomže u nás se sejde tolik hostů, že by to bylo neúnosné. A tak každý něco upeče nebo uvaří, dá se to dohromady a na všechny se dostane."

"Říká, že by chtěla být nevěstou v Tamwôlu." Gordig se sice pobaveně pousmál, ale myšlenky mu ulétly o několik století zpět, k jeho svatbě s Annou.

"Možné je všechno, Biny." řekl nakonec.

Pár dní uteklo jako voda a nastala noc před obřadem. Zatímco ostatní spali, ať už dobře či neklidně v nejuvýchodnější části Tamwôlu se cosi řešilo.

"Žádám tě, abys černá zrcadla přenesl do Tamwôlu."

"To kvůli Biny, že?"

"Jsem sice její anděl strážný a velice by mě potěšilo, kdyby bylo vše jako dřív, ale ta zrcadla by už měla být tady. Ani jedno už není chráněno a lidem nejsou k ničemu. Dva prázdné rámy v zrcadlové síni, jsou tam, pokud vím, od té doby co Tamwôl stojí."

"To tedy znamená, že mě prosíš, abych jí pomohl?"

"K čemu bych jí jinak byl. Však to nebude poprvé, co jí zkrříš cestu. Jak to bylo s její pamětí? Teď musím hlídat její klidný spánek. Omluv mě, prosím."

Když se člověk ráno vzbudí ještě za šera a u postele najde snídani, určitě ho to potěší. Ale, když najde lístek, kde je úhledným písmem napsáno - Přijď za mnou do zrcadlové síně, jen se podiví, do je tak důležitého. Asi to spěchá, pomyslela si Biny a přes noční košili si přehodila jem tenký hedvábný šál. Zrcadlová síň, cosi málo o ní věděla, zatím však neměla možnost se o tom přesvědčit, kdykoli procházela kolem, bylo zavřeno. Tentokrát už z dálky viděla, že dveře jsou dokořán. Světlo dopadající jimi zvenčí, osvětlovalo ztěží pár metrů, zbytek sálu tonul ve tmě. Biny nahlédla nesměle dovnitř.

"Krásné dobré ráno, Biny. Pojď dál, už na tebe čekám."

Ten hlas Bina neznala.

"Říká, že vám přeje dobré jitro, ale zároveň by se ráda dozvěděla, kdo jste a co jí chcete."

"Moje jméno není zrovna důležité. O něco bych tě, však rád požádal. A neboj se prosím. Můžeš si stoupnout doprostřed mezi ta dvě tmavá zrcadla?"

Protože ta zrcadla stála hned po stranách u vchodu, příliš se nezdráhala.

"Ona říká, že podobné zrcadlo už viděla."

"Není podobné, je to to samé. Pověz mi, ale za koho to stále mluvíš?"

"Ona říká, že mluví jenom sama za sebe."

Tento rozhovor se začíná vyvíjet slibně, povzdechla se v duchu Biny. Ani se nepředstaví a ještě mě chce poplést.

"Slyším velice dobře. Říkáš stále ona. Kdo je ona?"

"Ona se ptá, jaká ona?" Vždyť tu nikdo další není."

"Právě si řekla, ona se ptá."

"Ona říká, že to neřekla," dohřála se Bina nad tímto nic neříkajícím dialogem.

"Stále říkáš, ona." Neznámý hlas nejevil sebemenší známky neklidu.

"Ona se ptá, co jí to chcete namluvit," ohradila se Biny dopáleně.

"Bin, říkáš ona," trval na svém.

"Ona říká, že neříká."

"Říkáš!"

"Neříkám!" zakřičela zoufale Biny a pak dodala:

"Jdu pryč."

"Omlouvám se, Biny, ale jinak to nešlo."

"A co prosím vás?" otočila se ve dveřích.

"Měla si posunutě vědomí, Biny. Klidně se zeptej koho chceš. Ty sama sis toho vůbec nebyla vědoma. Ale uznej sama, nezní to přinejmenším zvláště - ona se ptá, proč je tady, ona říká, že jde pryč?"

"To jako, že jsem tlumočila vlastní myšlenky?"

"Přesně tak."

"To tedy pěkně děkuju," zděsila se Bina.

"Není zač."

"Počkejte prosím. Já tomu nerozumím. Jak se to stalo, co jste udělal?"

"Ty ses, Biny, dotkla černého zrcadla. Co to s tebou udělalo víš sama. Jediné co mohlo tvé vědomí upravit, bylo postavit tě mezi tvé vědomí upravit, bylo postavit tě mezi obě černá zrcadla a trochu se tě ptát."

"Promiňte, ale pokud jedno z těchto zrcadel je z Glenviku, co dělá tady. Měla jsem zato, že to jsou spíš zrcadla zla. Můžete mi to vysvětlit. Většinou dostávám jen kusé odpovědi. Jako by se báli, že prozradí víc, než je pro moje lidské uši vhodné."

"Dobrá, Biny, tak poslouchej. Zrcadlová síň Tamwôlu by se klidně mohla nazývat síní proměn. Na obou stěnách naproti sobě je po devíti stříbrných zrcadlech. U dveří byla místa pro černá a přímo na dveřích je taky zrcadlo, to je obyčejné. Ani stříbrná, ani černá nejsou ze skla. Je to velice zvláštní, řekněme, hmota. Černá zrcadla, však vznikla jaksi zvlášť, za přispění sil zla. Dlouhý čas byla ukryta a proto nemohla být umístěna zde. Patří sem, jsou rovnováhou ke stříbrným. Pokud budou tady, neudělají nic, co by nešlo hned napravit."

"To v nich musí být veliké zlo, když je musí vyvažovat osmnáct stříbrných. A to obyčejné znamená tu rovnováhu?"

"Dá se to tak říct."

"Tak mě napadá, že všechno dobré musí mít i svůj špatný dopad, aby zůstala rovnováha zachována. Pak je docela dobře možné, že můj svět má svůj alternativní svět, ve kterém se odehrává všechno právě naopak. Mohlo by se stát, že pokud by se někomu splnilo přání být neustále šťastný, nevnímá by ho pak vůbec jako štěstí, ale jako neutrum. Takže jediným cílem, řečeno matematicky, veškerého snažení by měla být nula? A nebo je nula bod kam tak jako tak směřujeme? Když jsou andělé a ďáblové pak Bůh je... ó, jé, to je dost nešikovná věta. Je to tedy kvůli rovnováze? Dobro bez zla a zlo bez dobra by ztratilo význam. Tedy činy zlé a dobré se navzájem odečítají a sčítají, vyjde-li nula je to ideální stav? To by pak znamenalo, že dobro navíc by nás zákonitě vzdalovalo od nuly? Na tohle je moje logika krátká!" s povzdechem dokončila svou úvahu.

"Doufám, že mi nebudeš mít za zlé, když ti tvé domněnky ani nepotvrdím, ani nevyvrátím."

"Já vím, některé věci nemusím vědět dopředu. Jenom, kdo jste, to mi nemůžete říct?" cosi tušila, ale chtěla mít jistotu.

"Určitě jsou důležitější věci, než je moje jméno."

Chvilí Binu nenapadlo, co má na mysli, až pak.

"Ovšem ta svatba, budu muset jít. Přijdete tam taky?"

Místo odpovědi řekl jen "Pospěš si."

Bylo skutečně načase. Gordig se už po ní sháněl.

"Holka zlatá, kde jsi byla? Je tady tolik hostů, že jsem tě málem nenašel," přitom jí dal její šál na hlavu jako závoj a ještě jí nasadil věneček z aster.

"Vypadáš jako nevěsta."

Já ti dám nevěsta, pomyslela si Bina a její pohled říkal, to ti tak věřím hochu.

Gordig však vedl Binu kamsi do ústraní.

"Tak pojď, Bin, chceme ti někoho představit."

Pod starým jilmem stál Marve a nějaká mladík. A právě on Biny oslovil jako první:

"Krásný den, Non, jsem rád, že tě zase vidím."

Bina však marně pátrala v paměti. Nemohla si vůbec vzpomenout, odkud ho zná. Gordig, Marve i ten neznámý se nad tím faktem docela bavili.

"Já vám říkal, že mě nepozná."

"Tak co, Bin, pořád nic?" dobíral si ji Gordig.

"Biny, já se s nimi vsadil, že to uhádneš," řekl Marve.

Co to na mě přichystali, dumala Bin, přitom se znovu podívala na neznámého. Kohosi jí připomínal. Zrovna, když by to potřebovala, určitě si nevzpomene. Jakže ji to oslovil? Non?

Jenom jednoho prosila, ať jí tak říká. Marve si všiml změny výrazu v její tváři, takticky zachoval mlčení a jen na Binu spilenecky mrkl. Ta se zkroušeně obrátila k mladíkovi a řekla s vážnou tváří:

"Vzdávám to, pane Brene." Tato stručná věta přítomné udivila hned dvakrát. Zaprvé, že měla naprostou pravdu a za druhé, už neřekla ona.

"Dnešní den je samý zázrak," prohlásil Gordig.

"Ale teď pojd'te, za chvíli začne obřad."

"Proč se na mě díváš, Bin?" ptal se po cestě Narnnot.

"Trošku mi nejde do hlavy, že jste to vy."

"Jestli se ti to nelíbí, máš smůlu, ale takhle vypadám doopravdy. A nevykej mi."

"Dle rozkazu. A už mě můžeš jmenovat Biny, Narnoote."

"Takže se zase cítíš sama sebou?"

"Až na to povrchové provedení," vyklouzlo jí s povzdechem.

"Co?" zeptal se Narnnot se smíchem. Formulace poněkud nezvyklá, leč přesná, pomyslel si.

"Mrzí tě, že jsi ošklivá?"

"Vadilo by mi i kdybych vypadala jako miss univers."

Narnnot sice neřekl nic, ale když se na sebe podívali, bylo vidět, že si rozumí. Zatím se už všichni rozestoupili do dvou řad a vytvořili mezi sebou širokou uličku.

Gordig se jemně dotkl Binina ramena:

"Vidíš, Bin, tu dámu ve fialových šatech?"

"S těmi rozpuštěnými vlasy?"

"Ano, tak to je moje máma."

Bin na něho nevěřičně pohlédla:

"Máma? Vždyť vypadá mladší než ty?"

"Pochopitelně, je to přece víla."

Je hrdý na to, že je její syn. Tady prostě není nic jako u nás, pomyslela si. Nálada byla slavnostní a přece něčím tak samozřejmá. Vyzvěděla, že poslední svatba tu byla asi před sto lety a tak čekala něco honosnějšího. Jenže pro groa ta doba není o nic delší, než u lidí něco jako rok. Žádný kostel, žádné družičky. Nad nimi se tyčily prastaré stromy a klenba ranního nebe. Místo svatebního pochodu zněl ptačí koncert.

"Zdám se já jim nebo oni mě?" zašeptala tichounce Biny, jen tak pro sebe.

"Copak?" zeptal se Gordig, "Jsi nějaká nepozorná, Biny. S takovou si vůbec neuvědomíš, že nějaký obřad byl. Vidíš. Tamhle je Sergo s Carminou."

"Gordigu? Co to má Carmina na sobě. To je snad křišťálová mlha nebo co. Je nádherná!" Její nelíbený obdiv Gordiga pobavil. Ovšem, Carmina vypadala dnes obzvlášť krásně. S rozpuštěnými vlasy, věnečkem bílých růží a v těch šatech vypadala jako pohádkový přelud.

"Biny, ty jí půjčila moje máma, jsou to její svatební."

Pojednou všichni přítomní utichli. Sergo vzal Carminu za ruku a vedl ji až nakonec uličky k velkému bílému kameni.

Chvilí se nedělo nic. Biny napjatě pozorovala tváře všech co kolem stáli. Neobjevila však žádnou známku toho, že by bylo něco v nepořádku. Škoda, že se předem nezeptala, jak to bude probíhat. Někdo jí tu chyběl. Ten kdo je oddá. V tom okamžiku ho uviděla.

Jediný pohled stačil, aby Bina strnula úžasem a ani na vteřinku z něho nespustila oči. V životě snad nespatřila nikoho tak krásného. Mohla-li však mluvit o kráse tam, kde slova nestačí.

Na dlouhých černých vlasech měl prostou stříbrnou korunu, ozdobenou jen jediným tmavěmodrým kamenem. Bílá říza a černý plášť, jež měl na sobě vypadali tak jednoduše a stroze. Zato jeho tvář byla mírná a vlídná jako by zářila jakýmsi vnitřním světlem. Přistoupil k oběma snoubencům a promluvil:

"Carmino Astrello, ptám se tě, chceš se stát Sergeho ženou?"

"Ano, chci."

"Sergo Ventí Arente, ptám se tě, chceš se stát Carminiím mužem?"

"Ano, chci."

"Teď pravím vám, láska je vašim svědkem, Bůh bere na vědomí vaše rozhodnutí stát se manželi a já je na tomto místě stvrzuji." A přitom spojil jejich ruce.

V tom okamžiku, jako by se všichni probudili ze sna a hrnuli se k novomanželům.

Bina ještě stačila, zadržet Gordiga.

"Prosím tě, Gordigu, kdo to je?"

Musela to vědět, musela. Jakmile uslyšela jeho hlas, málem se jí podlomila kolena. Byl to ten, s kým ráno mluvila. Ten co ho šel Gordig v noci žádat o pomoc, Binu navštívil v její ložnici a mluvil s jejím andělem strážným.

Gordiga naléhavost její otázky trochu překvapila. Vzápětí si však uvědomil, že ačkoli je tady Bina už delší čas, ti dva se ještě nesetkali. Nejspíš ji okouzlit, pomyslel si Gordig a právě proto měl najednou obavy jak přejme, jako člověk, jeho totožnost.

"Víš, Biny, to je Smrt."

"Děkuji, Gordigu," řekla to jako by byla myšlenkami někde docela jinde.

"Stálo se něco? Jestli chceš, můžeme si spolu promluvit?" Gordig měl najednou pochybnost, jestli vůbec vnímala jeho odpověď.

"Díky, Gordigu, běž napřed, za chvíli přijdu."

Ale nebyla to pravda. Vůbec tam nechtěla jít. Naopak. Sotva si jí Gordig přestal všimnout, rozběhla se k Tamwôlu. Udýchaná vběhla do velké síně a zničeně si sedla na mramorovou podlahu.

"Věděla si to Bino," mluvila sama k sobě.

"Vědělas!" Od této chvíle nebudeš mít nikdy klid. Nikdy jsem neměla vejít do Tamwôlu. A přece to bylo mé největší přání. Co jsem to udělala? Je pozdě, Bino. Nevrátíš čas. Máš cos chtěla."

Proč se teď zoufale drží za hlavu? Proč se chce vrátit domů? Jsou tajemství o nichž je dobré mlčet dokud nepřijde jejich čas. Každý máme svá přání, velká, malá, obyčejná nebo pobuřující. Máme si dávat pozor na to co si přejeme, protože by se to mohlo splnit. Zrovna, když to nejmíň čekáme. Bina teď měla strach, chtěla odvrátit neodvratné.

Musí najít svou tvář, musí domů a musí to udělat rychle.

Gordig našel Binu až po večeři. Nešlo mu do hlavy, proč se tak najednou ztratila.

"Něco ji rozrušilo nebo někdo," dumal, "Nikdy by mě nenapadlo, že ji to tak vyvede z míry. Asi jsem jí to měl oznámit šetrněji. To je opravdu zvláštní. Dal bych krk na to, že o Tamwôlu ví skoro všechno, třebaš nepřesně, ale ví. Že by jí zrovna jeho přítomnost byla zatajena? Něco tady nesedí a pořádně, ale já na to přijdu."

V tom, že to není jen jeho dohad ho utvrdila sama Bina, když mu oznámila, co chce udělat.

"Ty se chceš, tedy, vrátit domů Bin? Proč, nelíbí se ti tu něco?" snažil se opatrně vyzvídat.

"Zoufale potřebuju změnu. Chci chvíli žít ve světě, kde se zdánlivě žádné zázraky nedějí."

Gordig věděl, že to není celá pravda, ale on má čas, dost času a tak se tvářil jako nic.

"A to chceš mezi lidi, tak, jak teď vypadáš?" začal si jí dobírat.

"Ne, ale nejspíš budu muset. Nemám vůbec tušení, jak by to šlo zrušit," povzdychla si.

"Hlavu vzhůru, Biny, copak jsem ti neřikal, že ti dám vědět, až přijde čas? Stačí, když si zajdeš do zrcadlové síně a budeš mít po starostech."

"A to si mi to celou dobu tajil?" trošku se na něho zlobila.

"Díky za radu. Chtěla sem se tě, ale na něco zeptat. Nechci odejít natrvalo. Jenomže nevím, jak zpátky."

Tohle byl pro Gordiga další otazník do záhady. Ale byl rád. Začala nějak patřit k Tamwôlu.

"Poslyš, Biny, jak ses sem vlastně dostala?"

"No, prostě jsem přišla. Sice jsem napůl spala."

Gordig se na chvíli zamyslel.

"Pak v tom nevidím žádný problém. Dostalo se ti, jako člověku, zvláštní výsady. Máš sem volný vstup. Jenom pro začátek, až se budeš vracet domů, běž oknem z toho sálu, jak jsme šli do Grazka"

"Ono to jde i jinak?" podivila se Bina.

"Ale ano. Klidně bych se teď mohl přemístit na zem. Je to vážně jen věc vůle, ale ty to raději nezkoušej. Aby ses neztratila. Mě se to už párkrát povedlo. Sám nevím, čím to je."

Neloučili se. Věděla, že se vrátí za několik měsíců. A ona se vrátí!

Jednoho prosincového večera seděl Gordig s Marvem v knihovně u Broggů a hráli šachy.

"Mat, Gordigu. Zase jsem vyhrál. Ale ty se vůbec nesoustředíš." Marve se zatvářil dotčeně, protože tak snadné vítězství ho vůbec netěšilo.

"Myslím na Binu."

"Ale."

"Zapomněl jsem se ti o tom zmínit, dneska ráno jsem se byl za ní podívat. Říká, že mají spoustu pečeni na vánoce."

"To je snad v pořádku, ne? Tak copak ti vrtá hlavou?" otázal se Marve v domnění, že se konečně Gordig vyjádří nějak ve smyslu, jak ji miluje.

Jemu však dělalo starosti něco jiného.

Vzkazuje, že se vrátí až na jaře, jak pokvetou první stromy. A to mi právě není jasné, proč tak pozdě. Klidně by se tady mohla objevit na pár hodin. Je tady tolik sněhu a vůbec. A ona si klidně zůstává v tom jejich zaprášeném městě. Co jí vadí na zimě v Tamwôlu?" zauvažoval Gordig.

"Na zimě? Počkej, počkej. To by mohlo mít souvislost s naším přítelem. Nemají snad lidi takový zvyk vynášet na jaře Moranu, jako symbol smrti a zimy?" prohlásil Marve velice vážně. To by, ale Gordig nesměl Marveho tak dobře znát, aby mu to uvěřil. Přesto však řekl.

"Ano! Bude věřit na pověry. Teď, skoro v jednadvacátém století. Výborná úvaha."

"Ovšem logice neodporující," trval na svém Marve.

"Odporující nebo ne, to je jedno. Bina velice touží sem jít. To jsem poznal."

Marve se pokusil zatvářít jako detektiv Holmes:

"Drahý Watsone, ač si to patrně neuvědomujete, právě jste vyslovil řešení celé této zapeklité záhady. Právě proto, te tak moc chce, si to odpírá. Počkejte, jak je ta věta? Ano! Štěstí nespočívá ve štěstí, ale v jeho dosahování." Marve se zatvářil vítězně a měl proč. Skutečně to byla pravda.

Přešly podzimní plískanice, vánoce, jarní tání a velikonoce. Bina to už nemohla vydržet. S

jistotou věděla, že jejím opravdovým domovem se stal Tamwól. Ztratila pro něj srdce. Bylo jaro a byl čas k návratu.

Stalo se to na konci dubna. Bina ještě nebyla rozhodnutá vrátit se natrvalo. Zatím bude "běhat" mezi dvěma světy.

Kvetoucí stromy zdobily cestičky hebkým kobercem. Po každém závanu větru se k zemi snášely okvětní plátky jako vločky. To bylo to první co Bina uviděla.

Jako by z ní spadla všechna závaží země. Byla volná. Z čiré radosti nad tím poznáním se rozběhla tou alejí k Tamwólu. Na zemi ji stále strašily konvence a předsudky. Strach, že ji někdo uvidí při něčem nepatřičném. Ty měsíce byly k nepřekání. Udýchaná dosedla na schody.

"Měla bych se podívat jestli je Gordig někde tady. Ale pěkně potichu abych ho překvapila."

Opatrně se začala plížit podél zdi. Sotva se takto dostala k pootevřenému oknu do knihovny, zarazila se. Ozýval se odtamtud jakýsi šramot. Velice opatrně nakoukla dovnitř. Gordig stál zády k ní a přehraboval papíry rozházené po stole.

"Že by chtěl zase někam cestovat?" napadlo Binu a sledovala ho dál. Doufala, že se najde příhodný okamžik, aby o sobě dala vědět. Mezitím se Gordig ztratil mezi regály. Bina té chvílky využila. Potichoučku se vyhoupla na okno a opatrně slezla do místnosti. Sklonila se nad papíry a jeden list vzala do ruky.

"To vypadá jako nějaký překlad, ale co je to za jazyk?" dumala. Najednou zaslechla, že se Gordig vrací. Co teď? Rychle upustila papír a vrhla se ke dveřím. Díky průvanu, jak je zavírala, bouchly. O ne teď jsem se prozradila, pomyslela si a honem se ještě pokusila schovat do výklenku za rohem. Gordiga trochu překvapilo, že se dveře samy od sebe otvírají a zavírají, šel se tedy podívat na chodbu, ale tam nikoho neviděl. Tak se vrátil zpět. Bina si oddechla. Ne však na dlouho. Sotva se vydala ke své ložnici, zaslechla něčí kroky. První dveře jaké byly po ruce vedly do Gordigova pokoje.

"No páni, skrývám se jako bych něco provedla. Ale aspoň je to zábava. A podívejme. Má tady všude spoustu papírů. Na čempak to asi pracuje. Zvedla jeden papír. Byl na něm jakýsi záhadný nákres. Dřív než mu přišla na kloub, zaslechla zas nějaké kroky. Okna v pokoji byla otevřená a Bina jimi chtěla vyklouznout ven. Sotva se dotkla okenního rámu někdo chytil za kliku. V mžiku se skrčila za pohovku.

"Jo, někde to taky mám," oznamoval Gordig Marvemu, sotva vešli. Přitom jak otvírali zásuvky psacího stolu povídá Marve:

"Mám dojem, že jsem zaslechl na chodbě nějaký šramot."

"To mě zase bouchly dveře v knihovně. Snad to byl průvan."

"Nebo taky straší. Kde je ten zbytek?" zajímal se Marve.

"No to musíme do knihovny."

"Konečně," šeptala si Bina sotva odešli. Pro jistotu ještě chvíli počkala, než vykoukla ze dveří, aby se podívala jestli jsou pryč. Potom honem spěchala do své ložnice, tam se převlékla a přes zahradu se vydala do kuchyně.

"Když překvapení, tak pořádné," prozpěvovala se a prohledávala spižírnu.

"Upeču jim bábovku, doufám, že tady mají pořádné zásoby. Výborně! Ještě, že je kuchyň od knihovny pěkně daleko. Kdepak je forma?"

Pobíhala po kuchyni, vážila a míchala. Ještě vyhřála troubu, těsto nalila do formy a dala péct.

Usadila se na stůl a protože si zrovna neměla s kým povídat, dávala troubě přednášku o pečení:

"Ne abys to pokazila. Pečení je velice odpovědná činnost. Těch chemických reakcí, které se právě dějí ses určitě nikdy nevyšimla. Ještě, že jsi do práce celá žhavá. Počkej tady na mě. Jdu se podívat po něčem do vázy."

Vrátila se zrovna, když bábovka začínala vonět. Než se docela dopekla vybírala Bina čajový servis. Než se kdo nadál, všechno bylo perfektně nachystáno a poskládáno s ním šla až do knihovny.

"Neklepal někdo?" zaposlouchal se Marve.

"Kdyby tahle knihovna nebyla tak obrovská, uvidíme na dveře," povzdechl si Gordig. Pro jistotu

se šli přesvědčit, jestli tam přece jen někdo není.

"Žádný ztracený duch, ale kouzelný dědeček Gordigu, hlady málem šilhám," zajásal Marve nak vonící bábovkou.

"Ten tvůj dědeček, bude patrně ženského pohlaví," poopravil ho Gordig a už si bral kousek.

"Máš úplnou pravdu. A špehuje nás," zvolal Marve radostně, když se náhodou podíval z okna.

Honem Bině pomohli dovnitř. Všichni tři se posadili ke stolu a nutili Binu vypravovat o všem co zažila a chvílemi zase ona zpovídala je.

"Víš, Biny my teď asi měsíc budeme pryč. Půjdeme se znovu podívat na ten váš svět. Nechceš se přestěhovat ke Carmině a Sergemu? To víš, že čekají rodinu? Můžeš jí pomoci s výbavičkou," navrhol Marve.

Ale Bina ne:

"Pomůžu jí, to ano. Jenomže bydlet chci tady. Jak budu mít čas, chtěla bych se pustit do studování. Moudrostí taky

v těch knihách máte dost a dost. V jistých oblastech, třeba v dějepisu, jsem zjistila závažné mezery. A taky ta okna do světa se mi k tomu budou hodit."

S prvním májovým dnem Binu ponechali o samotě. Moc si přála toho stihnout co nejvíc. Ráno vstávala za úsvitu a spěchala ke Carmině. Tam jí pomohla s čím bylo zrovna třeba a jinak si povídali o všem možném. Jak už to tak dámy o samotě dělávají.

"Víš, co ti povím, Bino, jsem ráda, že těhotenství netrvá roky, ale jen jeden."

"A už víš, co se ti narodí?"

"To víš bude to takové zářijové překvapení."

Někdy z toho bylo Bině trochu smutno a představovala si, že by byla taky maminkou. Ve svém věku by mohla mít dvě i tři děti. Jenže za chvíli na to zapomněla a v hlavě měla docela jiné věci. Odpoledne, pokud se zrovna nenacházela doma, trávila v knihovně a u některého z oken. Většinou své studium protáhla hluboko do noci a ke spánku se ukládala těsně před půlnocí. Dny běželi tak rychle, že než se nadála konec měsíce byl tady.

Ten večer seděla na pohovce v cestovní síni a věnovala se dějinám Řecka. V místnosti byla už tma si svítila devítiramenným svícem. Dumala nad letopočty a přepočítávala si je na Gordigův věk, protože to jí šlo nejlíp.

"Dobrý večer, Ro." ozval se z přítomí známý hlas. Ovšem tak nečekaně, až Bina polekaně zavřela knihu. Poněkud v rozpacích odpověděla:

"Dobrý večer, pane."

"Lekla ses moc?" otázal se.

"Trochu. Není tady moc tma?" Bina honem nevěděla co říct a tak aspoň vstala.

"Nikam nechod', Ro, tohle světlo úplně stačí. Smím ti tento večer dělat společnost?"

Velice dobře si všiml, jak je Bina neklidná, ale tvářil se, že si toho nevšiml.

"Pochopitelně." usmála se.

Posadili se skoro zároveň.

"Dlouho si taky nebyla. Čekal jsem tenkrát, že za mnou po obřadu přijdeš, ale ty ses ztratila. To bylo trochu nečekané."

Bina se přímo topila v rozpacích.

"Jestli se vás to dotklo, pane, omlouvám se."

"Nemusíš se omlouvat, Ro. Doufám, že ti nevadí, jak tě oslovuji?" a zkoumavě na Binu pohlédl.

"Ne, pane."

"Copak je to s tebou, Ro? Posledně v zrcadlové síni jsi byla výřečnější. Je to snad tím, kdo jsem?" Moc dobře věděl, že tato otázka ji donutí k delší větě.

"Věřte mi, že ne, pane. Není to vámi, je to mnou. Víte je to pro mě velká čest, že jste si udělal čas a trávíte se mnou večer. A právě z toho jsem poněkud nesvá," pokoušela se nějak uvést věci na pravou míru.

"Za čest bych si to spíš měl pokládat já, že přede mnou neprcháš, když jsi člověk. Většina z vás o mě nemá dobré mínění. Ro, baví tě žít v Tamwôlu?" otázal se nečekaně.

"Řekla bych to jinak. Mám to tu ráda.

Je to zdá se, jediná střecha nad hlavou znamenající bezpečí. Budete se možná divit, ale vždy jsem snila o takovém domě. A to nemluvím o zahradě, ta je prostě neopakovatelná. Všechno je tu tak zvláštní. Třeba tato okna. Už vidím tým vědců, jak zkoumají, proč je to možné, že jimi mohou vidět kamkoli do budoucnosti, minulosti či přítomnosti a navíc se tam i dostat. To ovšem jen teoreticky. Trošku mě mrzí, že minulost a budoucnost můžu zkoumat jen takhle a nesmím tam projít. Dotknout se různých věcí co vidím, promluvit s lidmi," povzdychla si.

"Čas je zapeklitý, jakmile bys vstoupila mohla bys ovlivnit spoustu věcí."

Bina si to v duchu představila:

"To je fascinující. Znamená to tedy, že by jen stačilo vejít do minulosti a třeba na pár minut zadržet nějakého, na první pohled bezvýznamného člověka a těch pár minut by mohlo změnit dějiny?"

"Svým způsobem. Ale možné to je," přisvědčil. Bině rozváděla své myšlenky dál.

"Uvědomuje si někdo jak by to tady šlo snadno? Jen ať někdo nevynalezne stroj času. To by se pak děly věci. Dokonce by se mohlo stát, že bych se sem ani nedostala. Ale to pak znamená, že kdybych teď zařídila abych se před několika lety vdala, pak odtud automaticky zmizím? A vy zapomenete, že jsem existovala? Nebo tu zůstanu a můj nový život by běžel na časové přímce souběžně s tím původním, jenomže v jiném prostorovém pásu? Pak by bylo docela dobře možné, že tyto pásy existují nezávisle na jakýchkoli zásazích v minulosti či budoucnosti. V tom případě by jich bylo nekonečně velké množství a například v některém z nich stále ještě žijí veleještěři nebo máme po atomové válce a já možná neexistuji. Mám dojem, že v takovém případě je i nekonečno zoufale malou hodnotou. To je báječné."

"Časoprostor je komplikovanější, než si myslíš. Mě se to ovšem netýká. Přesto je někdy velice zajímavé částečně přijmout jeho pravidla. Jako třeba teď."

"Jak to myslíte, částečně?" nechápala Bina.

"Kdyby se tě někdo zítra zeptal cos dělala večer. Nejspíš bys mu odpověděla, že sis povídala se smrtí. Ale on by řekl, jak je to možné, že právě tou dobou umírali lidé při povodni nebo leteckém neštěstí?"

Obě okolnosti se nevylučují," řekl a usmál se. Bina ho poslouchala velice bedlivě.

Neunikl jí jeho jediný pohled, jedinké gesto.

"Tady, to vlastně znamená, že jsem mrtvá! A také třeba, co já vím, Alžběta I ještě neumřela."

Tedy, že vnuk může umřít dřív než jeho dědeček, který byl v době jeho narození po smrti. Vyznáte se v tom? Dokonce právě teď víte, kdy a jak jsem zemřela. A vlastně snad i nejste, protože je docela dobře možné, že v budoucnu nebude nic smrtelného. V tom případě umřete sám sebou?" otázala se Bina nejistě.

"Řeknu ti tolik, Ro. V této chvíli neznám tvoji budoucnost. V této chvíli stáli žiješ. To je tím částečným přijetím časoprostoru."

"Mám dojem, že bych nad tím neměla moc přemýšlet. Protože pak nacházím jen další a další otázky. Odpovědi mi na ně nikdo nedá, protože jsem člověk a nemám je zatím znát. Už tak jsem objevila víc než je zdravé. Prohlížím se dějiny a vidím, že hodně věcí je jinak než píšou v knihách. Ne, je to zvláštní znát pravdu, když i ti nejvzdělanější tápou. Mám z toho někdy pocit výlučnosti, ovšem i osamělosti. V těchto oknech jsem viděla příliš mnoho na to abych zůstala stejná. Trápí mě vlastní bezmocnost," povzdechla si Bina.

"Máš touhu změnit svět a myslíš, že máš málo sil? Víš, že nikdo není úplně bezmocný? Jak rozlišíš velký skutek od malého? Je mezi nimi takový rozdíl? Jak snadno dáte se splést. Kolikrát pouhou banalitu pokládáte za důležitou a může se to stát i naopak. Trápíš se nad bolestmi světa, ale ty jsou přece složeny ze spousty malých soukromých bolestí. Chceš zabít mouchu tak, že rozbiješ stůl na němž sedí?" Byl zvědavý na její odpověď.

"To co mi říkáte, dávno vím. Nemohu říct, že omluvou pro mě je má lidskost. Však právě kvůli ní se mi stává, že nejjednodušší věci dělám složitě. Mohu se vymluvit na svou nedokonalost, ale neudělám to. Vidíte hluboko do lidí, pane. A my sami býváme k sobě slepí a hlupáci. Groa jsou v tomto ohledu poněkud jiní. Všiml jste si někdy, kolik pokladů je v lidech skryto? A vůbec ve všech bytostech. Trápí mě, že ji nemohu spatřit v celé jejich kráse. Na vině bude nejspíš mé já." Ještě dlouho do noci si povídali. Chvillemi se sice Bině zdálo, jako když je u zpočátku, přesto to byl příjemně strávený čas. A to natolik, že skoro nemohla usnout. Tu noc ani dlouho nespala. Asi kolem šesté hodiny ráno, vmísila se jí do snu jemná melodie hrací skřínky. Úplně to stačilo, aby se probudila. Levou rukou zašátrala po nočním stolku, aby se přesvědčila, vychází li ta hudba z její skřínky. Jediný pohled před sebe jí však ujistil, že je to zbytečné. V ruce ji měl Marve. Stáli tam s Gordigem, mile se na ni usmívali a popřáli jí dobrého jitra.

"Spíš než dobré ráno, popřála bych vám raději dobrou noc. Je od vás velice milé, že okamžitě po návratu domů mi oznamujete svou přítomnost. Ovšem nezdá se vám to příliš časně?" vypravila ze sebe Bina podivuhodně dlouhou řeč, na to, že byla rozespalá.

"Slečna je nevrhá, zdá se." mrkl Marve na Gordiga.

"Úsměv by ti slušel víc. Hodil by se k tomu překvapení," zatvářil se Gordig tajemně.

"Doufám, že mi nechcete oznámit, že opět vyrážíme na nějaký výlet," skoro se vyděsila Bina. Z vyhráté postele se jí chtělo pramálo. Marve s Gordigem ji z ní, ale šetrně, leč nekompromisně vytáhli.

"Výlet to zrovna nebude, ale pár kroků budeš muset obětovat. Ale, až to uvidíš. Věř mi, nebudeš litovat," přesvědčoval ji Marve.

Vedli ji rovnou do zahrady. U rybníka se zastavily a ukázali jí na jeden zelený keř.

"Je nejvyšší čas. Slunce bude za chvíli nad hladinou, pozoruj ta poupata," řekl tiše Gordig.

Stal se velice zajímavý jev. Velice pomalu se začala rozevírat. Heboukové okvětní plátky se přímo draly na světlo. Bině se zdály jako z nejjemnějšího broušeného skla. Vzdáleně připomínaly květ ibišku. To stál ten keřík ještě ve tmě. ale co se stalo jakmile na něj zasvitlo slunce, bylo nečekané. Ve květech se denní světlo rozkládalo v duhu. Každičký si tvořil svou vlastní. Barevná krása obklopila keř. Vypadalo to, že všechno kolem užasle strnulo. Jen vítr ne. Zlehka pohupoval křehkými květy, až se zdálo, že z nich chce vyloudit tóny. Ony, však místo aby zněly, začaly ztrácet své průsvitné lístky. Snášely lehce k zemi jako mlha. Za několik málo okamžiků by nikdo neřekl, že se tu stalo něco, tak úžasného. Kouzlo skončilo. Bina si hluboce vydechla. Aniž by řekli jediné slovo, obrátili se a šli pryč.

Až teprve v Tamwôlu o hodnou chvíli později, právě při snídani se o tom Biny odhodlala promluvit.

"Jak se jmenuje?"

"Říká se jí Enliís. Roste jenom tady, a nikde jinde by ani nerostla. Je to taková místní zvláštnost, jako pláň stříbrných trav. Tu si taky ještě neviděla." odpověděl jí Marve.

"Vím, kde je, moc ráda bych se na ni podívala. Zahlédla jsem ji z dálky. Vypadá jako veliké moře," ve tváři měla pojednou zasněný výraz a nepřítomně dodala, " Karnoche, euthiyna énthu asutre."

Jedna věta, téměř nevědomky pronesená oba překvapila. Marve se zakuckal a Gordig se nevěřičně zeptal:

"Víš cos právě řekla?:

Ta otázka vrátila Binu zpět do reality.

"A co jsem řekla?"

"Neuvěřitelné jako barva hvězdného nebe, jenomže po našem," připomněl jí Gordig.

"Jak po vašem?"

"Biny, copak ty si nevědomuješ, že mluvíme jiným jazykem než ty?" tázal se Marve.

"No, vlastně, ano. Jenomže to nevnímám, asi to bude tím, že nám dokonale rozumím." zamyslela se Bina.

"Marve, to je neuvěřitelné, náš jazyk neovládá a přece jím před chvílí mluvila."

"Možná ho vnímá mimovolně. Ovšem obsah té věty mi smysl nedává.

Ať se však Biny ptali jak chtěli, odpověď neznala. A nebo, že by ji nechtěla přiznat?

Červen, měsíc šípkových růží, utekl jako voda. Jeden den bývala v Tamwôlu, druhý na zemi.

Nebo jak bylo třeba. Musela si doma vyřídit ještě pár záležitostí než začnou prázdniny.

Klidně by se mohlo říct, jeden měsíc, ale právě v tom čase se Bině přihodilo něco, řekněme co by potřebovalo vysvětlení. Stalo se to odpoledne. Bina se předtím domlouvala s Marvem, že by se mohli někam vydat, tentokrát ve třech. Marve měl jedinou podmínku, že Bina sama vybere, kam mají jet.

Bylo to pro ni těžké rozhodování. Bezradně běhala po cestovním sále, jak si ho sama pro sebe nazvala, od jednoho okna k druhému.

"Bretaň, Švédsko, Norsko, Finsko? Nebo raději Himaláje, tichomoří, deštné pralesy, severní pól? Ah, ta naše planeta je tak veliká."

Asie, Amerika, Afrika, Evropa, Austrálie, Arktida, Antarktida, všechno se v těch oknech míhalo. Čas od času se před některým zastavila a udělala si poznámku.

"Jo, to by šlo. A co to máme tady? To je nějaká stará továrna. Hm. A opuštěná. Vždycky jsem se chtěla do nějaké podívat. Na výlet se nehodí, ale teď tam na chvíli můžu zajít."

Stačil jediný krok a stála nahoře na střeše.

"No, šikovná jsi. Teď mi, ale řekni, jak se dostaneme dolů," hovořila sama k sobě. Nakonec našla starý rezavý poklop a po požár - ním žebříku slezla do nejvyššího patra. Neprohližela si to tam nijak pečlivě, jen to tak zběžně proběhla, podívala se špinavým oknem ven, ale viděla jen střechy domů na druhé straně ulice. Postupně scházela níž a níž, až se dostala do přízemí. První dveře, co našla, vedly do jedné z výrobních hal. Jediné, co tam našla, byla trochu haraburdí, které tam zapomněli a průvan. Tak se vrátila do chodby a otevřela protější dveře. Místnost to byla nevelká. Všude se tu válely staré noviny, prázdné láhve a pod oknem byly složené deky.

"Nejspíš tu někdo bydlí." napadlo ji, ale neviděla živou duši. Bina šla opět k oknu. Uviděla starý dvůr plný nepořádku, zarostlý plevellem a jeho konci rozbitou bránu.

Vedle okna byli dveře, vedly rovnou na ten dvůr, ale ať s nimi lomcovala, jak chtěla neotevřely se.

Zato ty, jimiž vešla, ano. Bina se z leknutí otočila. Do místnosti vpadla ženská v otrhaných šatech. Než Bina stačila cokoli říct, ta osoba strašně zaječela:

"Co tu chceš, ty zmetku? Okamžitě vypadni z mého domu ty lidskej červe."

V zápětí se shýbla pro prázdnou láhev a mrštila s ní po Bině. Ta měla co dělat, aby jí uhnula. Strachem se přitiskla ke zdi, aby měla krytá záda a opatrně šla podél ní ke dveřím. Ta šilená ženská ji, ale nechtěla nechat odejít jes tak.

S výkřikem: "Celá se odsud nedostaneš," se vrhla k Bině.

Využila momentu překvapení a vrazila jí pořádnou ránu pěstí do obličeje. Bině se spustila krev. Jako by jí to nestačilo pokusila se Binu chytit pod krkem. Tentokrát však narazila na odpor. Bina ji pevně uchopila za zápěstí a snažila, jak mohla, držet její ruce co nejdál od sebe. Jak dlouho tohle vydržím, doufám, že mě nenakopne, napadlo Binu a pohlédla sokyni zpřímá do očí. Na jediný okamžik se jejich pohledy setkaly. Bina zalapala po dechu překvapením. Její ruce povolily stisk a bezvládně se spustily podél těla. S vytřeštěnýma očima hleděla na tu osobu před sebou. Ta kupodivu nevyužila své momentální výhody. Naopak. Zbledla jako křída. Pravou rukou se křečovitě chytla za hlavu, jako by si chtěla zároveň zakrýt tvář a druhou, jenž se jí třásla rozčilením, ukázala ke dveřím. Úsečně sykla:

"Vypadni!"

Bina odtamtud vyběhla, nejrychleji co mohla. Přenesla se rovnou do Tamwôlu. Místo aby si vydechla běžela jeho chodbami dál. Až na jeho nejzažší konec ve východní části. Do zimní zahrady. Schoulila se tam zničeně v jednom rohu. Třásla se po celém těle s tise si šeptala:

"To není pravda, to nemůže být pravda."

Potřebovala být sama. Srovnat si to nějak v hlavě.

"Mám strach," přiznala se nahlas. Po celém obličeji a na rukách si bezděky rozmazala krev. Smutně pozorovala své dlaně. Snažila se pečlivě vybavit každičkový detail z toho setkání.

"Ty její oči, ne nemohu si mýlit. Strašně si přeju, abych se spletla. Myslela jsem, že snad spím nebo mi ta rána popletla rozum. Ale je to pravda. Venia. Ano to je to slovo. Venia. Kdo mi poslal to poselství? Zaslechla jsem to ve chvíli, když jsem na ni pohlédla. Znělo mi to v hlavě jako ozvěna. Venia. To je latinsky laskavost, milost. Pane Bože, snad to není její jméno? Bojím se připustit tu možnost. Ale vím, že je to pravda. Ta žena je groa!! Bině přejel po zádech mráz.

"Logicky je to nesmysl. Byla tak surová, tak zlá, tak..." Bina se zarazila. Najednou jí to bylo jasné: "Je nešťastná a zoufalá! Ale, jak se jí to mohlo stát? Co ji donutilo k takovému způsobu života? Budu pátrat. Přijdu na to."

Tušila, že za tím vězí cosi temného. Musí se ptát opatrně. Tohle bude pěkně nebezpečná půda pro otázky.

"Určitě o tom nebudou chtít mluvit. Jako tenkrát, jak sem se Gordiga ptala, co se stane, když groa zabije člověka." opět se odmlčela.

Myšlenky se míhaly jedna za druhou, splétaly se, až do konečného výsledku.

"To snad ...NE!" Do háje zeleného! Bino, ty holka střelená, jestli je tohle pravda a ty dvě okolnosti spolu souvisí, přeju ti hodně štěstí," a zničeně spustila ruce do klína. Nic horšího ji nemohlo potkat. Čišela z toho marnost. Měla by zjistit, jestli tady někde je zmínka o nějaké Venii. Případně co se s ní stalo a hlavně jaký trest čeká groa, když zabije člověka. A jestli se dá proti tomu něco dělat. Její logické kombinace sice dávají smysl, ale jistota je jistota.

Už byl dávno červenec a Bina se stále jaksí nedokázala odhodlat, aby se na to některého z groa, šikovně zeptala. Hodně času trávila tím, jak na to nenápadně přivést řeč. Bloumala po zahradě a dumala.

Ten den ji jako naschvál nic pořádného nenapadlo. Znechuceně si sedla pod jakýsi zvláštní strom. Na první pohled vypadal jako akát. Jenže tento kvetl červeně. Hrozny krvavě rudých květů voněly velice příjemně a Bině ta vůně vyjasnila tvář. Opřela se o jeho kmen, zavřela oči a zaposlouchala se do šumění listů.

"Asi jsem usnula," pomyslela si Bina, když oči zase otevřela a viděla, že slunce je už na odpolední straně. Rychle vstala a zamířila směrem ke kuchyni, protože zjistila, že má hlad. Jaké však bylo její překvapení, když místo Tamwôlu spatřila před sebou cizí hrad.

"Tak to se podívejme. Jestli se tady objeví bílý králík, budu se muset přejmenovat na Alenku," kroutila nechápavě

hlavou. Místo králíka se na kamenité cestě objevila asi šedesátiletá dáma, přijíždějící na kole. U Biny udýchaně sesedla, pečlivě si urovnala sukni a pak se zeptala:

"Copak, slečinko, snad jste nezabloudila?"

"Zatím, si nejsem docela jistá," odpověděla a pro jistotu se ještě jednou rozhlédla.

"Ale začínám mít dojem, že ano."

"A, že se tak ptám, kampak máte namířeno?" vyzvídala ta paní dál.

Bina jí málem odpověděla, že do kuchyně. Tato odpověď by patrně působila víceméně zmateně a nevěrohodně a proto si raději vymyslela pravděpodobnější lež:

"No, já, víte, čas od času jen tak cestuju. Nasednu do vlaku, pak někde vystoupím a tak. Jenomže jsem teď asi nějak špatně odbočila. Ani tím si nejsem jistá, ale co, nějak cestu najdu." řekla nakonec bezstarostně.

"A to zase ne. Kdo ví, kam byste se dostala. Milá, zlatá, já dobře vím, co může samotnou mladou holku ve světě potkat. Uděláme to takhle, já v tomhle hradě dělám kuchařku. Poptám se pánů, jestli nemají nějakou mapu okolí. Podle ní si zjistíte, kam se vydáte, doporučovala bych nádraží. A kudy se tam nejkratší cestou dostanete. A žádné výmluvy, jdeme." zavelela rázně, jakmile zpozorovala, že Bina chce zaprotестovat. Posadila ji v kuchyni ke stolu.

"Tumáš, vem si buchty, ještě zůstaly od svačiny. Pánové je dneska nechtěli. Nějak moc spěchali do města. A nevádí, že ti tykám?" zarazila se pojednou.

Bina jen rozhodně zakroutila hlavou, protože se právě zakousla do buchty, byla maková.

"A jak, ti vlastně říkají?"

"Biny," odpověděla, jakmile spolkla sousto.

"To je mi divné jméno. Co to znamená, Albína?" a tázavě na Binu pohlédla.

"Robinia," řekla věčně.

"Tvoji rodiče, asi nebyli při smyslech, když ti ho dali. A ber si ještě." pobízela ji.

Co jí na to měla Bina říct. Má jí vysvětlovat, že jí rodiče dali docela jiné jméno? Ale, co důležité to není. A tak se aspoň zeptala.

"Nevíte, přibližně, kdy se tak vrátí z toho města?"

"Budou čtyři hodiny, to by tu měli každou chvíli být. Tedy pokud se zase někde nezapovídali. Mezi námi mají všelijaké přátele. A víš, že to ani nejsou baroni. Titul si koupil jejich pradědeček i s tímhle hradem. Jako zaměstnavatelé ujdou, ale jinak to jsou podivíni, oba. Už jsou to pomalu staří dědkové, ale kolikrát vyvádějí jako malí kluci. Pan Alfréd je samá okultní literatura nebo jak tomu říká a jeho bratr Albert zas provádí všelijaké chemické pokusy. Ještě, že to dělá ve sklepě, jinak by to už tady lehlo popelem," paní kuchařka by se svěřovala dál, ale na dvoře zaslechla zvuk motoru.

"Už jsou taky, jdu se jich zeptat."

Oba pánové právě vystupovali z auta, když k nim přiběhla.

"Víš, že jdeš vhod, Bety?" otázal se důležitě pan Alfréd.

"Ne, a copak si přejete?"

"Doneseš nám kávu. Paní Baumová stále ještě uklízí?" neměl ji zrovna v lásce a velice nerad se s ní setkával, třeba jen na chvíli.

"Ano, pane Sternsteine, ale za chvíli bude končit. Jestli dovolíte, ráda bych vás poprosila o mapu okolí," vyslovila konečně svůj požadavek.

"Na co, Bety, potřebuješ mapu?" zatvářil se pan Alfréd, jako by ho žádala o nový automobil.

"To máte tak, jedna slečinka tak trochu zabloudila a já jí slíbila, že jí na té mapě ukážu, kudy se má dát. Mohla bych jí to sice nakreslit, ale na té mapě to uvidí názorněji." vysvětlovala ochotně. Oba pánové rázem ožili.

"A kdepak si ji nechala, Bety?" zeptal se pan Albert.

"Čeká v kuchyni," sdělila a netrpělivě očekávala odpověď.

"Dobře, podíváme se po té mapě. A ty až nám doneseš tu kávu, přiveď ji sebou," oznámil pan Albert.

Paní Bety honem spěchala zpět do kuchyně.

"Co říkali, mají ji?" vyzvídala hned Bina.

"Nech mě, ať si trochu vydechnu. UF. Všeho dočasu Jenom jim uvařím tu jejich moka a půjdeme."

Sotva překročily práh salonu, promluvil pan Alfred:

Slečnu tady s nám nechej, Bety. My už jí vysvětlíme, co a jak. A večeri přichystej přesně na šest hodin."

Pani kuchařka odešla. Pokynuli jí, aby usedla a mezitím se nalili kávu.

"Nabídli bychom vám také, ale Bety přinesla jen dva šálky," omlouval se pan Albert.

"Já stejně kávu nepiju," upřesnila Bina.

"Tak, tak, to je správné. Mladá dáma by neměla pít kávu. A co alkohol?" zeptal se a významně přitom zvedl obočí.

"Ani alkohol." odpověděla trpělivě. Pro jistotu celou větou. Paní Bety měla pravdu, budou to podivíni. Koukají na ni jako na nějakou atrakci. To jim tu mám dělat šaška, aby mi ukázali tu mapu?

Oba bratři zatím na její odpovědi souhlasně pokyvovali hlavou.

"A vaše jméno, slečno, zní?" otázal se pan Alfréd, jako nějaký zkoušející profesor. Hlavní město Paříže? To je snad výslech? napadlo ji.

"Robinia, prosím," odpověděla způsobně, musela se však přemáhat, aby přitom neobrátila oči v sloup.

"Robinia, slyšíš to Alberte? Robinia Pseudoacatia neboli trnovník akát. Jestlipak víte, že nepochází z Evropy?"

"Ano prosím, vím." říkala Biny, která už nervózně poposedávala. Konečně se odhodlala k otázce, div však, že se přitom nehlásila:

"Ráda bych se podívala na tu mapu."

"Ale ovšem, ovšem. Hned ji přinesu," zahlaholil pan Albert, ihned vstal od stolu a odešel kamsi za dveře. Za malou chvíli už před ní na malém stolku ležela tak dlouho očekávaná mapa.

Zatímco si Bina bloudila prstem po turistických značkách, položil jí pan Alfréd zvláštní otázku:

"Bylo by možné, že by jste odjela až pozítří?"

Sotva zahlédl její nechápavý obličej doplnil:

"Jindy bychom vás o to nežádali, ale je to taková shoda náhod. Zítra bude neobyčejně vhodná hvězdná konstelace, řekněme to jednoduše, k vyvolání ducha. Jedná se o takový malý experiment, pokus. Ovšem a to zdůrazňuji, pro všechny zúčastněné velice bezpečný. Tedy abych se dostal k jádru věci. K tomu potřebujeme být minimálně tři. A co je velice důležité, je fakt, že musí být přítomna jedna žena," pokusil se stručně nastínit stav věci.

"Proč, tedy nepožádáte paní kuchařku?" dožadovala se Bina odpovědi.

"Ano, ano, proč? Víte ta žena, musí být mladá a hlavně svobodná a paní Bety nesplňuje ani jeden požadavek. Navíc nevěří na duchy. Je tu sice ještě paní Baumová, ale ta se ke všemu neuvěřitelně bojí a je pověřivá. Mohli bychom pochopitelně požádat některou mladší členku spiritistického kroužku z města, ale když jste náhodou tady a snad ani nespěcháte.. Mohlo by to pro vás být zajímavé zpestření." argumentoval pan Albert. Bina se dívala z jednoho na druhého a váhala. Jejich pohledy byly tak prosebné, že nakonec souhlasila.

"Výborně, velice jsme vám zavázáni. Ovšem, teď by bylo nejlepší, aby jste se odebrala na lože.

S vyvoláváním začneme brzy ráno, tak aby jste nám náhodou přitom neusnula. Jestli dovolíte, doprovodím vás do pokoje pro hosty." oznámil jí taktně pan Albert a už pomalu otevíral dveře.

Cestou si říkala, no to jsem zvědavá, co se z toho vyklube. Říkali ráno? Pro jistotu se zeptala:

"Nevyvolávají se duchové náhodou o půlnoci?"

"O, ne, ne. Asi čtete brakovou literaturu. Věřte mi, nejlepší je to brzy ráno. Tak a toto je pro dnešek váš pokoj. Koupelna je tady naproti. Přeji vám dobrou noc."

"Dobrou noc."

Postel, která ji očekávala, byla, jak se dalo předpokládat starodávná. Typické pro ni bylo, že tam člověk zapadl a ráno se málem ze všech těch polštářů a pokrývek nevynořil. Z koupelny vyšla celá rozehřátá a tak si rovnou hupsla pod peřinu.

Odbila šestá hodina a paní Bety právě vstupovala do jídelny s večerí:

"Slečinka s vámi není?" zeptala se překvapeně.

"Ano, Bety, doprovodil jsem ji zadní brankou přes park k cestě. Na nádraží určitě trefí sama. A ještě, abych nezapomněl, zítra máte volno. Nejspíš odjedeme brzy ráno, ale je možné, že až odpoledne. To koneckonců není důležité. Rozuměla jste?" oznámil jí stručně pan Alfréd.

"Ano pane Sternsteine, pozítří budete mít snídani přesně v sedm."

"Tak si představ Kristino, na zítra mi dali volno," sdělila hned ve dveřích paní Baumové. Ta se tu vždy zastavovala na kus řeči.

"A proč, řekli ti to?" vyzvíдалa.

"Že, prý nebudou doma." sdělovala Bety.

"Tak, to si můžeš být jistá, že se odsud ani nehnou. Posledně z toho byla pořádná detonace. To jsem zvědavá co to bude tentokrát. Ne, že bych byla nějaká taková, no však mě znáš, ale čeho je moc, toho je příliš. Však mi to přidalo práce navíc. A těch rozbitých věcí. Raději nevzpomínat. Člověk jim uklízí skoro zadarmo. No, myslíš, že mě pustí do toho sklepa? Že, prý tam mají nějaké přístroje a tak. A já bych jim to tam mohla přeházet nebo co. Takovej krásnej sklep by to byl, na jabka. A, že ty jim taky něco neřekneš. Pod kuchyní máš sklípek jako dlaň. Kam to máš všechno dávat. Když chtějí jíst, mají se postarat. No já vím, nic s nimi nezmůžeme. Ale ještě jedna katastrofa a končím tady."

aby to potvrdila bouchla pěstí do stolu.

"Jo, jo, Kristino. Dědci staří, blázniví. Já ti jenom nevím, něco mi říká abych zítra nikam nejezdila."

"Bety, jestli máš tenhle pocit, pak se rovnou seber a běž pryč. Z toho nekouká nic dobrého, já vím co vím."

Venku bylo světlo a tak se Bině pochopitelně ještě nechtělo jít spát. Na nočním stolku vedle ní spořádaně ležely tři knihy. První po níž sáhla byl Faust.

"Ideální čtení, když člověk spí na starém hradě." libovala si.

Četla si dokud viděla na písmenka. Potom se klidně uložila ke spánku. Ráno ji probudili časně. Ještě před kuropěním.

"Doufám, že se nebudete zlobit, ale snídaně nebude. Musíme brát ohled na paní Bety," vysvětloval pan Albert. "následujte mě prosím do sklepa."

Šlo se tam rovnou z parku.

"Páni, to je ale velký sklep. Ale nikde tady nevidím kulatý stůl," divila se Biny.

"Pochopitelně, už včera jsem vám říkal, že moc čtete nevhodnou literaturu. Tedy ještě než začneme. Vysvětlím vám co bude vaším úkolem. Tedy slečno Robinio, až vám řeknu, přečtete tento text." a rozevřel velikou knihu, vázanou v kůži.

"Ale, to je hebrejsky." oznámila nejistě Bina.

"Pochopitelně. Ano máte pravdu, je to hebrejsky. Ale můj bratr, to někde přepsal latinkou, určitě to tu založil," a začal listovat.

"Ano, vidíte? Není to dlouhé. Asi pět, ano, pět vět," ujistil se nakonec.

Mezitím k nim přišel pan Alfréd.

"Už bychom mohli začít, že?"

"Moment, ještě něco. Jinak nemám dělat nic? Jen budu čekat, až mi dáte znamení a pak to přečtu?" chtěla se ujistit Bina.

"Přece jenom budete muset ještě něco udělat, tady ten stůl je postavený tak, aby každý z jeho rohů směřoval k jedné ze čtyř světových stran. A od vás bychom potřebovali abyste si stoupla na ten stůl," oznámil jí pan Alfréd.

"A to je všechno, ano?"

"Ještě taková drobnost," dodal pan Alfréd a oba bratři opatrně vylezli také nahoru. Každý ji chytil za jednu ruku a pan Alfréd dokončil myšlenku.

"Bude třeba vás připoutat k tomuto háku nad námi."

"Tak to teda ne!" rázně zaprotestovala.

"Pusťte mě."

Marně se jim pokoušela vysmeknout. Drželi ji pevně. Kolem zápěstí jí omotali provaz a pečlivě

přivázali k onomu háku. Pan Albert se jí přitom velice omlouval:

"Je nám to opravdu líto, že vám to připadá podezřelé. Ale věřte, děláme to pro vaši bezpečnost. Může se stát, pokud se to povede, že uvidíte věci, takového rázu, až by vás mohly vyděsit. Není vyloučeno, že v takové chvíli se pokusíte o útěk. Na tomto stole budete chráněná, ovšem mimo něj za váš život neručím."

Bina sice kývla souhlasně hlavou, ale co jiného jí taky zbývalo s rukama nahoře.

"Do čehos ses to zase namočila, Bino. Teď ti nezbývá nic jiného, než čekat, až je to přestane bavit," zauvažovala se v duchu. Potom začali rozžínat svíčky. Devět jich postavili do kruhu, uprostřed něho stála na stole Bina. Dalších třináct bylo umístěno na volná místa v kruhu tvořeném záhadnými značkami nakreslenými na podlaze. Mezi stolem s tímto kruhem stál stojan na tu prastarou knihu s hebrejským textem. Křídou kolem něj nakreslili kruh. Poslední dvě svíčky postavili právě na ten stojan. Vše bylo připraveno.

"Představení může začít," pomyslela si Bina, jakmile oba bratři vešli do prostředního kruhu ke knize. V této chvíli se ještě mohla usmívat nad pošetilostí dvou starších pánů. Ještě si mohla znuděně povzdechnout, no tak dobře, ať to už máme za sebou.

Přečetli první větu. Bina se marně snažila porozumět jejímu významu. A s další to bylo zrovna tak. Střídali se po odstavcích. Jejich hlasy zněly temně. Ozvěna navíc zkreslovala každé jejich slovo do nesrozumitelného tvaru. Bina se zoufale poohlédla po hodinách u dveří. Ukazovaly půl šesté. Najednou ucítila podivné zachvění ze samého nitra země. Podlaha pukala. Pokryla se sítí nespočetných prasklin. Ozývalo se dunění. Sítilo rostlo, rozpínalo se. Dlažba se měnila v kamenný masiv. Nechtěla uvěřit, že je něco takového možné. Asi na půl minuty se bratři odmlčeli. Otočili stránku a pak pokračovali.

Stěží zadržela výkřik. V jediném okamžiku se skála změnila v lávové pole. Všude mimo kruhy hořel oheň. Jeho plameny šlehalo vysoko. Rudé světlo oslepovalo. Ohnivě jazyky olizovaly zeď. Bina necítila jejich žár, přesto jí po tváři stékaly dva praménky potu. Nikdy si nedokázala představit peklo. Nyní ho viděla na vlastní oči.

Nastala druhá odmlka. Při následující větě plameny zmizely. Bina zahlédla maličký gejzír vody, další a další. Byla jich spousta. Nakonec se všechny slily ve veliké jezero. Hladina stoupala. Do kruhů se však nedostala. Během několika chvil vystoupila asi do výše čtyř metrů. Pojednou se voda začala vztekle zmítat. Obrovské vlny narážely na zdi sklepa jako by je chtěly rozbít. Bina s obavami hleděla na ty dva muže. Stále jen slyšela jejich hlas. Ve chvíli nejprudšího vlnobití, udělali třetí odmlku. Voda strnula jako zamrzlá. Opět se ozval hlas jednoho z bratrů.

Vzduch, prolétlo Bině hlavou. Z mocným závanem větru se voda ztratila. Bina neviděla nic. Plameny svíček se ani nepohnuly. Přesto jasně cítila, jak se kolem točí divoký větrný vír. Co je to? všimla se drobných zrníček prachu. Zdálo se jí, že jich přibývá. Jako by vítr drolil maltu. Spoutávají živly! A ony se brání, chtějí ven. Pře čem jim to pomáhám, zhrozila se. Křečovitě se držela provazu. Co horšího jí ještě čeká? Čtvrtá odmlka. Potom nahlas vyřkli slovo, jež jí znělo jako kachnev. Všechno kolem, jakoby v té chvíli zahalil černý mrak. Ztěží rozeznávala ručičky na hodinách. Bylo pět minut po deváté. Šero ještě víc zhoustlo. Svíčky nepohasly, přesto však prakticky nevydávaly žádné světlo. Stalo se ještě něco. V každém rohu stolu se objevila značka pro jeden živel, černá, červená, modrá a bílá. Ještě chybí zelená, napadlo Binu.

Ať už je konec, přála si. Mlčí, nic neříkají, snad je to už všechno.

"Ó ne." vyklouzlo jí tise a zároveň bolestně stáhla obličej. Opět začali číst. Tentokrát už vůbec neslyšela slova. Přehlušila je velice hlasitá změť zvuků. Přimo jí to rvalo uši. Snažila se je alespoň zakrýt pažemi, ale moc to nepomáhala. Ten zvuk byl všude. Splétal se a mísil, měnil výšky. Vše bylo velice prudké a nečekané. Jestli to nepřestane, zešílím, vzlykla Bina a obrátila oči vzhůru. Hrůzou strnula. Hustý černý dým se valil po stropě, jako povodeň rozléval se po stěnách obtáčel sloupy. Ve chvíli, kdy dospěl až k podlaze, ten nepříjemný zvuk se změnil v hluboký táhlý nepřerušovaný tón. Bina nevěděla, co bylo horší. Mimovolně se podívala na hodiny. Už se musely zbláznit, prolétla jí hlavou myšlenka, při pohledu na splašené ručičky, ženoucí se zběsile kupředu. To už nejsou hodiny, dny, ale týdny, roky, desetiletí. Podívala se na

své ruce, zůstaly nezměněny. Pokoušela si namluvit, že se jen v těch hodinách něco porouchalo. O to víc byla překvapená při pohledu na ty dva muže před sebou. Zákony času? Směšné! Oni mládli! Čím víc šly hodiny dopředu, tím byli mladší! Bině se začaly dělat mžitky před očima. Ať už ten zvuk zmizí, zašeptala. V tom okamžení bylo ticho. Černý dým se už nevalil, jen se líně povaloval. Hodiny začaly odbíjet. Poprvé, podruhé, potřetí, počtvrté, deset, jedenáct, dvanáct. Půlnoc!

V té chvíli pronesl pan Albert slovo, jemuž jedinému rozuměla dokonale - adveniat. Další věty jí opět splynuly do jednoho nesrozumitelného celku. Černý mrak u stropu jako by rozčisl blesk a ozval se dunivý hrom. Objevila se tam světlá trhlina. Přivolávali cosi silného. Vzpíralo se to jejich slovům. Ale ta byla mocná. Jejich hlas zněl pevně a neústupně. Byl to rozkaz, jemuž nebylo možno odporovat. Stahovali to dolů do kruhu. Třináct svící hořelo jako o život. Ty podivné symboly mezi nimi začaly, jeden po druhém svítit sinalým světlem. Cosi bylo ve vzduchu. Bina se celá rozklepala, jako by dostala zimnici. Ruce měla studené jako led a nehty jí dočista zmodraly. Zdálo se jí, že slyší hlasy. Nepřátelské, zlé, šeptající. Pomalu už nevnímala, co se kolem děje. Cítila se unavená. Nezajímalo ji nic jiného, než to, aby to všechno skončilo. Ať už jí dají přecíst ta slova a dají jí pokoj. Začínalo ji být jedno co se stane, nezajímalo ji to. Co na tom, že ovládají živly přírody, že jsou mladší a koho to tam v kruhu chtějí uvěznit.

Je to dobré nebo zlé? To pro ni už přestávalo mít význam. Podivné hlasy jí šeptaly tichá slova, znějící jako ukolébavka. Všechno je jedno, na ničem nezáleží. Obalil ji hustý závoj lhostejnosti a odevzdanosti. Proč se tomu vzpírat? Prázdným pohledem bloudila po stěnách. Pak čirou náhodou pohlédla do třetího kruhu. Ještě poslední symbol se rozzáří a to cosi, se ven už nedostane. Téměř bez zájmu si to začala prohlížet. Vypadalo to jako modravé světlo, ale postupně sláblo, matnělo. Mělo to, však velikou vůli dostat se ven.

Najednou si uvědomila, že od toho nedokáže odtrhnout oči. Jako by jí to volalo, tichounce, prosebně, smutně. Zaposlouchala se. V témže okamžení nad ní ztratily ty divné síly moc. Už neslyšela jejich našeptávání. Byla zase sama sebou. Opět vše vnímala jasně. Kdyby mohla, zakryla by si rukou ústa, aby nevykřikla. K čemu to jenom svolila.

"Bože, to jsem nevěděla." Zjistila, totiž, koho, že to tam drží a srdce se jí málem zastavilo. Ani si přitom nevšimla, že muži již přestali číst a stáli teď před ní.

"Vnímejte nás laskavě, slečno." oslovil ji velice nahlas pan Alfréd.

Pohlédla na něho nevraživě a řekla hlasem, zadržující hněv:

"Nebudu nic číst!"

Pan Albert se na ni usmál jako milius:

"Vy jste rozrušená. To je pochopitelné. Je to patrně naše chyba, že jsme vám neřekli podrobnosti. Musíte nám, ale věřit, že jsme zdaleka netušili, že to bude tak neobvyklé. Ale, jak vidíte, jste v pořádku. Opravdu se nemusíte ničeho bát. Však jsem vám to jednou řekl. Párkrát se zhluboka nadechněte a vydechněte, to uklidňuje. No. A teď to prosím hezky přečtěte, ano?"

Jindy by ji bezstarostně veselý tón jeho hlasu, snad přesvědčil. Ale ona se už rozhodla.

"Neudělám to!"

"Ale pročpak? Snad jste nezapomněla číst?" snažil se pan Albert vtipkovat.

Jeho bratr pomalu začal ztrácet trpělivost:

"Nedělej jí tu blázna. Však ona to přečte dobrovolně, že?"

"To vážně nevím, proč bych měla?" zeptala se úsečně.

"Tak, já vám to tedy povím," řekl tvrdě.

"Víš co se stane, když to nepřečteš? Ne, nevíš, jinak bys tak nemohla mluvit. Ta hromádka neštěstí, krčící se v kruhu jest smrt. Nemůže ven pokud ji nepropustím a to neuděláme! Nejsme blázni. Víš kolik let tohle připravujeme? A ty svou tvrdohlavostí teď způsobíš, že smrt na zemi přestane existovat. Dokážeš si představit, co se stane? Vidím, že ti to dochází, tak asi ano" ušklíbl se nakonec.

"A co se stane, když to přečtu?" podezíravě se zeptala.

"Já a Albert ji budeme ovládat. Staneme se nesmrtelnými. Tak jak ses rozhodla?"

"Ne!"

"Dobře," řekl našťvaně. V obličejí celý zrudnul.

"Albert podej mi dýku!" zakřičel. Sotva ji držel v ruce, vyhoupl se na stůl. Stáli tak s Binou naproti sobě.

"Já tě, ale donutím, rozumíš? A je mi jedno jak budeš trpět."

Studené ostří se Bině přitisklo na tvář.

"Nejdřív ti ozdobím jednu, pak druhou. Když bude třeba, uříznu ti nos, uši nebo prsty na ruce. A jak by se ti líbilo být bez ruky, nohy nebo nemít vůbec žádné končetiny? Sekeru máme taky.

Tak, co?" Jeho pohled byl nemilosrdný.

"Ne". trvala na svém Bina. Alfréd na nic nečekal a řízl. Čekali, co udělá, bude plakat a prosit? Jenomže tentokrát se přepočítali. Nikdy předtím necítila k nikomu tolik nenávisti a zloby. Stála na první pohled klidně bez pohnutí. Ruce, však měla křečovitě sevřené v pěst a provaz se jí zařezával do zápěstí.

Řekla pouze: "Ne!"

Pan Alfréd dodržel slovo a na druhé tváři jí opět udělal šrám. Uvnitř ní náhle cosi narůstalo, ohromná síla. Bina se vši mocí snažila to udržet v sobě. Mátlo ji co se děje. Sama nevěděla, co má dělat. A země se zachvěla. Jen trošku, ale stačilo to, aby Alfréd ztratil rovnováhu a spadl se stolu. V tom se ten tlak v jejím nitru stal natolik nesnesitelný, až Bina bolestí zkrivila obličej. Zoufale vykřikla. Procházelo to skrz ni. Nedalo se to nijak zastavit. Byla uvolněna obrovská vlna energie, jež započala dílo zkázy. Valila se jako lavina a smetla vše, co jí stálo v cestě. Odhodila oba muže, rozbila stůl na kousky, rozmetala svíčky. Stojanem s knihou prudce narazila o zeď. Smazala symboly na podlaze. Ten strašný náraz porušil stropní klenbu. Bina se, ale už o nic nestarala. Nezajímalo jí, co se stalo s těmi bratry a jestli se celý hrad zřítí nebo vyhoří. Uvolnila se jí pouta a dopadla na podlahu. I když se třásla po celém těle, rozběhla se ke dveřím, co jí síly stačily. Tak, tak se jí dařilo vyhýbat padajícím trámům a kamenům. Vzadu se pomalu šířil požár, vzduch byl plný kouře a prachu.

Na mokrých schodech upadla a rozbila si koleno. Nedbala na to, se zatnutými zuby klopýtala k východu do parku.

Venku byla hluboká noc. V té tmě nemohla najít cestu. Motala se mezi stromy, zaplétala se do keřů. Nakonec vrazila do jakéhosi kmene. Zničeně se u něj posadila a pevně ho objala. Byla vyčerpaná. Všechno viděla jako v mlze. Zavřela oči. Cítila bušení krve ve spáncích. Kéž by mohla spát. Třebas jen na malou chvíli. Ano, určitě usnula. Sotva totiž otevřela oči všimla si, že nebe bledne. Zároveň, však spatřila mužskou postavu.

Strachem zakřičela. Chtěla honem vyskočit a utéct, ale tělo jí vypovědělo službu.

"Biny, to jsem já Gordig."

"Kdo?" nechápala.

"Bin, copak mě nepoznáváš?" skoro se vyděsil. Už, už chtěla říct, že ne, jenže v té chvíli se jí podivná mlha před očima rozplynula.

"Gordigu, co se děje?"

"Chvála Bohu, už jsem se myslel, že se ti to vrátilo," klesl k ní aby jí pomohl vstát, přitom jí letmo sáhl na čelo," Ale Biny, ty máš horečku!"

Sotva se držela na nohách a tak ji raději vzal do náruče.

"Nikdy bych neřekl, že jsi tak těžká."

Ale Bina ho neslyšela, protože omdlela. Honem s ní spěchal do její ložnice, kde ji uložil na postel. Rozsvítil lampu. Venku se už docela zešeřilo.

"Holka bláznivá," říkal, když jí dával studený obklad na čelo.

Dveře od ložnice se otevřely a vešel Smrt. Zastavil se na prahu.

"No, jen pojd' dál, příteli," pobídl ho Gordig," aspoň mi s ní pomůžeš. Kdyby byla při sobě, vyčinił bych jí jako malé. Víš, že se klidně usnula pod krvavokvětou akácií? Kdybych ji náhodou nenašel, kdo ví jak dlouho by tam zůstala. To byl tedy nápad. Vždyť z toho docela dobře mohla přijít o tozum. A nebo o život," dopálil se Gordig.

"Mě to říkat nemusíš. Jen si myslím, že to vůbec netušila."

"To je hezké, netušila. Ale co teď s ní? S obyčejnou horečkou se poradím, jenže tohle?" a sedl si k ní na postel?

"Čelo má rozpálené a jinak je studená jako kus ledu. Ještě nám tady umře."

"Nezdá se ti, že tohle bych měl vědět především já? Není to tak hrozné, jak to vypadá. Stačí, když bude mít klid. Jenom bychom ji měli sundat šaty, nemyslíš?" a podíval se na Gordiga, co na to řekne.

"To jako úplně?" zeptal se nejistě.

"Jen mi nepovídej, že si ještě neviděl nahou ženu," řekl a pousmál se.

"Ale vysvětlíš jí to ty, až se vzbudí. Vidíš to?" ukázal mu dva rudé pruhy na Binině tváři.

"A na zápěstí to má taky. Co to je?" a tázavě se podíval na Smrt.

"Zapomněls na koleno. Tam má pro změnu modřinu. Asi měla příliš živý sen. Než se uzdraví, zmizí to."

Opatrně ji vysvlékli a zakryli peřinou. V té chvíli se Bina na okamžik probrala. Jako napůl ještě ve snu se obrátila ke Smrti a tichounce se zeptala:

"Jsi v pořádku, lásko?"

Když přikývl, opět zavřela oči a usnula. Gordig jí polekaně zakryl rukou ústa:

"Tiše, Biny, mlč! Tohle lidské dcery neříkají. Biny, ne."

"Proč?" zeptal se Smrt.

"Nevidíš, je celá mimo. Ani se neuvědomila, co řekla," odpověděl Gordig.

"Mýlíš se. Ona moc dobře ví, co řekla." sdělil mu s vážnou tváří.

"Tak moment," řekl Gordig a prudce vstal z postele, " jdeme ven!"

Oba vyšli na chodbu.

"Co to jako mělo znamenat?" dožadoval se vysvětlení Gordig.

"To máš na mysli co?" otázal se ho klidně Smrt.

"Všechno. Tys věděl, že tě miluje. Ano, věděla to už od začátku. Co přišla sem. Hned ten první den. Už je mi to jasné, to kvůli tobě sem přišla. Ale ty ses za ní ani neuráčil přijít. Já blázen si tu o ni dělám starosti. Cítíš k ní vůbec něco? Vsadím se, žes moc dobře věděl, co se jí dnes stalo. Ale nechal si to na mě. Tak řekni, máš ji aspoň trochu rád?" byl rozrušený na nejvyšší možnou míru, až skoro křičel. Taková nespravedlnost, jakým právem?

"Vybral jsem se ji." odpověděl mu klidně.

"Jak vybral? Jako co?" nechtěl Gordig věřit vlastnímu sluchu.

"To je jen na ní. Byla to výzva a ona ji přijala."

Byl tak klidný a vážný a to v té chvíli Gordiga vytáčelo snad ze všeho nejvíc.

"Dobrá, jestli to přijala, je to její věc, ale co ty? Věř mi, že bych udělal všechno proto, aby jí nikdo neublížil," snažil se to mírnější tón.

"Ty ji miluješ, Gordigu?" zeptal se ho Smrt. Gordig se pomalu posadil do prázdné niky vedle

dveří a zhluboka si povzdychl.

"Abys věděl, nejsi první, kdo se mě na to ptá. Já nevím, snad. Trochu. Spíš mám dojem, že bych ji měl chránit. Aby se jí nic nestalo. Aby nebyla nešťastná. Ale jak vidíš, moc se mi to nedaří," smutně sklonil hlavu.

Smrt se posadila vedle něj.

"Staré rány bolí často víc než ty čerstvé. Že mám pravdu? V něčem jste si oba podobní. Trápíte se občas nad věcmi, jenž jste nezavinili. Někdy mám dojem, že Biny považuješ..."

"Mlč! Prosím, neříkej to.

Prosím." přerušil ho náhle a nešťastně si rukama podepřel hlavu.

"Dlužím ti odpověď, Gordigu. Věř mi, že ji mám rád stejně jako ona mě. Neřekl jsem jí to. Máš ty vůbec tušení, jak si je nejistá? Kdyby věděla, když jsem s ní poprvé mluvil, kdo jsem, nedostal bych z ní ani slovo. Nevěřil se. Když se mnou mluví, hluboko v duši je přesvědčená, že toho není vůbec hodna. To co se dnes stalo byla zkouška. Ne, neďivej se tak na mě. Já se o to nepostaral. To ona sama nevědomky. Potřebovala přesvědčit sama sebe. Rozumíš

tomu?" jeho hlas byl velice smutný

"Ty víš, co se jí zdálo? Bylo to dost zlé?"

On si jen povzdechl: "Na sen? Dost."

Bina chodila pár dní jako tělo bez duše. Stále si nemohla srovnat, že se jí to jenom zdálo. A navíc k tomu musela myslet na Venii. Così jí říkalo, že jestli se teď o tom v Tamwôlu někomu zmíní, zavřou ji někam pod zámek, aby se zas do něčeho nezapletla. Chtělo by to najít někoho, kdo o její nehodě neví a je groa. Bina zrovna seděla ve veklém sálu na stupínku u trůnu a v tom jí to došlo.

"To jsem celá já. Ty nejjednodušší věci mě napadnou až naposledy. Narnoot. Doktor medicíny. Vypadá to, že se co nevidět vydám na cestu."

"Neruším tě, Ro?"

Biny měla společnost. Smrt.

Začervenala se jako pivoňka.

"Jen tady tak přemýšlím, pane," odpověděla a pohlédla na něj. Takto ho opravdu ještě neviděla. Tedy viděla, ale jen...

"Děje se něco, Ro?" zeptal se potutelně.

"Promiňte, ale vypadáte," Bina ztěžila zadržovala úsměv, "jak vás lidi malují. Jako kostlivec, jen ta kosa vám chybí." už to nemohla vydržet a usmála se.

"Jsem moc rád, že konečně vidím tvůj úsměv. Už jsem si myslel, žes ho někde ztratila. Proč se neposadíš na trůn?"

"Je váš, pane." Moc si přála, aby si sedl vedle ní a zase si s ní povídal. Udělal to. Musel jí číst myšlenky.

"Není můj, prostě tu jen stojí," opravil ji. Seděli tam na stupínku jen kousek od sebe. Bina se na něj nesměle dívala. Jak je možné, když tak vypadá, že ji vidí a mluví s ní? To je snad zázrak. Velice ráda by mu pohlédla do očí. Ale kápi měl tak staženou do čela, že ani nevěděla, jestli nějaké má. Jak nepochopitelné.

"Podívej se, Ro." a natáhl k ní ruku.

"To nejsou skutečné kosti. Je to jen cosi, co vidíš. Svýma lidskýma očima nemůžeš vidět, jak doopravdy vypadám. Vlastně mě nemůžeš vidět vůbec, pokud si to nepřeji. Nemám hmotné tělo. Nejsem muž, ani žena. Ale mohu budít zdání, že jimi jsem nebo čímkoli jiným. Třeba jako teď." Bina lehounce vzala jeho ruku do své. Je to vůbec možné? Kéž by ta chvíle trvala věčnost. A ptal-li by se jí někdo, co je pro ni zázrak, musela by odpovědět - právě toto. Okamžik, kdy se dotkly dvě bytosti natolik odlišné.

Bina se zachvěla. Zdálo se jí to jako sen. Ty drobné kůstky, jež držela, se začaly pomaličku měnit v prsty, dlaně, zápěstí... A postupovalo to dál a dál. Bina ucítila, že se dotýká hebounké kůže. Bylo to až k neuvěřenému, že to není skutečná lidská ruka. Ta zvláštní proměna, co se s ním stala byla dokonalá. Užasle si ho prohlížela. Pak vztáhla ruku k jeho kápi a zeptala se: "Smím?" Přikývl. Opatrně mu ji sundala. Bedlivě přitom sledoval její obličej. Zaznamenal každičkou změnu jejího výrazu. Napjaté očekávání vystřídal pohled milého překvapení korunovaný úsměvem.

"Vypadáte krásně, pane," přiznala, aniž by sklopila zrak.

"Tím chceš říct, že před chvílí jsem nebyl?" otázal se pátravě.

"Pane, já řekla vypadáte, ne jste."

"A rozdíl je v čem?" Nemohl se nezeptat i když velice dobře věděl jak to myslí. A Bina to věděla taky. Přesto odpověděla.

"Sám jste řekl, že podoba je zdání. Mluvím-li o ní nemyslím tím vaši osobnost. Neřekla jsem jaký jste. Protože kdybych to udělala, sdělila bych vám tak pouze cosi nepřesného."

"A to je?" vyzvídal dál.

"Tajemství." odvětila a šibalsky se usmála. Cožpak může říct něco, nač jí slova nestačí. Vypadá stejně, jako když ho uviděla poprvé. Najednou se sama za sebe zastyděla. Rozpačitě se podívala na podlahu.

"Holka bláznivá, jak by řekl Gordig," pomyslel si.

"Ach ti lidé. Kdo z nich má právo určovat měřítko krásy. Proč je někdy popadá to stýskání nad svou vlastní podobou? A kolik z nich se asi trápí nad nedokonalostí své duše? Dá se to vůbec srovnat? A nejsou nakonec pochybnosti stvořeny k tomu, aby se vyvracely?"

Musel bych být slepý, abych neviděl, že tím prosí o mou pozornost. Taktně, nesměle. Tolik se snaží být silná, neohrožená, veselá a pokaždé ochotná pomoci. Ale někdy má toho dost. A když není kolem nikdo, kdo by jí pořádně rány, pláče."

Opatrně jí zvedl hlavu a dlouze se jí podíval do očí. Zaleskly se tam dvě malé slzičky.

"Proč? Vždyť já jsem tak blízko," napadlo ho. Odpověď byla nasnadě. Copak je ze smutku se pláče?"

Čas Bině plynul jako voda. Sotva se nadála a přišel srpen.

"Biny, co je s tebou? Spíš vůbec v noci?" zeptal se jí jednou ráno při snídani Gordig. Od té příhody s akácií uběhlo pár týdnů, ale Bina vypadala pořád stejně pobledle, ne-li víc.

"To víš, že spím. Poslední dobou nějak hůř." přiznala.

A nebylo divu. Zdály se jí děsivé sny. Byla to taková plíživá tichá hrůza číhající na všech stranách. Pokaždé v nich potkala Venii. Jsou ty sny snad výčitkou, že dosud nic nepodnikla? Byla přesvědčená, že s největší pravděpodobností, ano.

Zajímavé bylo, že čím víc na to myslela, tím víc ztrácela odhodlání. Opět ten starý problém.

Prostě by potřebovala někým popostrčit. A to, aniž by to tušil udělal Gordig, když řekl:

"Měla bys na chvíli z Tamwôlu pryč. Na jiný vzduch. Jak je to dlouho, cos nebyla doma:"

"Měsíc?" pokoušela se Bina odhadnout tu dobu.

"Máš pravdu, Gordigu. Potřebuju změnu, ještě dnes tam odjedu:" řekla nakonec a zakousla se do chleba s máslem.

Zatajila mu však, že se doma hodlá zdržet jen několik dní a pak si to namíří rovnou do Glenviku. Ve městě bylo nezvykle rušno. Skoro na každém kroku viděla postávat skupinku vojáků.

Narnootův domek našla poměrně snadno.

"Hele novinka. Ještě by si sem měl dát cedulku, zvoňte dvakrát nebo tak něco. A slyší ho tam vevnitř, když je venku?" řekla si Bina jakmile objevila u dveří zvoneček. Nejspíš to slyšet bylo, protože se ozvaly kroky na schodech. Maličké okénko ve dveřích se pootevěřelo a jakýsi ženský hlas se zeptal:

"Koho hledáte?"

"Chtěla bych mluvit s doktorem, jsem jeho známá, jmenuju se Bina," odpověděla.

"Jo, jo, to by mohl říct každý. Počkejte pěkně venku a já se nejdřív podívám, jestli je pan doktor doma."

Lidi votravný, pořád abych běhala po schodech otvírat. Však už nejsem nejmladší, brblala si pro sebe. Velice pomalu došla ke dveřím Narnootovi pracovny, opatrně je otevřela a řekla:

"Venku čeká jakási osoba. Vona mi říkala jméno. Jenomže já toho mám v hlavě tolik. A stejně bylo takový divný."

"Dobrá, přiveďte ji sem. A to prádlo jste mi vyžehlila?" staral se Narnoot.

"V tomhle se na mě můžete spolehnout. Už ho máte ve skříni. A mezitím, než se to s tou osobou vyřídíte, odskočím si k plátenici. To jen, že vám pak nebude mít, kdo votvírat dveře, abyste věděl," řekla a důstojně odkráčela, aby Binu pustila dál.

"Až budete vevnitř, zastrčila závoru, ať tam nelezou cizí lidi," poručila Bině ve dveřích.

"No, prosím, prosím," řekla si Bina v duchu. Konec konců, proč by nevyhověla, když ji někdo pěkně poprosí. Copak tady u Narnoota asi dělá?

"Haló, Narnoot, jsi doma?" zavolala hned na schodech a čekala, co se bude dít. Dveře od pracovny vrzly. Objevil se v nich Narnoot.

"Osobo, co tady na mě hulákáte? Prý, Narnoot jsi doma? Copak jsme spolu chodili do školy? A sejděte z těch schodů, když s vámi mluvím," nazlobeně bouchl holí o podlahu.

Bina byla v mžiku dole.

"Dobrý den pane Brene," pozdravila způsobně.

"Počkat, počkat. Tebe bych měl odněkud znát, zauvažoval.

"Copak ta paní ti neřekla moje jméno? Já jsem přece.."

Narnoot ji přerušil:

"Ne, neříkej to. Paní Gven je už poněkud sklerotická, zato já ne. Vzpomenu si, jenom chvílku." na okamžik se zamyslel.

"Ty jsi. Že by? No ovšem!" zajásal a odhodil hůl, "ty jsi Biny!" a hlasitě se rozesmál.

"Víš, že jsem tě hned nepoznal? Dost ses změnila odposledně."

"K lepšímu nebo k horšímu?"

"Brepto! Ale posad' se a povídej. Jak je to dlouho, co jsme se neviděli?"

"Skoro rok, Narnoot. Však jsem v Tamwôlu teprve od května. A nikdo z groa se u tebe za tu

dobu nezastavil?"

"Kdepak, Biny, nejspíš mají svých starostí dost. Jenom Smrt. Byl tady někdy koncem zimy. Copak, Bin?" zeptal se když uviděl jak Biny zpozorněla.

"Ale nic. Jen jestli ti na mě někdo nežaloval," začala opatrně.

"A to se podívejte. Copak jsi provedla Biny?"

"Já v tom vlastně byla nevinně, Narnoot. Usnula jsem pod krvavokvětou akácií. Aspoň vidíš, jaké to je, když ti zatajují důležité informace."

"A je, to museli mít radost. Říkáš to, ale jako by ti toho zatajili víc. Mám pravdu?" vyzvídal Narnoot.

"Nejspíš ano. Tedy já mám ten dojem, že mi cosi nechtějí říct. A co když se právě kvůli dalšímu nedostatku informací opět dostanu do nějakého průšvihů." řekla a zatvářila se přitom dotčeně.

"Hele, Biny, neděláš si ze mě náhodou legraci? Pochybují, že by byli takoví tajnůstkáři. Mě například nenapadá vůbec nic nač bych ti nesměl odpovědět."

"Takže, se tě můžu zeptat?" otázala se zkoumavě.

"Pochopitelně, pokud budu znát odpověď," potvrdil jí Narnoot.

"Dobře. Je to už nějaký čas, co jsme se tak s Gordigem bavili a náhodou jsem mu položila otázku, co se stane, když groa zabije člověka," snažila se přitom o co nejbezstarostnější tón. Čekala co on na to.

Narnoot ze sebe vypravil stručné "Áha." významně zvedl obočí a chápavě kývl hlavou.

"Já věděla, že mi neodpovíš. No nic aspoň jsem to zkusila," povzdechla si.

"Ne, Biny, slíbil jsem, že ti odpovím," řekl a neklidně se poposedl. "Je to, jak bych tak řekl, velice choulostivá otázka." na chvíli se odmlčel, aby našel vhodná slova.

Toho Biny využila: "Myslíš, že je to jako, když se lidi neradi baví o smrti?"

"Ne tak docela. Pokusím se ti to vysvětlit. Tak dobře poslouchej. Bylo to už velice dávno. Naši předkové určili, že kdokoli z nás zabije člověka, se už nikdy nesmí vrátit do Tamwôlu. A nejen to. To nejhorší na tom je, že jeho rodina a vůbec nikdo z groa o něm víckrát neuslyší. Jsou odloučení navěky. Jenže tomu odsouzenému se na zemi nežije lehce. Až do smrti zůstane na dně společnosti. Sám bez přátel, bez naděje. Jen s věčnou výčitkou na to co udělal. Všichni v Tamwôlu to ví, ale nikdo nedokáže pomoci." Narnoot se odmlčel. Byl velice rozrušený. A věděla proč. Až teprve v této chvíli si plně uvědomila rozsah takového trestu. Jenomže toho potřebovala zjistit daleko víc a tak se musela ptát dál.

"Čistě hypoteticky, Narnoot. Vůbec neexistuje způsob, jak v takovém případě pomoci? Třeba něco jako amnestie? Je to opravdu tak definitivní?"

Narnoot se zeptal:

"Čistě hypoteticky?"

Bina přikývla.

"Pokud bychom to vzali pouze v rovině teoretické, je tady možnost. Ovšem pravděpodobnost, že by se to dalo uskutečnit, je po praktické stránce mizivá, ne-li dokonce nulová. Znamená to, že by nějaký, a to zdůrazňuji, člověk, musel od soumraku do svítání prosit na místě té nehody o odpuštění pro toho groa. Musel by vědět co udělal a nakonec zavolat jeho celé jméno." po celou dobu, co to říkal se díval kamsi do zdi.

"Promiň, Narnoot, ale co je na tom nereálného?" podivila se Bina. Připadalo jí to jednoduché.

"Všechno. Žádný člověk nikdy nepozná, že před ním stojí groa. A i kdyby to nakrásně poznal, těžko se dovítí, že potřebuje pomoc. A to ani nemluvím o tom, že by musel vědět, co udělal a znát jeho jméno. Navíc ten člověk sám mu musí odpustit jako první. A pokud by se stalo, že by na to náhodou někdo přišel. Už vidím, jak dlouho vydrží v bdělém stavu s jednou myšlenkou, kvůli komusi neznámému."

"A copak by ten groa nemohl, nějakého člověka požádat o pomoc?" chtěla si ujasnit Bina.

"Ani náhodou. Ta pomoc musí být naprosto nečekaná a nezištná. Nehledě k tomu, že každý groa musí o Tamwôlu a svém původu mlčet."

"Musím se ti omluvit. Kdybych jen tušila na co se to vlastně ptám, nikdy bych ti tu otázku

nedala," řekla Bina smutně. V duchu úplně beznaději nepropadala. Zapomněl jsi Narnoot, že já jsem taky člověk.

"To nic, Biny. A proč jsi za mnou vlastně přišla," zajímal se Narnoot.

Biny tuto otázku čekala:

"Chtěla jsem se tě zeptat jestli tu u tebe můžu zůstat pár dní, než půjdu za Jocherem a Bjankou. Loni jsem jim slíbila, že se u nich zastavím. A tak jsem si řekla, proč bych nemohla navštívit i tebe. Ale mám ještě jednu otázku, proč je venku tolik vojáků?"

"Ani se neptej. Mám dojem, že se schyluje k válce. To je velice nepříjemné. V září jsem se už chtěl vrátit do Tamwôlu. Ale s takovou abych tu ještě nějaký čas zůstal. Jo, Biny, tento dům je ti k dispozici, jak dlouho budeš chtít."

"Díky Narnoot, jen doufám, že nebudu vadit té paní."

"Jsi teď můj host. Ona mi tu dělá hospodyní. Není zlá, ale má svou hlavu."

Bina mohla vzít jed na to, že Venii dobře znal. To se dalo předpokládat, když je taky groa. Byla v pokušení se ho na ni zeptat. Co byla zač a co vlastně udělala. Jenomže. Její šestý smysl jí radil - mlč. A zdravý rozum rovněž. Prakticky byla jediná, kdo to mohl udělat. Ale najednou. Veškeré odhodlání bylo pryč. Začala pochybovat. Dostala strach. Zdálo se jí, že teď stojí dvě Biny proti sobě. Kolikrát před spaním vedla sama se sebou dialog.

- nemáš na to

- ale jenom já to mohu udělat, zvládnou to až se děje cokoli

- děláš se výčitky, co? zapomeň na to. Jí osobně si přece nic neslíbila. Co je ti vlastně po nějaké groa. Jsi člověk. Tak se starej jenom o svoje lidské věci.

- Ha, ha to bys mě rozesmála. Chovají se snad ke mě jako k onuci, že bych se na to měla vykašlat? Ty se bojíš, tak je to, jsi obyčejný zbabělec!

- Stejně nevíš, co udělala. A co když jí nebudeš moct odpustit? A nebo si myslíš, že to bude jen tak, tolik hodin nespát, v noci? Už vidím, jak zrovna ty, šípková růženko vydržíš nezamhouřit oko.

- Pokud to bude alespoň trochu možné, pokusím se o to. I kdybych měla vypít hromadu silné kávy.

Ale nic jí nevyřešila.

Asi po týdnu stráveném u Narnoota se vydala na cestu za Jocherem a Bjankou. Snad to bylo tím, že tu cestou šla jen jedenkrát. ale asi pětkrát se cestou ztratila než konečně došla k nim do zahrady. Bylo vidět, že se o ni někdo hezky stará, záhonky byly upravené, tráva posekaná. A v altánku stála kolébka. Biny byla zvědavá, jestli v ní leží nějaké děťátko nebo jestli je prázdná. Potichoučku a opatrně odhrnula krajkovou záclonku nad kolébkou. Leželo v ní hezoučké miminko v modrých peřínkách.

"Hej, běžte, pryč," ozval se Jocherův hlas od branky. Bina zase zakryla kolébku, aby maličkého neobtěžovali mouchy a otočila se směrem k Jocherovi:

"Nekřič, tak nahlas, ještě ho vzbudíš," pokárala ho tichým hlasem a vydala se k němu.

"To se mi snad jenom zdá. Biny, kde se tady bereš?" Z upřímné radosti Binu objal, až ho musela plácnout.

"Jestli tě uvidí Bjanka, pomyslí si o nás pěkné věci.

"Jochere Spaede, neříkala jsem náhodou, že se tady zastavím?"

"Viděla si našeho syna?" zeptal se jí hrdě Jocher.

"Je to celá maminka. Kolik mu je?" zajímala se Bina. Trošku ji totiž zmátlo, že Carmina to maličké teprve čeká.

"Byly mu dva měsíce. A schválně hádej, jak se jmenuje."

"Ale Jochere. Nedávej mi takové hádanky. Raději mi to prozrad'," prosila.

"Dobrá, Bin. Pojmenovali jsme ho Aiyre Narnoot. Jak se ti to líbí?"

"Proč Narnoot, je mi úplně jasné. A Aiyre?" vyzvíдалa Bina.

"To je po mém dědečkovi. Ale pojď přece dál. Musím ti ukázat, jak nám to tu Bjanka zařídila." Je to pravda, když se říká, že nevstoupíš dvakrát do téže řeky. To minulé je v nás jako

vzpomínka. Spousta věcí zůstala jako dřív. Pár se jich změnilo a v zásadě to bylo už docela jiné místo. Bjanka byla snad ještě krásnější než dřív. Navzájem si pak začali vyprávět o tom co se dělo jakmile se rozešli a nakonec jim pomáhala koupat Aiyreho.

Tu noc Bina nemohla zase usnout. Bloumala po zahradě. Dívala se po hvězdách a říkala si jestli to tak půjde dál, nebude brzy vědět, co je to spánek.

"Je už po půlnoci, Biny. Co jsem mu dal napít a přitom jsem zahlédl jak tu chodíš. Děje se něco?" zašeptal Jocher.

"Poslední dobou nemůžu spát. Zrovna teď přemýšlím nad tím, jak si byl rozhodnutý probudit Bjanku. Kdes vzal tu odvalu, že ses k tomu odhodlal!" řekla Bina.

"Jak tě tohle napadlo? Víš, Biny, já viděl, že jí pomůžu, ale bál jsem se. Nač si to vlastně chtěla vědět?" divil se Jocher.

"Jsem na tom podobně. Taky můžu někomu pomoci. Jenomže najednou si nejsem jistá. Co když se dostanu zase do nějakého průšvihů. Čím víc některé věci odkládám, tím míň se mi pak do nich chce dát. Nedá se nic dělat. Zítřka musím odjet. Já vím, že jsem tu nepobyly dlouho, Jochere. Ale dokud to nevyřeším nebudu mít klid."

Nevyhnutelnost, osud. Zní to vznešeně, ale takto by to Bina nikdy neřekla. Nepřipadla si jako hrdinka, ale zato zbabělec. A ke všemu se jí zdálo, že se proti ní někdo spikl. Okna v cestovním sále jí ukazovala neproniknutelnou tmou. Chtěla se v nich podívat do minulosti. Vidět co Venia vlastně udělala.

"Proč, to nesmím vidět? Cokoli jiného mi ukážete bez problémů." zlobila se. Pak se bezradně sedla na koberec a povzdechla "Ach, jo."

Do sálu vešel Smrt.

"Něco mi říkalo, že Ro se už zas vrátila a vidím, že je to pravda. Sedí tady, vzdychá, ale vůbec ji nenapadne za mnou přijít a svěřit se. Ro, tak povídej!" Jak mluvil došel až k Bině a sedl si vedle ní.

"Venia pane," smutně mu odpověděla Biny.

"Ty si ji tedy viděla? Pak už rozumím. Chceš jí pomoci, ale potřebuješ k tomu vědět, co udělala. Tak poslouvej. Přihodilo se to jedné lednové noci. Zima tou dobou byla náramná. Venia jela zrovna autem domů. Venku velice silně chumelilo a bylo náledí. Sotva bylo vidět na krok. Stačila chvílka nepozornosti a porazila jednoho pána, přecházejícího ulici. Měl ránu na hlavě a něco s sebou. Venia neotálela a toho pána posadila vedle sebe do auta, aby ho zavezla do nemocnice. Zdálo se jí, že ten muž, co chvíli omdlí a tak se snažila jet co nejrychleji to šlo. Na křižovatce dostala smyk. Bylo to tak prudké, že se jí nepodařilo udržet auto na silnici. Než stačila cokoli udělat, vrazila plnou rychlostí do tovární brány. Ta se vyvrátila a auto ještě stačilo narazit na zeď. Ten zraněný byl na místě mrtev. Venia vyvázla jen s několika drobnými oděrkami."

Celou dobu co jí to vyprávěl se díval na Binu. Ta jen strnule seděla a velice pozorně poslouchala.

"A kvůli tomu? Vždyť to byla nešťastná náhoda! Tohle bylo na ni moc. Nazlobeně vstala.

"To snad není možné, jak někdo mohl určit tak nemožná pravidla? Ona ho přece nechtěla zabít." rozčileně gestikulovala rukama a nakonec bouchla pěstí do zdi. Potom si zase sedla ke Smrti na koberec.

"Už jsem se rozhodla, pane. Jestli mi ještě prozradíte, kde se to stalo a její druhé jméno, okamžitě se tam vydám."

Nebyl důvod proč, by jí to neřekl.

"Stalo se to tam kdes ji viděla. Na tom dvoře. Nyní, když všechno víš, dostaneš se tam bez potíží. A její celé jméno je Venia Sengrena."

Bina překvapením ztratila řeč.

"Je to tak, Ro. Venia je Gordigova sestra."

"On, on, mi nic neřekl. Vůbec jsem netušila, že má sestru. A já hloupá se ho na to ještě ptám," vypravila ze sebe, přitom si držela hlavu v dlaních, jako by tím chtěla říct, to jsem zase něco provedla.

"Tos přece nemohla vědět. Tak co, Ro. Ještě stále to chceš udělat?" zeptal se starostlivě.
"Jsem připravena, pane." odpověděla odhodlaně. Vstali skoro zároveň. Přistoupil k ní, vzal její hlavu do dlaní a políbil ji na čelo. Vtiskl jí tam své znamení. Viditelné pro většinu lidských bytostí. Jedinou maličkou ochranu proti silám zla, protože její anděl strážný u toho tentokrát nebude. Neřekl jí co ji čeká. Raději ne.

Bina stála u cihlové zdi. Čekala, až slunce zapadne. Sotva z oblohy zmizel poslední paprsek v dáli zahřmělo.

Venku se spustil prudký liják. On stál u okna v knihovně. Zamyšleně hleděl do tmy.

"To jsi ty, příteli?" zeptal se Gordig, když vešel. "Hledám Binu, nepotkalas ji náhodou? Mám novinku na Carninu to už přišlo. Co myslíš, bude to děvče?" Byl trochu zmoklý a tak se sedl ke krbu. Přiložil pár polen a oheň se krásně rozhořel. "Poslyš, příteli, děje se něco, že neodpovídáš?"
"Odpusť, na něčem jsem přemýšlel. Zítra k ránu se narodí holčička. Kéž bych mohl říct, dvě." povzdechl si.

"Jak to myslíš, dvě? Příteli, ty jsi v myšlenkách stále ještě pryč. Tak viděl si Binu nebo ne?" snažil se dozvědět Gordig.

"Ano, mluvili jsme spolu. Říkala, že si potřebuje na zemi něco vyřídit. Vrátil se až v září," odpověděl tiše.

"Ale září, začne, už zítra," upřesnil Gordig. Ne, nemohl tušit, že tato noc bude pro Binu delší než celý její život.

"Zítra! Lidé jsou zvláštní, Gordigu."

"Mě to povídej, příteli. Ale jak tě to napadlo? Dumáš tento večer nad podivuhodnými věcmi. To jste se s Binou pohádali nebo co?" zeptal se Gordig.

"Kdepak. Jen tak přemýšlím nad jejím vztahem k Tamwôlu."

"Vztahem? Ona se tady cítí jako doma. Možná patří k mým potomkům. Kdo ví." řekl bezstarostně a opět přiložil. Pak tam jen tak seděli, dívali se do plamenů aniž by řekli jediné slovo. Hodiny nad krbem začaly odbíjet půlnoc. Kolik hodin ještě zbývá do svítání? Čas. S neúprosnou pravidelností odměřuje vteřinu za vteřinou. Úder a další. Nekonečně dlouhá je pauza mezi nimi. Je šťasten ten, kdo této noci může klidně spát. V Tenhalu se v bolestech rodí nový život. A na zemi....

Přichází nový den. Kdosi bloudí chodbami Tamwôlu. A čí kroky to jdou od knihovny?

"Pane, prosím vás, kde to jsem?" Gordig nevěřil vlastním uším.

"Biny, co se to s tebou zase stalo?"

"Vy mě znáte? Promiňte, nevzpomínám si, že bychom se kdy viděli." omlouvala se Biny s úsměvem.

"Kde si to zase byla Biny. A co to máš na čele?" Opravdu tomu nerozuměl. Proč stále ztrácí paměť?

"Prosím?" otázala se udiveně Bina.

"Spíš mi řekněte, kde to jsem. Bloudím tu už hodnou chvíli a vůbec nemůžu najít východ." Potřebovala bych se dostat domů."

"Chvilku tady počkej, Biny, hned se vrátím," řekl jí Gordig. Tohle mi bude muset někdo vysvětlit. A rozběhl se zpět do knihovny.

"Zajímavý mladý muž," pomyslela se zatím Bina.

"Poslyš, příteli. Potřebuji s tebou mluvit." zavolal nahlas.

"Povídej," ozval se za ním hlas Smrti. Gordig se k němu otočil.

"Právě jsem potkal Binu. S amnézií a tvým znamením na čele. Co mi k tomu povíš?"

"Tím chceš říct, že už zas. To znamení jsem jí udělal, to je pravda, ale s tím druhým nemám nic společného. Nepamatuje si vůbec nic?"

"To bych neřekl. Mám dojem, že zapoměla pouze všechno o Tamwôlu. Co se dělo dnes v

noci?"

Gordigova otázka měla však zatím zůstat nezodpovězená.

"Gordigu, nic jí o Tamwôlu neříkej. Nech ji v domnění, že je pouze na nějakém neznámém místě na zemi. Nejspíš ji nechám vrátit se domů," řekl mu Smrt.

"Ale, proč? Jak to můžeš říct. Jestli s teď vrátí, bude to znamenat navěky. Nerozumím tomu. Vždyť přece, ty a ona. Nevidím žádný důvod." Gordig nevycházel z údivu.

"Je jediný důvod - je člověk."

"To není argument, jen slovo. Ty to vlastně nechceš zrovna tak jako já. Proč na tom tedy trváš?" chtěl to vědět.

"To je moje věc. Ale, věř, musí to tak být. Prosím tě o to."

To Gordiga udivilo. Nikdy předtím ho o nic neprosil. Je to tedy vážné. Přesto se ještě zeptal.

"Nemůže zůstat, aspoň týden?"

"Jen pokud sama bude chtít."

"Takže, ty se jmenuješ Gordig? To jméno jsem nikdy neslyšela. A ty tady děláš kastelána?"

Gordig, ale neměl zrovna náladu na vysvětlování. Dovedl Biny do její ložnice a pak jí řekl:

"V tomhle pokoji si dělej co chceš. Nebo můžeš jít do zahrady. Musím teď odejít, ale slibuji ti, že do oběda jsem zpátky a ukážu ti co budeš chtít."

Mají vůbec některé věci logiku? Cožpak neexistuje způsob jak zvrátit stav věcí? Kdesi nahoře bylo rozhodnuto. Ale jak nešťastně. Jak směšné se zdá, že by ji mohli vidat, kdykoli se jim zachce. Navěky pro ni budou jen cizími osobami. Třetí ztráta paměti mimo zemi bává definitivní.

"Ať se něco stane a může tu zůstat," prosil Gordig v duchu.

V domě plném radosti z narození dítěte si Gordig připadal jako posel špatných zpráv.

"Tolik jsem si přála, aby byla její kmotra," povzdechla si Carmina a upravila dcerušce čepeček.

"Jaké jste jí dali jméno?" ptal se Gordig.

"Nearsiy," odpověděl Sergo.

"Doufám, že zítra přijdete na oslavu. Myslím i Binu. Nemusíme jí říkat, kdo jsme. Jen bych ji chtěl ještě vidět," řekl Marve. Snad jediný kdo netrpěl posmutnělou náladou byla Bina.

Prozkoumávala ložnici. Zajímala jí každíčká zásuvka i skříň.

"Že prý jako doma. Jak, když ani nevím, co tu všechno je? Ale, copak to vidím? To je moje kniha. Tady ji mám podepsanou. Co tady dělá? A Tohle?" Bina se překvapeně podívala na tři fotografie, co v ní byly založené.

"To je ten Gordig, jak mě sem zavedl. Ale kdo jsou ti ostatní? Stojím tam mezi nimi, ale vůbec se na ně nepamatuju. A tenhle mě dokonce drží kolem ramen. To snad není možné. Že bych měla sklerózu?"

Ale ať nad tím dumala, jak chtěla, na nic nepřišla. A tak hledala dál. Marně. Nic dalšího už nenašla. Zato ve skříni objevila krásné šaty.

"Vítejte v pohádce," řekla si, když zjistila, že jí všechny padnou.

"Jako by mi to tu patřilo." podivovala se. Ale trochu se začínala nudit. Vylezla tedy oknem do zahrady. První co ji napadlo bylo, že tenhle dům obejde kolem dokola. Brzy, však zjistila, že je to asi nemožné. Po čtvrt hodině se dostala teprve k hlavní cestě a když uviděla, jak daleko by ještě musela jít, vzdala to. Navíc zahlédla Gordiga.

"Člověče!" zavolala na něj. "Co to vlastně je, muzeum? A ještě něco," řekla když vytáhla ty fotografie.

"Ty je znáš? Co je to za lidi? Ať přemýšlím jak chci, nemůžu na to přijít."

"Je to už dávno, co jsme se neviděli," zalhal trochu Gordig.

"Podle fotek, bych ani neřekla. Tak střížené vlasy mám teprve letos." Bina se na něj podezíravě podívala.. To už Gordig nemohl vydržet. Něco jí přece říct musí.

"Biny, máš pravdu. Nevím, co se to s tebou stalo, žes na nás zapoměla. Ale my jsme tví přátelé," Vzal jednu fotku do ruky "Vidíš, toto je Carmina, tohle Sergo. Dnes ráno se jim

narodila holčička. Moc by si přáli aby ses na ni přišla podívat. Nemusíš jestli nechceš. A tohle je Marve."

"Všichni máte tak zvláštní jména. Ale vážně se nevzpomínám. Je mi to líto." Byla v rozpacích, aby to zamluvila řekla:

"Nemáte tady něco k jídlu. Od rána jsem nic nejedla."

Zavedl ji do kuchyně. Společnými silami si připravili skromný oběd. Bina potom navrhl, že by se mohli udělat i společnou večeři. Proti tomu Gordig nic nenamítal. Jen do trošku mrzelo, že se Bina příliš nezajímá o svou ztracenou minulost. To bylo ale jen zdání.

Ten večer se Biny oblékla jako princezna. To kvůli Gordigovi. Zdálo se jí, že jí cosi zamlčuje. Bylo by snad možné, aby oni dva? Bině to nepřipadalo nemožné. Gordig je velice přitažlivý muž. Měla dojem, že mu na ní záleží. Po večeři se Bina zeptala: "Hraje ten starý gramofon v rohu?"

"To víš, že ano."

Při prvních tónech valčíku požádal Biny o tanec. Nemusel ji dvakrát pobízet. Tančili, dokud hudba nepřestala hrát. Gordig byl ze všeho dočista popletený. Ve chvějícím se světle svíček a v těch starodávných šatech mu Biny připadala překrásná. Naklonil se k ní, až se jejich rty dotkly. Byl to dlouhý polibek. Kouzlo noci slavilo svůj triumf. Jediný polibek, jímž bylo vyřčeno vše, jediný polibek, který je vrátil do reality.

"Je pozdě, Biny. Dobrou noc." loučil se Gordig.

"Krásnou dobrou noc," popřála mu Biny s úsměvem.

A přece bylo Biny tak těžko. Vyšla ven na terasu a dívala se do tmy. Drobně poprchávalo. Stála tam dlouho. Nevníkala chlad. Byla už dočista promoklá, ale bylo jí to jedno.

"Co jsem udělala, že se mi to stalo? ptala se sama sebe. Trápilo ji, že je v její minulosti cosi neznámého. Chtělo se jí umřít.

"Madam, pokud máte v úmyslu se této noci nachladit a následně na to vážně onemocnět, stačí, když kývnete a já ihned odejdu. Ovšem v případě, že byste chtěla své rozhodnutí na čas odložit, mohu vás doprovodit do vašeho pokoje a nabídnout vám horký čaj."

Bina se překvapeně podívala na neznámého. Velice jí připomínal nějakého anglického lorda. Byl sice již v županu, ale to mu vůbec neubíralo na důstojnosti.

"Děkuji," odpověděla tiše. Dřív než se nadála, voněl u její postele šípkový čaj.

"Dobrou noc, madam," popřál jí neznámý a zavřel za sebou dveře.

"Ani jsem se ho nezeptala, co je zač," uvědomila si Bina.

Noc však nebyla zdaleka u konce.

Gordig už byl v Tenhalu. Zrovna otevřel dveře od domu, kde bydlel s Marvem. A právě s ním se srazil v hale u schodiště. Chudák Marve byl bílý jako stěna a tvářil se vyděšeně. Gordig se zhrozil další katastrofy.

"Co se stalo?"

"Se.. se.. sestra," vykoktal ztěží Marve.

"Co je s Carminou?" lekl se Gordig.

Gordig nechápal:

"Co moje?"

Marve ukázal rukou nahoru:

"Venia je doma!"

Druhý den bylo v Tenhalu všechno vzhůru nohama. Co groa pamatují, nestalo se nic tak divného, nevysvětlitelného a nesmírně potěšujícího. Oslava narození malé Nearsiy se spojila s Veniiným návratem. Zatím Bina marně bloudila Tamwôlem a hledala živou duši. Obvzlašť jí zajímalo, kam se asi poděl ten lord. Vůbec netušila, že to byl Smrt. Snad by stačilo, aby se to dozvěděla a rozpomněla by se. Kdo ví.

Objevila ho až pozdě odpoledne, kdy už pátrání málem vzdala. Seděl na lavičce pod platanem a cosi si četl. Sotva Binu zahlédl odložil knihu, vstal a řekl jí:

"Madam, jdete právě včas. Dovolte abych vám nabídl své rámě."

"Na co včas?" otázala se Bina.

"Cožpak se vám včera nezmínil pan Gordig o dnešní oslavě?" odpověděl jí otázkou. Dalších slov nebylo třeba. Bina doufala, že snad mezi ostatními, na něž tak podivně zapoměla se jí podaří najít klíč k její paměti. Sotva vešli do domu, objevil se odkudsi Marve.

"Kde jste tak dlouho. Pojd'te se podívat na Nearsiyi. Právě spinká, ale snad to nebude vadit."

Bina nedokázala pochopit, kde se tu vzalo tolik lidí. Sotva jim udázel miminko. Už je vedl kamsi do zahrady. V té chvíli chytil Marveho za rameno mladý muž.

"Co se to tady děje Marve?"

"No ne, Narnooto, ty ses taky vrátil? Doufám, že nejenom na dnešek."

"Doufáš správně, Marve. Však jsem tady Biny říkal, že bych chtěl být už doma."

Bina se nechápavě podívala na všechny tři.

"Ztráta paměti," šeptl Narnootovi Marve. Ten se jen povzdechl.

Vtom se od fontány ozvalo:

"Nooty!"

Narnoot se otočil za hlasem "Venio?" Byl to den plný nečekaných překvapení. Gordigovi se konečně podařilo dostat k nim.

"Marve taky jste. Biny měl bych ti někoho představit. Nikdy v životě si ji neviděla. Je to moje sestra Venia."

"Těší mě, já jsem Bina," řekla, když ji Venia podala ruku.

"Ale my se známe," překvapila všechny přítomné Venia.

"Ne určitě se nemýlím. Před několika měsíci v té opuštěné továrně. Vzpomínáš si? Omlouvám se ti, za to co se stalo."

Tomuhle Biny nerozuměla vůbec. A nebyla sama.

"Venio, Bina si teď nepamatuje vůbec nic. Ale ty chceš říct, že .." Gordig se zarazil.

Narnoot toho využil aby se zeptal:

"Odkdy jsi doma Venio?"

"Od včerejška," odpověděla.

"A Bině se to s pamětí stalo kdy?" ptal se znovu.

"Včerejšího rána," sdělil jim stručně Smrt. Pohledy všech se upřely na Binu. Ta jen opatrně couvla a nejistě se zeptala:

"Stalo se něco?"

Kdyby jen tušila co vlastně udělala. Zatímco se jim Narnoot snažil sdělit, proč za ním Biny minulý měsíc přišla.

Nenápadně zmizela. Utíkala pryč neznámým městem. Bylo jedno kam. Hlavně co nejdál od podivných událostí.

Raději se nechtěa ptát co udělala. Připadalo jí, že to muselo být cosi strašlivého. Mezitím se po ní začali shánět.

"Podívám se, kde je," řekl Smrt.

Temný soumrak padal na Tenhal. Biny stála na schodech vedoucích do prázdna a smutně pozorovala nebe. Má se vrátit a pokusit se zjistit svou minulost se vším všudy? Má to vůbec cenu, když to nebudou její vlastní vzpomínky?

Vlastně se jí nezdálo, že by ve své paměti měla nějaká bílá místa. Patří vůbec do tohoto podivného světa? Kde vůbec na zemi leží tento kraj? A tak ji objevil Smrt. Polekaně couvla, div, že nespadla dolů.

"Jak jste mě tu našel?"

"Záleží na tom?"

"Ne." řekla tiše.

"Doprovodím tě domů, Biny." řekl a aniž by se toho nadála stáli nedaleko domu, kde bydlela.

"Jak. Jak, jste to udělal?" otázala se překvapeně. Dívala se mu do očí a čekala na odpověď.

Přitom si všimla, že mají barvu hvězdného nebe. Určitě ho už někdy musela....

"Zapomeň na to, Biny. Snaž se zapomenout na všechno co se stalo za ty dva dny. Říkej si - byl to jen sen. Musíš se vrátit. Jsi člověk, Biny. Patříš sem na zemi. Tvůj život tě čeká tady. Máš ještě tolik dnů před sebou. Najdi si muže, vdej se, měj s ním děti. Až se teď vydáš k domovu a na poloviční cestě se ohlédneš, nezapomeň, byl to jenom sen."

Nechtěl, ale musel jí to říct. Musel jí dát ještě poslední možnost se vrátit.

Bina se podívala, jestli se u nich v kuchyni svítí. Když se otočila, aby se ho ještě na cosi zeptala, byl pryč. Cožpak skutečně jen snila?

Mohla jít domů. Vyšla po schodech do druhého patra. Odemkla dveře. Prošla předsíní do pokojíčku a rozsvítila. Bezděky pohlédla na obraz po pravé straně. Byl na něm anděl s černými křídly.

Nad Tamwôlem svítá.

Říjnové slunce si hledá cestu mezi sloupovím, aby se stalo svědkem toho okamžiku.

Je tak, že co ztraceno bylo a ještě víc zdálo se tak být, v té chvíli stonásobně vráceno jest.

- Je tak, že pane stojím před tebou a skrze bolest srdce, odvahy nemám, pohledět ti do tváře.

Se sklopeným zrakem poklekla a přece tím šla vstříc osudu.

- Bylo dáno dcero člověka.

- Bylo dáno mi poznati tebe, bylo dáno mi trpěti. Já prosila o poznání a doufala v lásku. Já nežádala milosrdenství. Já prosila o možnost.

Bylo dáno a je.

- Tak pravím já. Srozuměna s podmínkou?

Neptám se rozumu tvého, neptám se srdce tvého. Ptám se tebe.

- Ač Smrt, tys životem mým. Buď mi vším, čím má láska dovolí ti být. Nebudu žádat víc. Neb srozuměna jsem se stavem věcí z toho vyplývajícím.

- Co mi tebou dáno, budiž vráceno měrou neztenčenou. A tak budiž po věky věků. Tak bylo dáno.

Hluboké ticho se rozprostřelo kolem. Tak bylo v té chvíli, kdy pozvedl ji k sobě, aby společně sdíleli tu věčnou bolest, co lidé láskou nazývají.

Tak bylo dáno. A kdo z lidí by vyslechl hrůzou by prchal toužíc po hluchotě.

Kdo viděl by, zatoužil by slepý být.

Kdo věděl by, prosil by o zapomnění.

Není vhodné šel by světem jeden hlas.

Jak sloučit neslučitelné?

Cos dcero člověka, cos učinila. Jak splatíš vinu svou.

- A co jsem učinila?

Co učinila láska, jež nechce brát jen rozdat co má?

Bylo dáno. Slova vyřčená nelze brát zpět. Lidé času, nesud'te. Naslouchejte. Tlukotu svého srdce, své duši, sobě.

Poslouchejte. A jednou možná pochopíte.

Konec

© *Kateřina Trněná, 2000*

<http://www.eldar.cz/hade/katka>

spinoso@email.cz